ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

சொர்ணரேகை

இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

சொர்ணரேகை

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

திருமகள் நிலையம்
புதிய எண் 16, பழைய எண் 55,
வெங்கட்நாராயணா ரோடு,
தி. நகர், சென்னை - 600 017.
போன் : 24342899, 24327696
Fax : 91-44-24341559
E-mail ID : enquiry@thirumagalnilayam.com
Website : www.thirumagalnilayam.com

என்னுரை!

இதிலுள்ள இரண்டு நாவல்களுமே மாத நாவல் இலக்கிய ஜாதியைச் சேர்ந்தவை. நாவலிலும் ஜாதியா என்று கேட்டுவிடாதீர்கள். ஒரு அடையாளத்துக்காக கூறப்படுவது இது. அவ்வளவே!

இன்று படிப்பவர் குறைந்து, பார்ப்பவர் அதிகரித்து வரும் காலக்கட்டத்தில் உள்ளோம். தொலைக் காட்சிப் பெட்டியைத் திருகினால் ஐம்பதிலிருந்து அறுபது சேனல்கள்.

அண்டார்ட்டிகாவில் பனி கரைவது முதல், ஆப்பிரிக்கக் காட்டில் புலி குட்டி போடுவது வரை உட்கார்ந்த இடத்தில் இமை கொட்டாமல் பார்க்க முடிகிறது.

'த்ரில்' என்பது ஒளிந்திருந்து எலிக்குட்டியானது பொந்தின் வழியாக தலைக்காட்டுவது போல் வெளியிட்ட காலம்போய், இன்று நயாகராவாக கொட்டிய வண்ண முள்ளது.

விஷுவல் மீடியாவும் அந்த மாதிரி விஷயங்களைச் சார்ந்து இயங்கி தன்னை வளர்த்துக் கொண்டு வருகிறது.

இந்த நிலையில் இதற்கு நடுவில் எழுந்தால் த்ரில்லை உருவாக்குவதும், ஒரு மனதை மிரட்டுவதும் எவ்வளவு கடினம்?

அந்த கடினத்தை உணர்ந்து இருந்தாலும் முயன்று பார்ப்போமே என்று செய்தவைதான் இந்த சொர்ண ரேகை தொகுப்பில் உள்ள நாவல்கள்.

இதில் சொர்ண ரேகைக்கு அது அச்சேறிக் கொண்டிருக்கும்போதே அதிர்ஷ்டம் அடித்தது.

இதன் கருவை நான் மர்மதேசம் இயக்குனர் **நாகா** அவர்களிடம் பகிர்ந்துகொண்டேன். அவர் கருவால் கவரப்பட்டு அதை இயக்குனர் சிகரம் **திரு. K. பால சந்தரின்** புதல்வர் **திரு. கைலாசத்திடம்** கூற, அவர் உடனேயே அதை டி.வி. தொடராக்க விரும்பி என்னை அணுகினார்.

இப்பொழுது இதை நீங்கள் வாசித்துக் கொண் டிருக்கும்போது மர்மதேசம் வரிசையில் சொர்ண ரேகையை நீங்கள் கலக்கலான டி.வி. தொடராகவும் பார்க்கலாம்.

மற்ற நாவல்களுக்கும் விரைவில் அந்த மாற்றம் ஏற்படலாம்.

என்னைப் பொறுத்தவரை வித்யாசமான கரு, கதைக்களம்- சுவாரஸ்யக் குறைவு நேராதபடி சம்பவங்கள் என்று பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நூலை எனது இனிய நண்பர் தொலைக் காட்சித் தொடர்களின் எதார்த்த மின்னல் மர்மதேசம் புகழ் **திரு. நாகா** அவர்களுக்கு சமர்ப்பிப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

நன்றி.

18.05.99 அன்புடன்,

மதுரை-3 **இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்**

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

சொர்ண ரேகை

1

"கையில் பெருவிரலுக்குப் பக்க விரலை அடைந்திருக்கின்ற ரேகைகள் நூறாயுசையுடையோர்களுக்கு என்றாகின்றன. அந்த ஆள்காட்டி விரலையடையாதவைகளாகி நடுவில் அறுந்திருக்கிற ரேகைகளோடு கூடியவன் மரத்திலிருந்து விழுந்து மரிப்பான்."

— கமல முனிவரின் ரேகை யோகம்

சேலம் மத்திய சிறைச்சாலை.

ஏற்காட்டுச் சாலையில், ஏராளமான பரப்பளவில் அசோக வாதநாராயண, வில்வ, புங்க என்ற மரக் கூட்டங்களுக்கு நடுவில் ஒன்பது மீட்டர் உயர தடுப்புச் சுவரோடு ஒரு பந்த் நடக்கும் ஊர் போல அமைதியாகக் கிடக்கிறது

முகப்பு வாசலில் எல்லா சினிமாக்களிலும் காட்டப் படுகின்ற மாதிரி கட்டைத் துப்பாக்கி சகிதம் இரண்டு சென்ட்ரிகள்.

சுவர்களுக்கு முன்னாலே சிக்கென்று வந்து தேய்ந்து நிற்கிறது டாடா சுமோ ஒன்று.

உள்ளிருந்து இறங்குகிறார் ஃபாதர் காபிரியேல்.

உஜாலா வெளுப்பில் தாடி மீசை. ஆனாலும் நாவற் பழமாய் கண்கள். அழுந்த வாரிய தலையில் அமெரிக்க நாகரீகச் சாயல். திருச்சபை அனுமதியளித்திருக்கும் நீண்ட வெள்ளை அங்கி. கைகளில் சிகப்பு அட்டை மின்ன பைபிள்.

காபிரியேலுடன் சேர்ந்து இறங்குகிறார் ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். இருவருக்கும் இப்பொழுது மரியாதையுடன் சிறையின் கதவுகள் திறந்து வழிவிடுகின்றன.

காபிரியேலால் உடன் நடக்கும் போலீஸ் அதிகாரி போல அத்தனை வேகமாய் நடக்க முடிக்கவில்லை. எண்பது வயது தள்ளாமை. காலை நன்றாகவே கவ்விப் பிடிக்கிறது. இதனால் இன்ஸ்பெக்டர் அவருக்காகச் சற்று நிதான நடைபோட வேண்டியிருக்கிறது.

எதிர்ப்படுகிறது வார்டரின் அறை.

உடளளே வார்டர் தனிலிங்கப் பெருமாள்.

"குட்மார்னிங் ஃபாதர்"-என்று எழுந்து நின்று வரவேற்புக் கொடுக்கிறார். சரியான திமிர்பிடித்த மனிதர். முரட்டுக் கைதிகளின் கால், கை, மூட்டுக்களுக்கு ஆயில் போடுவதில் வித்தகர்.

ஃபாதர் காபிரியேலும் பெருமாளைப் பார்த்து நடுங்கியபடி கைகூப்புகிறார். உடன் வந்த போலீஸ்காரர் ஒதுங்கிக்கொள்கிறார்.

"உட்காருங்க ஃபாதர்" - எனும் பெருமாளை நடுங்கும் தலையோடு உட்கார்ந்தபடி பார்க்கிறார்.

"என்ன சாப்பிடறீங்க?"

"ஒண்ணும் வேண்டாம் பெருமாள். ரொம்ப அவசரம்னு சொல்லி வரவழைச்சிருக்கீங்களே, என்ன விஷயம்?"

"சொல்றேன் ஃபாதர். கொஞ்சம் உங்க உதவி தேவைப்படுது எங்க டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு."

"என்னன்னு சொல்லாம உதவின்னா என்ன அர்த்தம் பெருமாள்?"

தனிலிங்கப் பெருமாள் சற்று நெளிந்துவிட்டு நிதானமாகப் பேச ஆரம்பிக்கிறார். "ஃபாதர்... முனி ரத்னம்னு ஒரு தூக்குத் தண்டனைக் கைதி. அவனுக்கு நாளை காலைல தூக்கு தண்டனையை நிறைவேத்த சொல்லி கோர்ட் ஆர்டர். அவன்கிட்ட உன் கடைசி ஆசை என்னன்னு கேட்டோம்.

தன்னோட பாவங்களுக்கெல்லாம் மன்னிப்புக் கேட்க ஆசைப்படறான் அவன். ஒரு இந்துவா இருந் தாலும், ஏசுகிறிஸ்துதான் தன்னை மன்னிப்பார்ங்கறது அவனோட உறுதியான நம்பிக்கை."

-பெருமாள் சற்று இடைவெளி விடுகிறார். காபிரியேல் முகத்தில் அதைக் கேட்க துளி சந்தோஷம்.

"ஆண்டவரே! எல்லாம் உன் சித்தம்"-என்று முணு முணுத்துவிட்டு, "உம்... சொல்லுங்க" என்று சற்று நிமிர்ந்து அமர்கிறார்.

"அவனுக்கு கன்ஃபெஷன் தரணும் நீங்க. இதுக்காக அவனை சர்ச்சுக்கு கூட்டிகிட்டு வரமுடியாது.ரொம்பவும்

பயங்கர குற்றவாளி அவன். பல பேங்க் கொள்ளைல சம்பந்தப்பட்டவன். சுமாரா பதினேழு கொலை செய் திருக்கான்.

ஆனா கோர்ட்ல ஒரு சில கொலைகளைத்தான் நிருபிக்க முடிஞ்சது..." - திரும்பவும் இடைவெளி விடு கிறார் தனிலிங்கப் பெருமாள்.

காபிரியேல் எழும் முயற்சியோடு நிமிர, பெருமாளும் எழுந்துகொள்கிறார்.

சிலைச்சாலைக்கே உரித்தான அழுக்கு வாடை, நீள நீள காரிடார்கள். நடை தொடர்கிறது.

"ஃபாதர், ஒரு முக்கிய விஷயம்." - பெருமாள் ஓரிடத்தில் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு ரகசியம் போல எதையோ சொல்ல ஆசைப்படுவதை காபிரியேல் புரிந்து கொள்கிறார்.

"என்ன பெருமாள்?"

"அந்த முனிரத்னம் இப்பவும் பலகோடி ரூபாய்க்கு பாளம் பாளமா தங்கமும் வெச்சுருக்கான். யார்கிட்ட கொடுத்து வெச்சுருக்கான்கறதெல்லாம் யாருக்கும் தெரியாது. எங்காவது பதுக்கியும் வெச்சுருக்கலாம்.

தான் சாகப்போறது உறுதியாயிட்ட நிலையில் அதுபத்தி அவன் உங்ககிட்ட நிச்சயம் சொல்வான்னு எதிர்பார்க்கிறோம்."

- தனிலிங்கப் பெருமாள் சற்று இடைவெளிவிட, ஃபாதர் காபிரியேல் முகம் பெரிய அளவில் மாறுகிறது.

"அப்படி அவன் சொன்னா அந்த விஷயத்தை நீங்க கட்டாயம் எங்களுக்குத் தெரிவிக்கணும். ஏன்னா, அது அவ்வளவும் கடத்தல் தங்கம் — திருட்டு சொத்து." —

[illegible] இடைவெளி. ஃபாதரிடம் கூர்மையான [illegible]

"[illegible]வமன்னிப்பின்போது ஒரு நபர் சொல்ற எந்த [illegible] விஷயத்தையும் வெளியில் யார் கிட்டேயும் [illegible]லக் கூடாதுங்கறது எங்களுக்கும் தெரியும். ஆனா [illegible]நக்கு வேற வழியில்லை. நாங்க எவ்வளவு [illegible] ாலும் 'எதுவும் எங்கிட்ட இல்லை'ன்னு பொய் [illegible]றான். அதே சமயம் யார் கிட்டயாவது சொல்லா [illegible] அவன் சாகமாட்டான். அப்படி அவன் சொல்லத் [illegible]ந்தெடுத்த நபர் நீங்கதான்கறது என் அபிப்ராயம்" - [illegible]பிரியேல் தன் நடுங்கும் கரங்களால் தனிலிங்கப் [illegible]ருமாளின் கரங்களைத் தேடிப் பிடிக்கிறார்.

வாஞ்சையாக வருடிக் கொடுக்கிறார்.

- 'முயற்சிக்கிறேன்' என்கிற மாதிரி இருக்கிறது அந்த வருடல்.

அதே சமயம் தொலைபேசி அழைப்பதாக ஒருவன் வந்து சொல்ல, "ஒன் மினிட் ஃபாதர்" என்று அவரிடமிருந்து பிரிகிறார் தனிலிங்கப் பெருமாள்.

தனது அலுவலக அறையில் பிரிந்து கிடக்கும் ரிசீவரை எடுத்து காதுக்குக் கொடுக்கிறார்.

"யெஸ்... வார்டர் பெருமாள் ஸ்பீக்கிங்."

"பெருமாள், நான் மாஜிஸ்திரேட் மரகதமாணிக்கம் பேசறேன்."

"வணக்கம் சார். சொல்லுங்க, என்ன விஷயம்?"

"பாஸ்கரதாஸ்னு ஒரு கைரேகை ஜோதிடர் என்னை வந்து பார்த்தாரு. நான் எவ்வளவோ மறுத்தும் முகத்தை மட்டும் பார்த்தே மிகச் சரியா பலன்களைச்

சொன்னார். அசந்து போயிட்டேன். அப்புறமா கைரேகையும் பார்த்தார். பிரமாதமா விஷயங்களைச் சொன்னார்."

"சரி சார். அதுக்கென்ன... நானும் அவர்கிட்ட ரேகை ஜோசியம் பார்க்கணுமா?"

"நோ நோ... இவர் ஜோசியம் பார்க்கறாரே யொழிய இவர் ஜோசியத் தொழில்லாம் பண்றதில்லை. தொழில் பண்றவங்கள நானும் கிட்ட சேர்க்கறதில்ல. இவர் ஜோசியத்துல நிறைய ஆராய்ச்சி செய்துகிட்டு இருக்காராம். ஆகையால் சாகக் கிடக்கற சிலரோட கைரேகையை பார்த்து அதுக்கு பாசிபிலிட்டிஸ் இருக்கா அவங்க கைலன்னு பார்க்கணுமாம். ஆகையால் வித் யுவர் ஸ்பெஷல் பர்மிஷன், ஒரு தூக்கு தண்டனை கைதியோட கையைப் பார்க்க விரும்பறார்."

மரகதமாணிக்கத்தின் வினோத சிபாரிசு தனி லிங்கப் பெருமாளுக்கு கொஞ்சம் ஆச்சரியம் - கொஞ்சம் அதிர்ச்சியைத் தருகிறது. மௌனம் பரவுகிறது.

"என்ன பெருமாள்... ஜெயில் ரூல்ஸ்ல இடமில் லேன்னு தெரியும். ஆனா அவன் ரேகை உங்க கஸ்டடி யிலோ, போலீஸ் கிட்டயோ இருக்குமே....? பிரிய மில்லைன்னா வேண்டாம்." - மரகதமாணிக்கம் சற்று விவேகம் காட்டுகிறார்.

"நோ சார்... அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. இட்ஸ் ஓ.கே. அவரை வரச்சொல்லுங்க. இங்க ஒருத்தனுக்கு நாளைக்கு கணக்கு தீர்க்கணும். அதுக்கு முந்தி அவன் கிட்ட சில உண்மைகளையும் தெரிஞ்சுக்கணும். உங்க ஜோசியரால் எதாவது கைகூடுதான்னு பார்ப்போம்." - பெருமாள் ரிசீவரை முடக்க, கடிகாரத்திடம் ஆமோதிப்பு முழக்கம்.

2

“நீண்டிருப்பவையான கைவிரல்கள் தீர்க்காயுசை யுடையவர்களுக்கும், குரங்கின் கையோடு சரியான கையுடையவர்கள் மிகுந்த செல்வாக்கைப் பெற்றவர் களாகவும் திகழ்வார்கள்.”

திரும்பவும் பெருமாள், எதிரில் க்ரைம் பிராஞ்ச் இன்ஸ்பெக்டர் அன்வர் முனிரத்னத்தை பிடித்து கோர்ட்டில் நிறுத்தி தூக்கு தண்டனை வாங்கித் தந்ததில் முதல் காரணமானவர்.

“என்ன சார்.... ஃபாதர் வேலைய ஆரம்பிச் சுட்டாரா? கேட்டபடி வருகிறார் அன்வர்.

“ஆமாம் அன்வர். ஃபாதர் கிட்டயும் ரஃப்பா சொல்லியிருக்கேன். பார்ப்போம் முனிரத்னம் அவர் கிட்டயாவது - உண்மையை சொல்றானான்னு...”

“சொல்லணும் சார். இல்லாட்டி எப்படியாவது சொல்ல வைக்கணும், ஒரு காசா, இரண்டு காசா..... அவ்வளவும் கோடிகளாச்சே...?”

“எத்தனை தடவை இதை சொல்வீங்க... ஆஸ் ஏ வார்டர் நான் என்ன செய்யணுமோ செய்துகிட்டு தானே இருக்கேன். என் லிமிட்டையே உங்களுக்காக மீறக் கூடப் போறேன்.”

“தப்பா எடுத்துக்காதீங்க சார்... அவன் சாகறது ஒரு சரியான தீர்ப்புன்னா, அவன் கடத்தல் சரக்கு சென்ட்ரல் லாக்கருக்கு போறதுதானே அடுத்த சரியான விஷயம்.”

"இதோ பாருங்க அன்வர், நாம வஞ்சனையே இல்லாம முயற்சி செய்வோம். மத்ததெல்லாம் நடக்க நடக்கத்தான்."

"ஆமாம். ஏதோ லிமிட்டையே மீறிட்டதா சொன்னீங்களே... அது?"

"ஒண்ணுமில்லை அன்வர். கைரேகை ஆராய்ச்சியாளர் முனிரத்னம் கைரேகையை பார்க்க போறார். பிரமாதமான அக்யூரசி பால்மிஸ்டாம் அவர். அவர் மூலமாகவும் ஏதாவது தெரிய வருதான்னு பார்ப்போம்."

"கைரேகைல அந்த குற்றவாளி தங்கத்தை எங்க பதுக்கி வெச்சிருக்கான்னுல்லாமா இருக்கும்? ஆச்சரியமாயிருக்கே..."

"எல்லாமே அந்த பால்மிஸ்ட் வந்தா தெரிஞ்சுடுது. இப்ப நாம கிளம்புவோம். ஃபாதர் வெயிட் பண்ணிக்கிட்டிருப்பார்."

இருவருமாக இணைந்து நடக்கின்றனர். ஒரு மரப் பெஞ்சில் ஃபாதர் காபிரியேல் பைபிளும் கையுமாக அமர்ந்திருக்க, நெருங்குகின்றனர்.

"சாரி ஃபாதர். கொஞ்சம் டிலே பண்ணிட்டேன்."

"பரவாயில்ல - போலாமா?"

"அதுக்கு முந்தி ஒரு நிமிஷம். இவர் பேர் அன்வர் அலி. முனிரத்னத்துக்கு தூக்கு தண்டனை கிடைக்க காரணமாயிருந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். அவன் தூக்குல தொங்கறதவிடவும், அவனோட கடத்தல் சரக்கு பிடிபடறதுலதான் முழு வெற்றியிருக்கிறதா நினைக்கிறார்."

"ஐ.சீ" ஃபாதர் காபிரியேல் முதுமையின் தள்ளாட்டத்தோடு அதற்கு ஒப்புமானம் தருகிறார். அவர்களுக்கு முன் நடக்கவும் தொடங்குகிறார். இருவரும் பின் தொடர, ஏ பிளாக்கை கடந்து கடுங்காவல் குற்றவாளிகளுக்கான 'டார்க் செல்' வழியாக அந்த ஜெயிலின் இடது ஓரத்தில் செக்போஸ்ட் டவரை ஒட்டியுள்ள ஸ்பெஷல் செல்லுக்கு நடக்கின்றனர்.

டார்க் செல் கைதிகள் சிலர் கம்பி இடுக்கு வழியாக பார்த்து முறைப்பதும், சிரிப்பதும் ஒரு பக்கமிருக்க, மறு பக்கம் முனிரத்னத்தின் ஜெயில் பிளாக் தெரிகிறது. அழுது வடியும் நாற்பது வாட்ஸ் பல்ப் ஒளி பரவி நிற்கும் வராண்டா பாதை. வராண்டா மேட்டை ஒட்டி கறுப்புச் சந்தாக ஓடும் திறந்தவெளிச் சாக்கடை.

"டேய்! சாக்கடைக்கு மருந்து போடுங்கடா. கொசுத் தொல்லை தாங்க முடியல" - என்று ஒரு கைதி கத்துவது ஃபாதரின் காதில் தேய்ந்து வந்து விழுகிறது.

"பெருமாள்... மருந்து போடறதில்லையா?" - என்று ஃபாதரும் கேட்கிறார்.

"போடுறோம்... ஃபாதர். அந்தக் கைதி ஒரு கம்யூனிஸ்ட். அவன் அப்படித்தான். சின்ன தப்பைகூட பெரிசா ஃபோகஸ் பண்ணுவான்." என்று சமாதானம் சொன்னபடி சப்தம் போட்ட செல் பக்கமாய் ஒரு முறை முறைக்கிறார் பெருமாள்.

இதற்குள் முனிரத்னத்தின் செல் வந்துவிட்டது. முனிரத்னம் ஃபாதருக்காக செல் கதவின் கம்பி யருகிலேயே அமர்ந்திருக்கிறான்; கோலி பல்பின் மட்டமான வெளிச்சத்தில் மஞ்சளும் கருப்புமாய் தெரிகிறான்.

"வாங்க ஃபாதர்... வாங்க, வாங்க...! உங்களுக்காகத்தான் காத்துக்கிட்டிருக்கேன். எங்க வராம போயிடுவீங்களோன்னு பயந்துகிட்டே இருந்தேன். வாங்க வாங்க..."

அடர்ந்த புதர்போன்ற தாடி மீசையுடன் முனிரத்னம் கழிவிரக்கமாக பேசுவதைக் கேட்டு ஃபாதர் கதவருகே செல்கிறார். ஒட்டிச் சென்று நின்றுகொள்கின்றனர், அன்வரும் தனிலிங்கப் பெருமாளும்.

"ஃபாதர், அவங்கள போகச் சொல்லுங்க... அவங்கள பாக்கவே பிடிக்கல எனக்கு. அதுலயும் அந்த போலீஸ்காரன் அன்வர் ஒரு பெரிய துரோகி. 'எங்கே தங்கம், எங்கே தங்கம்'னு கேட்டு என்னைச் சுத்திச் சுத்தி வரான். அவனைப் போகச்சொல்லுங்க ஃபாதர்."

முனிரத்னம் சிறைச்சாலையே அதிரும்படி கத்துகிறான். ஃபாதர் காபிரியேல் அவர்களைப் பார்க்கிறார். கண்ணாலேயே தூரப் போகச் சொல்கிறார். அவர்களும் சற்று தொலைவில் சென்று நிற்கின்றனர்.

"டேய் போங்கடா... தூர நின்னால்லாம் நான் ஃபாதர்கூட பேச மாட்டேன். என் நாக்கையே அறுத்துப்பேன், போங்கடா! போங்கடான்னா..." - முனிரத்னம் பயங்கர தீவிரம் காட்டுகிறான்.

"மிஸ்டர் பெருமாள், உங்களுக்கு என் மேல நம்பிக்கை இருந்தா போய் உங்க வேலையை பாருங்க. நான் பாத்துக்கறேன். சில மணி நேரங்களே உயிரோட இருக்கப்போற இந்த ஜீவனோட விருப்பத்தை தயவு செய்து நிறைவேத்துங்க. ப்ளீஸ்..." காபிரியேலும் கரைகிறார். அரை மனதாய் பெருமாளும் அன்வரும் அங்கிருந்து நகர, சென்ட்ரிகள் இருவர் மட்டும் வேறு திசை பார்த்து திரும்பி நின்றுகொள்ள...

3

"புருஷனுக்கு வயிற்றில் சதை மடிப்பு ஒன்றிருக்கும் ஆகில், அவன் ஆயுதத்தினால் மரிப்பான். இரண்டிருக்குமாகில் அவன் ஸ்த்ரீ போகி. மூன்றென்றால் குருவாகிறான்."

அந்த கைனடிக் ஹோண்டாவை ஆஃப் செய்தபடி இறங்குகிறான் ஒரு பைஜாமா - குர்தா மனிதன். இருபத்தைந்து வயது மதிக்கலாம். கொஞ்சம் ராதாரவி ஜாடை. நெற்றியில் விபூதிப் பந்தல் - கழுத்தில் ஸ்படிக மாலை. தோளில் ஜோல்னா பை.

சென்ட்ரி கேட்கிறான்.

"யாரைப் பார்க்கணும்?"

"வார்டர் சாரை, அப்பாயிண்ட்மெண்ட் இருக்கு."

"ஒரு நிமிஷம் வெயிட் பண்ணுங்க - உங்க பேர்?"

"பாஸ்கரதாஸ். கைரேகை ஆராய்ச்சியாளர்னு சொல்லுங்க."

சென்ட்ரி உடனடியாக சற்று ஆச்சரியம் கலந்து, பார்த்துவிட்டு இன்டர்காமில் பெருமாளுக்கு தகவல் தர, அனுப்பிவைக்கும்படி உத்தரவு வருகிறது.

"உள்ள போகலாம். ரைட் சைட்ல வார்டர் ஆபீஸ் ரூம் இருக்கு. அங்கே போய் வெயிட் பண்ணுங்க."

"தேங்க்யூ..." - பாஸ்கரதாஸ் கூறியபடி சில அடிகள் முன் சென்றுவிட்டு திரும்பி வருகிறார்.

"எக்ஸ்கியூஸ் மீ... நிறைய லாட்டரி சீட்டு வாங்குவீங்களா நீங்க...?"

"எதுக்கு சார் கேட்கறீங்க?"

"கூரான நுனி மூக்குல மச்சமிருந்தா அவங்களுக்கு லாட்டரி, சூதுல நம்பிக்கை நிறைய இருக்கும், அதான்."

"வாஸ்தவம்தான் சார்... மாசம் ஐநூறு ரூபாய்க்கு சீட்டு வாங்கறேன்."

"இனி வாங்கவேண்டிய அவசியம் இருக்காது."

"அப்படின்னா?"

"ஒரு பெரிய பரிசுத் தொகை உங்களுக்குக் கிடைக்கும். அதான் சொன்னேன். பரிசு விழுந்ததுக்கப்புறம் லாட்டரி வாங்கறதை நிறுத்திடுங்க. இல்லேன்னா, பரிசு பணம் முழுவதையும் லாட்டரியிலேயே விட்டுட வேண்டிவரும். ஜாக்கிரதை பாஸ்கரதாஸ்" ஒரு மினி எச்சரிக்கையோடு உள் நுழைகிறான். சென்ட்ரி போலீஸ் முகம் ஈயாட்டம் செத்திருக்கிறது.

வார்டர் அறையில் ஒரே ஒரு ட்யூப் லைட். மற்ற இடங்களில் எல்லாம் கோலி பல்புதான். 'பம்' என்று காதை அழுத்தும் ஒருவகை இருட்டு கலந்த அமைதி. காதோரமாய் ஹார்மோனியம் வாசிக்கும் கொசுக்கள். சிறைச்சாலை என்பது நரகத்தின் மறுபிரதியாக இருக்க வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தெரிகிறது.

வார்டரின் அறைக்குமுன் தயங்கியபடி நிற்கும் பாஸ்கரதாஸ் எட்டிப் பார்க்கிறான்.

"உள்ள போங்க..." ஒரு பாரா போலீஸ் சொல்லி விட்டுச் செல்ல, உள்ளே நுழைகிறான்.

"வாங்க... நீங்கதான் பாஸ்கரதாஸா?"

"ஆமாம் சார், வணக்கம்."

"வணக்கம் - மாஜிஸ்திரேட் மரகதமாணிக்கம் சொன்னார் உட்காருங்க.."

"இருக்கட்டும் சார்... எப்படி சார், யாராவது தூக்கு தண்டனை கைதி இருக்காங்களா. நான் அவங்களை டெஸ்ட் பண்ண முடியுமா?"

"பண்ணலாம். அதுக்கு முந்தி சில கேள்விகள்."

"என்ன சார், தாராளமா கேளுங்க" தனிலிங்கப் பெருமாள் கேள்விக் கேட்கத் தொடங்க, சற்றுத் திரும்பி இருவரின் பேச்சையும் கேட்கும் ஆவலோடு அன்வரும் திரும்பிக் கொள்ள...'

"இந்த கைரேகையெல்லாம் எந்த அளவு உண்மை?"

"என்ன சார் கேள்வி இது.. ரேகை சாஸ்திரம்கறது ஒரு பெரிய கலை சார். இதுல சொல்லப்படாத விஷயமே இல்லை தெரியுமா?"

"இப்படிதான் ஜாதகத்தைப்பத்தி சொல்றாங்க, நியுமராலஜி பத்தி சொல்றாங்க. பத்தாததுக்கு இப்ப கல்லுங்க வேற வந்துடுச்சி... எனக்கென்னமோ பித்த லாட்டமாதான் படுது..."

"இல்ல சார்... இல்ல சார்... சில லாட்ஜ் ஜோசி யர்களை மனசுல வெச்சுகிட்டு நீங்க இப்படி முடிவு கட்டினா, அது ரொம்ப தப்பு. கைரோகைங்கறது ஒரு அற்புதமான விஷயம். சரியா சொல்லத் தெரியணும். அதான் முக்கியம்."

"அது சரி... இந்த ரேகை பலன்களெல்லாம் இங்க தான். ஃபாரின்லல்லாம் இல்லையே?'

"யார் சொன்னது இல்லைன்னு? வால்ட்ரன்னு ஒரு கைரேகை நிபுணர் இங்கிலாந்துல ரொம்ப பிரபலம்.

ரூஸோ, சிட்னின்னு இன்னும் பலபேர் இருக்காங்க. இவங்கள்ள சிலரை இங்கிலாந்து கவர்மென்ட்டே செக் பண்ணி அசந்து போயிருக்காங்க."

"எப்படி செக் பண்ணினாங்க?"

"நீங்க வேணா இப்ப செக் பண்ணுங்க. எப்படி வேணா செக் பண்ணுங்க..." பாஸ்கரதாஸ் விரிவாக தளம் அமைத்து தர, பெருமாளின் பார்வை அவரை ஊடுருவுகிறது. அன்வர் அருகே சென்று காதைக் குடைய, அடுத்த சில வினாடிகளில் அறையில் உள்ள ஒரு ஃபைல் விரிபட, அதில் உள்ளே அடைபட்டிருக்கும் கைதிகளின் ஜாதகமே பதிந்து கிடக்கிறது. குறிப்பாக, கைரேகைகள் அதில் விடிந்தால் தூக்கில் தொங்கப்போகும் முனி ரத்னத்தின் கைரேகையும் இருக்க, அந்த வெண்ணிற ரேகை பரவிய ட்ரேஸ் தாளை எடுத்து பாஸ்கரதாஸ் முன்விரிக்கிறார் பெருமாள்.

"எங்க... இந்த கைரேகைகளை பார்த்து இந்த ஆள பத்தி சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்."

விரிபட்ட அந்த கைரேகையை உற்றுப் பார்க்கும் பாஸ்கரதாஸின் முகத்தில் விதம் விதமாய் உணர்வுகள் விழுகின்றன, கரைகின்றன. துல்லியமாக ஐந்து நிமிடம் சென்றிருக்கும், பாஸ்கரதாஸ் ரேகையில் ஊன்றியிருக்க, ஒரு சிறிய இருமல் சப்தம் ஃபாதர் காபிரியேல் கன்ஃபெஷன் முடிந்து வருவதை உணர்த்துகிறது.

"ஃபாதர் வரார்போல இருக்கு... நீங்க இவரை கவனியுங்க. நான் முனி ஏதாவது சொன்னானான்னு கேக்கறேன்."

அன்வர் துள்ளியபடி எழுந்து வெளியே செல்கிறார். தடுமாறியபடி நடந்துவரும் காபிரியேல் கையில் இப்பொழுது பைபிள் இல்லை

"ஃபாதர் பேசிட்டீங்களா - ஏதாவது சொன்னானா?" துப்பாக்கி ரவையாக தெறிக்கிறது கேள்வி.

"நோ சன். எதுவுமே சொல்லலை. நான்கூட கேட்டுப் பார்த்தேன். தன்கிட்ட கால்காசு இல்லை, எல்லாம் கோர்ட்டுக்கே செலவாயிடிச்சுன்னு அழறான். ஆனா பதினேழு கொலை செய்துகிட்டதை ஒத்துகிட்டான். மத்த விஷயங்களைக் கேட்காதே சன். கர்த்தர் அப்புறம் என்னை மன்னிக்கமாட்டார்."

காபிரியேலின் விளக்கம் அன்வரை காற்றுபோன பந்தாக துவளச் செய்தாலும் "ஆமாம், பைபிள் எங்கே?" என்று கேட்க மறக்கவில்லை.

"சாகறதுக்கு முந்தி அதையாவது படிக்கறேன்னு சொன்னான். சரின்னு கொடுத்தேன். உன் விதிகள்ல அதுக்கு இடமில்லைன்னா சொல்லு சன். அதை திருப்பி வாங்கிக்கறேன்." காபிரியேல் விளக்கமளித்துக் கொண்டிருக்க - பாஸ்கரதாஸை பாதியில் ஆராய விட்டுவிட்டு, தனிலிங்கப் பெருமாளும் எழுந்து வருகிறார்.

"என்ன அன்வர்... அந்த கொலைகாரன் வாயே திறக்கலையாமா? தெரியும்... எனக்கு நல்லா தெரியும். இவனுக்கெல்லாம் எதுக்குதான் பாவமன்னிப்போ? எனிவே தேங்க்யூ ஃபாதர் தேங்க்யூ ஸோ மச்..." விரைப்பாக காபிரியேலுக்கு நன்றி கூறுகிறார் பெருமாள்.

"அப்ப நான் கிளம்பறேன். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்ரம். வரட்டுமா?"

"நல்லது ஃபாதர். வெளியில நீங்க வந்த டாடா சுமோ தயாரா இருக்கு. உங்களை சர்ச்சுல கொண்டு போய் விட்டுடுவாங்க." பெருமாள் வாசல் வரைகூட செல்லப் பிரியப்படவில்லை. உள்ளே பாஸ்கர

தாஸாவது ஏதாவது க்ளூ கொடுக்கிறானா பார்க்கலாம் என்கிற நப்பாசை.

திரும்பி ஆசனத்தில் அமரச் செல்கின்றவரை பார்க்கும் பாஸ்கரதாஸ், "சார் நான் ரெடி - இந்த ரேகைக்குரியவர் பத்தி பேசலாமா?"

"உம்..." பெருமாள் உம் கொட்டி நிமிர, அன்வரும் வந்து ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு அமர்கிறார்.

"இந்த ரேகைக்கு சொந்தக்காரர் இப்ப ஒரு கைதி. சாதாரண கைதியல்ல, தண்டனையிலேயே மிகப் பெரிய தான தூக்கு தண்டனைக் கைதி. ஆனா..." பாஸ்கரதாஸ் இடைவெளி விடுகிறான்.

"என்ன ஆனா?"

"இந்த நபரை நீங்க தூக்கில் போட முடியாது... இவருக்கு ஆயுசு தொண்ணூறுக்கும்·மேல. துல்லியமா சொல்லணும்னா தொண்ணூத்தி மூணு வருஷம், நாற்பது நாள். அதே சமயம் இவர் ஒரு மிகப் பெரிய பணக்காரர். இந்த தமிழ்நாட்டுல இவர்கிட்ட இருக்கற அளவு தங்கம் ஒரு நகைக்கடைலகூட இல்லைன்னு சொல்வேன். தங்கம், பணம் எல்லாம் ஒரு எல்லைக்கு மேலேயே இருக்கு. சனி மேட்டுல சூலக்குறி இருக்கற தால அது குரு மேட்டை பார்க்காம, புதனை பார்க்கற தால வம்பு தும்பு கொலைகள்ல இவர் பிரசித்தம். குருமேட்டை பார்த்திருந்தா இதே கொலைகளை இவர் ஆபரேஷனா செய்து உலகப் புகழ் பெற்றிருப்பார். அதனாலயும் பணம் சம்பாதிச்சிருப்பார்" பாஸ்கரதாஸ் சொல்லி நிறுத்தியதைக் கேட்டு இருவர் முகத்திலும் எல்லை மீறிய கலக்கம், ஆச்சரியம்.

"இப்படி ஆச்சரியப்பட்டா எப்படி - கேள்வி கேளுங்க..."

"என்னத்தக் கேட்க! உங்க அபிப்பிராயத்துல பாதி உண்மை. ஆனா பாதி உண்மையில்ல..."

"பொய்னு சும்மா நேராவே சொல்லுங்களேன்."

"ஆமாம். பொய் எப்படின்னா, விடிஞ்சா இந்த கைதிக்கு தூக்கு தண்டனை. சுப்ரீம் கோர்ட் அப்பீல்ல இருந்து ஜனாதிபதி கருணை மனுவில இருந்து எல்லாம் ரிஜக்ட் ஆயாச்சு. கடவுளே வந்தாலும் காப்பாத்த முடியாது. டம்மி பாடியை வெச்சு ரிகர்சல்கூட பார்த்துட்டோம்."

பெருமாள் சொல்லச் சொல்ல பாஸ்கரதாஸ் துளிகூட கலக்கமின்றி சிரிக்கிறான்.

"என்ன மிஸ்டர் இப்படி சிரிச்சா எப்படி?"

"இல்ல... சிரிக்கல... ரேகை பொய்யாகாதே, எப்படின்னுதான் யோசிக்கிறேன்."

"ஆராய்ச்சிதானே பண்றதா சொல்றீங்க. அதுக்குள்ள எப்படி முடிவுக்கே வர்றீங்க?"

"ஆராய்ச்சிதான். ஆனா என் முடிவுகளை கன்ஃபர்ம் பண்ணிக்கற ஆராய்ச்சி இது. நீங்க சொன்னமாதிரி நாளை காலைல இந்த கைதி தூக்குல தொங்கிட்டா, நான் என் ஆராய்ச்சி கன்ஃபர்மேஷன் தீர்மானம் எல்லாம் தவறுங்கற முடிவுக்கு வருவேன்."

"வரத்தான் போறீங்க..." என்று பெருமாள் கூறி விட்டு அடுத்து- என்பது போல பார்க்க, பாஸ்கரதாஸும் புரிந்துகொள்கிறார்.

"அப்ப நான் கிளம்பறேன் சார்... தேங்க்யூ ஸோமச்" என்று எழுந்துகொள்கிறார். பெருமாள் விடை தருவதற்காக கைகளை குலுக்கவேண்டி நீட்டுகிறார்.

அப்பொழுது அவர் கண்ணில் அவரது கரத்தின் சுக்கிர மேட்டுப் பகுதியும், அதன் மேலுள்ள கருப்புப் புள்ளியும் கண்ணைக் கொத்துகிறது. பற்றிய கரத்தை அப்படியே திருப்பி கண்ணால் அளக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

"என்ன... என் கையையும் ஆராயணுமா?"

"இல்ல... இந்த கருப்பு புள்ளி எத்தனை நாளா இருக்கு?"

"இது... இது... இருக்கும் ஒரு ஆறு மாசமா..."

"அப்படின்னா உங்களுக்கும், உங்க மனைவிக்கும் கூட ஆறு மாசமா சண்டையும், செக்ஃஸ் லைஃப்ல கஷ்டங்களும் இருக்கணுமே..."

பெருமாள் திடுக்கிடுகிறார். மேலும் ஊன்றி கவனிப்பவர் நெற்றி பாகத்தில் பூரான் நெளிசல், கண்களில் கலக்கம்.

அன்வர் அதை துல்லியமாக படம் பிடிக்கிறார்.

பாஸ்கரதாஸ் கைகளை இப்பொழுது விடுவிக்கிறார்.

"சார், இனி கைகளை யார் கிட்டேயும் காட்டாதீங்க ப்ளீஸ்..." என்று சொல்ல, பெருமாள் முகம் குத்துப் பட்ட மாதிரி கலங்கிவிட்டிருக்கிறது. எதனாலோ திரும்பி நடக்கும் பாஸ்கரதாஸ் பார்வை பெருமாளை திரும்ப ஒரு தடவை மேலும் கீழும் பார்க்கிறது.

"ஒன் மினிட்..." அழைப்பது அன்வர். நிற்கிறார் பாஸ்கரதாஸ். "நானும் வரேன், டவுன் பக்கம்தானே போறீங்க?"

"ஆமாம்."

"அப்ப பெருமாள் சார், நான் கிளம்பறேன். நாளைக்கு காலைல முனிரத்னம் பாடி பாக்க வரேன்..." அன்வர் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்புகிறார்.

இருவருமாக வெளியே வருகின்றனர். அன்வர் வந்திருந்த பைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் அருகே நெருங்கி நிற்பவர் பாஸ்கரதாஸை பார்த்து சொடுக்கு போட்டது போல கேட்கிறார்-

"மிஸ்டர் பாஸ்கரதாஸ். தனிலிங்கப் பெருமாளை எதுக்கு அப்படி பார்த்தீங்க?" பாஸ்கரதாஸிடம் மௌனம்.

"சொல்ல பிரியப்படலைன்னா பரவாயில்ல. ஆனா அந்த பார்வைக்கு நிறைய அர்த்தம் இருக்குன்னு மட்டும் நான் நம்பறேன்."

"புத்திசாலி சார் நீங்க."

"பாராட்டைவிட பார்த்த காரணம்தான் சார் எனக்கு முக்கியம்."

"பாவம் சார் அவர்."

"பாவமா?"

"ஆமாம்... நான் பார்த்த ரேகைப்படி தனிலிங்கப் பெருமாளுக்குதான் ஆயுள் இல்லை."

"அப்படின்னா..." ஆயுள் ரேகை பெருமாள் சாருக்குத்தான் அறுந்திருக்கு. அதுலயும் மிகச் சரியா அவரோட நாற்பத்தைந்தாவது வயசுல."

"இப்பத்தான் அவருக்கு நாற்பத்தஞ்சு வயசு நடக்குது."

"என் கணக்குப்படி அவர் நிச்சயம் நாற்பத்தாறுக்கு போகமாட்டார்"

பாஸ்கரதாஸ் பதில் அன்வரை சிரிக்கச் செய்கிறது.

"தெரியும் எதுக்கு சிரிக்கறீங்கன்னு..."

"சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்."

"சாகப்போறதா நீங்க தீர்மானிச்சிருக்கற நபர் வாழப் போறான்னும், வாழப்போறார்னு நீங்க நம்பற நபர் சாகப் போறார்னும் சொன்னா சிரிக்காம என்ன பண்ணுவீங்க."

"சரிதான். பாஸ்கரதாஸ் ஒரு ரிக்வெஸ்ட்."

"என்ன...?"

"இந்த கப்ஸா சாஸ்திர ஆராய்ச்சியை மூட்டை கட்டி வெச்சிட்டு உருப்படியான வேலையப் பாருங்க ப்ளீஸ்..." அன்வர் வேடிக்கையோடு பைக்கை உதைக்க, அது புகையை உமிழ்ந்தபடி பாஸ்கரதாஸை ஏற்றிக் கொள்கிறது.

பத்துமணி இரவுப்பொழுதை ஹெட்லைட் வெளிச்சம் வீசியடித்து பிரித்து வழிகாட்ட, அஸ்தம்பட்டி சாலையில் அந்த எந்திரக் குதிரை ஓட்டமெடுக்கத் தொடங்குகிறது.

4

"தாமரை புஷ்பத்தைப் போல உள்ளங்கையின் மத்தியில் இருக்குமாயின், அவன் அஷ்ட ஐஸ்வர்ய முடன்லட்சுமி கடாட்சமுள்ளவனாகி யாவரும் தன்னை புகழ்ந்தேத்தும்படியான புகழுடைய சீமானாகவிருப்பான். தங்கம் அவனைத் தேடி வரும்."

மரவனேரி.

சேலத்தின் செல்லப் பகுதி. ஒரு பக்கம் டவுன் ரயில்வே ஸ்டேஷன். மறுபக்கத்தில் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ். ஒரு ஓரமாக திருமணிமுத்தாற்றின் குறுக்கீட்டுப் பாய்ச்சல். பாரதி வித்யாலயா பள்ளிக்கு செல்லும் மாணவப் பிள்ளைகளின் கூட்டம் என்று கலகலப்பாக இருக்கும் சற்று காசுக்கார பகுதி. இதன் மூன்றாவது எக்ஸ்டென்ஷனில் இருக்கிறது, டூரிங் தியேட்டர் ஆபரேட்டர் ராமலிங்கத்தின் வீடு.

சின்ன நாட்டு ஓடு வேய்ந்த வீடு. ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளக்காரன் பின் என்ன ஃபிளாட்டிலா வசிக்க முடியும்? இரவு இரண்டாவது ஆட்டம் முடிந்த கையோடு கேபின் ரூமை பூட்டி சாவியை மேனேஜரிடம் கொடுத்து விட்டு ராமலிங்கம் வீட்டுக்கு வர எப்படியும் இரண்டாகி விடும்.

அன்றும்...

ஹைதர் காலத்து சைக்கிளை மிதித்துக்கொண்டு 'கீச்சு, வீச்சு...' என்று அது சப்தம் போட, தெரு முனைக்குள் அவன் நுழையும்போதே அவன் மனைவி கனகத்துக்கு முழிப்பு வந்துவிடும். கதவைத் திறந்து கொண்டு நிற்பாள். சைக்கிளை ஓரம் கட்டி நிறுத்திவிட்டு, லுங்கியை உயர்த்திக் கட்டியபடி உள்ளே நுழைவான் ராமலிங்கம். அறுபது வாட்ஸ் பல்பு ஒன்று மட்டும் எரியும் சின்ன கூடம். வலது ஓரமாக தடுப்புச் சுவர் எழுப்பி உருவாக்கிய சமையல்கட்டு மூலை.

வீட்டுப் பின்புறமாய் கிணற்றடி - குளியல் இத்யாதிகள் எல்லாம் அங்கேயே... அந்த சின்ன வீட்டில் இடது ஓரத்தில் பிதுங்கியும், நசுங்கியும் கிடக்கும் பூட்டப்பட்ட சினிமா பட பெட்டிகள் சில.

பக்த குசேலா, வீர சூரா, ராம ராஜ்யம் என்று சினிமா பிறந்த நாளில் எடுக்கப்பட்ட சினிமாப் படங்கள் தான் அவை. அக்ரிமென்ட் காலாவதியாக அல்ப சொல்பமாக ஆயிரம், ஐநூறுக்கு வாங்கிப் போட்டிருக்கும் பழைய சினிமாக்கள்.

இத்தனைக்கும் இருபத்திரெண்டு ரீல், இருபத்தி நாலு ரீல் என்று விடிய விடிய ஓடும் நீளத்தில்...!

வெறுமனே ஆபரேட்டராக மட்டுமே இருந்து எந்த காலத்தில் கடைத்தேறுவது என்று ராமலிங்கம் அப்படி சைடிலும் நுழைந்து வாங்கியவை அவை.

இதில் பக்த குசேலா மட்டும் வைகுண்ட ஏகாதசிக்கு ஏகாதசி தியேட்டரில் ஓடும். இரவு முழிக்க வேண்டிய பக்த சிகாமணிகளுக்காக ஸ்பெஷல் ஷோ. மற்ற பெட்டிகளை சீந்துவாரில்லை. அதன் மேலெல்லாம் தட்டுமுட்டு சாமான்கள் முதல் அவிழ்த்துப் போட்ட லுங்கிவரை எல்லா கண்றாவிகளும் கிடக்கின்றன.

சமயத்தில் ராமலிங்கம் அதன் மேல் அமர்ந்து கொண்டு டிபன் சாப்பிடுவான் பார்க்க வருகின்றவர்களுக்கு அந்த பெட்டி தான் நாற்காலி.

இன்று அதன் மேலேயே உட்கார்ந்து தூங்கி வழிந்து கொண்டிருக்கிறாள் கனகம். ராமலிங்கம் வந்து கதவைத் தட்டுவதுகூட தெரியாதபடி ஒரு தூக்கம்.

“தட்... தட்... தட்...” சப்தம் காதைக் குடைய, வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்திருக்கிறாள். கதவைத் திறக்கிறாள்.

“என்னா புள்ள... தூங்கிட் டியா...?”

“ஆமாம்யா... உடம்பே முடியலே. ஒரே வாந்தி வேற’ அவள் தன் மசக்கையை அவன்முன் ஞாபகப்

படுத்துகிறாள். உடனே ஆதரவாக வந்து அணைத்து, "உள்ள பையன் என்ன ரொம்ப உதைக்கிறானா?" என்று வாஞ்சையாகக் கேட்கிறான்.

"உதையா... கராத்தே சண்டையே போட்றான்." அவள் எடுத்துத் தருகிறாள். அவன் கைகள் இப் பொழுது அவளது ஆறு மாத கர்ப்ப வயிற்றை வருடு கின்றன. அவளுக்கு உயிரை வருடி விடுகிறாற்போல இருக்கிறது.

"சரி வா.... சாப்பிடு. தூக்கம் சுழட்டுது" அவள் அவனை சற்று தள்ளிவிட்டபடி சமையல் கட்டு மூலை யின் அலுமினியப் பாத்திரங்களைப் பார்க்கிறாள்.

"இரு... கையைக் கழுவிட்டு வந்துடறேன்" அவன் கொல்லைக் கதவைத் திறந்தான். பின் விளக்கையும் போடுகிறான். கிணற்றடிக்கும் போகிறான். கயிற்று வாளியைத் தொட குனிந்தபோது, தூக்கி அடிக்கிறது.

வாளி இருக்கும் இடமெல்லாம் ரத்தம்.

பக்கென்று நெஞ்சையடைக்க நிமிர்ந்தால், கிணற்றுத் திட்டிலும் ரத்தம். திட்டைத் தொட்டுச் சற்றுப் பார்க்க, அந்த இராப்போதின் அமைதியில் உள்ளே கனகம் பாத்திரங்களை எடுக்கும் அரவம் மட்டும் கேட்கிறது. வேறு சப்தமில்லை. தோட்டத்து மாதுளை மரத்தில் நிறைய சுவர்க்கோழிகள் இருக்கும். 'கர்ரக் கர்ரக்' என்று காதைத் திருகும். அவைகூட அன்று அமைதியாகி விட்டிருக்கிறது. அந்த அமைதியில் யாரோ சற்று சிரமப்பட்டு மூச்சுவிடும் சப்தம் மட்டும் காதை உரசுகிறது.

"யாராக இருக்கும்?"

பயம் வேகமாக விஷமாட்டம் உடம்பெங்கும் பரவத் தொடங்குகிறது. "யாரு... யாரு" - உதடு தந்தி

யடிக்கிறது. பார்வை நாலாபுறமும் சுழல்கிறது. அப்படியே கிணற்றுக்குள்ளும் பார்க்க, உள்ளேயிருந்து ஒரு உருவம் இப்பொழுது நிமிர்கிறது.

கிணற்றுத் திட்டின் உள்கூட்டில் உள்ள துவாரத்தில் கால் வைத்தபடி திட்டைப் பிடித்தபடி நிமிரும் அந்த உருவம், முனிரத்னம்!

ராமலிங்கம் மிரண்டு போய் கத்தப்போக, அப்படியே வெளியே கரணமடித்து விழுந்து எழுந்து அவன் வாயைப் பொத்தி மூடுகிறான். முனிரத்னம். மீறி ராமலிங்கம் கத்தினாலும் கேட்காதபடி டவுன் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் கூட்ஸ் டிரெயின் ஒன்றின் அசுரக் கூக்குரல்.

5

"வேலாயுதத்தை போல ஒரு ரேகை உள்ளங்கையில் நடுவிரலுக்கு நேராக இருக்குமாயின் - அவன் சகல காரியங்களிலும் சாமர்த்தியமுடையவனாகியும், சூரனாகவும், சிறையகப்பட்டாலும் தாண்டும் வல்லோனாகவும் விளங்குவான்."

அர்த்த ஜாமம் கடந்து முகூர்த்தக் காலைக்குள் நுழையும் மூன்று மணிப் பொழுது.

அன்வர் வீட்டு தொலைபேசி அலறிச் சப்தமிடுகிறது. தூக்கம் கலைந்து அரைக் கொட்டாவியோடு எழுந்து வந்து ரிசீவரை எடுக்கிறாள் அன்வரின் மனைவி நூர்ஜஹான்.

"ஹலோ... அன்வர் சாரா?"

"இல்ல... நான் அவர் சம்சாரம்."

"சார் இல்லீங்களா?"

"இருக்காரு. தூக்கத்திலே எழுப்பிகிட்டு- என்னங்க விஷயம்... ராத்திரி நேரத்திலே எவனாவது பெரிய கேடி மாட்டிட்டானா?"

"மாட்டலைங்க... தப்பிச்சுட்டான். பிரபல தூக்கு தண்டனைக் கைதி முனிரத்னம் ஜெயில்ல இருந்து தப்பிச் சுட்டான். வார்டர் தனிலிங்கப் பெருமாளையும் சுட்டுக் கொன்னுட்டான்."

நூர்ஜஹானுக்கு சுள்ளென்றது. அரைத் தூக்கம் ஆவியாகிறது. "என்னங்க?" ரிசீவரை கையில் எடுத்தபடி கத்துகிறாள். அன்வர் கொட்டாவியோடு எழுந்து வருகிறார்.

"என்ன நூர்?"

"அந்த தூக்கு தண்டனைக் கைதி தப்பிச் சுட்டானாம். வார்டர் பெருமாளையும் சுட்டுக் கொன்னுட்டானாம்."

அன்வர் அடுத்த நொடி சிலையாகிறார். உடம்பின் மொத்த இயக்கமும் நின்று போகிறது.

"என்னங்க... உங்களதான். ஜெயில்ல இருந்துதான் போன். மேற்கொண்டு என்னான்னு கேளுங்க..."

உசுப்புகிறாள் நூர். சுதாரித்து ரிசீவரை வாங்கி, சொச்ச விஷயங்களையும் காதில் வாங்கிக்கொண்டு அடுத்தநொடி பேண்ட் சட்டை என்று மாட்டிக்கொண்டு கிளம்ப ஆயுத்தமாகிறவருக்கு, நூர்ஜஹானே எல்லா வற்றையும் எடுத்துத் தருகிறாள். தரும்போதே...

"நீங்க அந்த கைரேகை ஜோசியக்காரன் பத்தி சொன்னது பொய்யாயிடிச்சேங்க?"

"ஆமாம் நூர்.. என்னால நம்ப முடியல."

"எப்படிங்க இதெல்லாம்... ஒருவேளை ரேகை சாஸ்திரம் நிஜமோ?"

"என்ன எழவோ...? முதல்ல போய்ப் பார்ப்போம். அவ்வளவு பெரிய ஜெயில்ல இருந்து எப்படி தப்பினான்? புரியல. எனக்கு பதட்டமா இருக்கு நூர். கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டுவா."

"வர்ரேன். இந்த நிலைல போகணுமா? விடிஞ்சு போகலாமே."

"நான் போலீஸ்காரன். அதுவும் இப்ப தோத்து நிக்கற போலீஸ்காரன். என்னை பயந்தாங்கொள்ளி யாக்கி இன்னும் மோசமாக்கிடாதே..." அன்வர் ஷூவை போட்டுக்கொண்டு லேசை முடிந்துகொண்டபடி விருட்டென்று நிமிர்ந்து! வீட்டின் இரும்பு கிரில் கதவை திறக்கிறார். வெளியே வருகிறார். அல்சேஷன் கட்டப் பட்டிருக்கும் வாசல் திண்ணையை ஒட்டி அவரது புல்லட். ஒரே உதை, அதன் எஞ்சின் அந்த இரவின் நிசப்தத்தை கலைக்கிறது.

போலீஸ் குவாட்டர்ஸில் இன்னமும் இவருக்கு வீடு அலாட் ஆகாத நிலையில், தற்காலிகமாக தங்கியிருக்கும் மாமனாரின் வீட்டு வெளிப்புறத்தில் சுமாரான தார்ச் சாலை. ஹெட்லைட் வெளிச்சம் அதில் விழுந்து அவரை வரவேற்கிறது.

புல்லட்டின் சப்தம் முனிரத்னம் காதுகளிலும் விழும் போது அவன் இப்போது ராமலிங்கம் வீட்டின் நடுக் கூடத்தில்... எதிரே நடுங்கியபடி ராமலிங்கமும், கனகமும்.

"இந்த பைக் சப்தம் அந்த போலீஸ்காரன் அன்வரோடதுதானே?" ராமலிங்கத்தைப் பார்த்துக் கேட்கிறான் முனிரத்னம்.

"தெ... தெரியாது"

"பொய் சொல்லாதே."

"ச... சத்யமா சொல்றேன்."

"அவன் வண்டியாதான் இருக்கணும். அந்த நாய் தான் நான் மாட்டிக்க காரணம். அவனை தீர்த்துக் கட்டறதுதான் என் அடுத்த குறி. அதுக்குத்தான் இங்கே வந்துருக்கேன்.

உன் சரித்திரமே எனக்குத் தெரியும். தினமும் இரண்டாவது ஆட்டம் முடிஞ்சு இரண்டு மணிக்கு வர்ற பார்ட்டி நீ. உன் வீட்ல இந்த சமயத்துல விளக்கெரிஞ்சா யாரும் சந்தேகப்படமாட்டாங்க. எல்லாம் தெரிஞ்சு தான் வந்திருக்கேன்.

எனக்கு நீங்க முழு ஒத்துழைப்பு தரணும். ஏறுக்கு மாறா ஏதாவது செய்தா இதுவரை பதினெட்டு கொலை செய்த என் கொலை எண்ணிக்கை இருபதாயிரும். ஜாக்கிரதை."

முனிரத்னம் சொல்லி முடிக்கும்போதே அன்வரின் பைக் சப்தம் அந்த வீட்டு வாசலிலேயே கேட்கிறது. அந்த வழியாகத்தான் ஜான்சன் பேட்டைக்குள் நுழைந்து மணக்காடு தாண்டி, கோர்ட் வழியாக ஜெயிலுக்கு செல்லும் ஏற்காடு சாலையை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டும்.

வீட்டுக்குள் ராமலிங்கம் குளிர் ஜுரம் வந்தவனாகிறான்.

கனகம் மயங்கி அவன் தோள் மேல் விழுகிறாள். அவளைத் தாங்கிப் பிடித்து படுக்க வைக்கிறான். மயக்கம் தெளிவிக்க முனைபவனை முனிரத்னம் குரல் அடக்குகிறது.

"அவளை விடு, நான் சொல்றபடி செய். என் காயத்துக்கு மருந்து போடணும்" என்று அதுவரை அடக்கியிருந்த வலியை மெல்ல வெளிக்காட்டியபடி தன் வலது காலை ராமலிங்கம் முன் நீட்டுகிறான்.

கெண்டைக் காலுக்கு மேல் துப்பாக்கி குண்டு உரசிச் சென்றதில் சதை பாகம் குழைந்து செர்ரி பழ மாட்டம் சிதைந்து கிடக்கிறது.

"அப்படியே கிணத்து திட்டுகிட்ட சிந்திக் கிடக்கிற ரத்தக் கறையை போய் நல்லா கழுவிடணும் நீ."

முனி ரத்னத்தின் கட்டளைக்கு வேகமாக தலை ஆட்டுகிறான். முனிரத்னம் கையில் ஒரு ரிவால்வர். ஜெயில் உடுப்பெல்லாமும் ரத்தம்.

"இந்த உடுப்பைக் கழட்டி தரேன். கொல்லையில வெச்சு மண்ணெண்ணை ஊத்தி எரிச்சுடு. அப்படியே நான் சொல்றபடி செய்..." முனிரத்னம் சொல்லும் போதே 'கொக்... கொக்' என்று கோழிகள் முனகும் லேசான சப்தம் குறுக்கிடுகிறது.

"கோழி வளர்க்கறியா?"

"ஆமாம். இரண்டே இரண்டு."

"சபாஷ். அதுல ஒண்ணை பிடிச்சு கொல்லைல என் ரத்தம் சிந்தியிருக்கிற இடத்துல அறுத்து கோழி ரத்தத்தை அதுல கலந்துவிடு. அப்படியே ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட வீட்டை சுத்தி வா."

"எதுக்கு?"

"சொல்றத செய். கொஞ்ச நேரத்துல கன்னுக் குட்டி சைசுக்கு மோப்பம் பிடிச்சுகிட்டு நாயுங்க வரும். என்ன பண்ணுவே? அதுக்குத்தான். அப்படியே இந்த

உடுப்புங்களை கொல்லைல போட்டு எரிச்சு அந்த நெருப்புல கோழிய வாட்டு. ரக்கைகளை அங்கேயே பிச்சுப்போடு. அள்ளி எறிஞ்சுடாதே."

"சரி."

"இப்ப தலையாட்டிட்டு பின்னால சொதப்பினே, சீவிடுவேன் உன்னை..."

"ஐய்யோ! அப்படியெல்லாம் பண்ணமாட்டேன். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறேன். இங்க ஒளிய இடமில்லையே, எப்படி தங்க முடியும் நீ? உனக்கும் இந்த இடம் பாதுகாப்பில்லை, எனக்கும் பாதுகாப்பில்லை என் சம்சாரம் முழுகாம இருக்கா. வேற எங்காவது போயிடேன்..."

கொஞ்சம் ராமலிங்கத்தை ஒரு தினுசாக பார்க்கிறான் முனி ரத்னம். அழுத்தமாக ஒரு சிரிப்பு சிரிக்கிறான்.

"கவலைப்படாதே... என் பேச்சைக் கேளு. உனக்கு எதுவும் வராது. வர விடமாட்டேன். அந்த அன்வரை தீர்த்து கட்டிட்டு ஏதாவது ஒரு கூட்ஸ் ரயிலேறி ஓட இந்த இடம்தான் சரியான இடம். போகும்போது நான் சும்மா போகமாட்டேன். உன்னை குபேரனாக்கிட்டு தான் போவேன்."

"ஐய்யோ! நான் குபேரனாகவெல்லாம் வேண்டாம். இங்க நீ எப்படி தங்க முடியும்? ஒரு தனி ரூம்கூட இல்லையே?"

"தங்கி காட்றேன் யார். திட்டம் போட்டுத்தான் தப்பி வந்துருக்கேன், நீ கவலைப்படாதே. ஆமாம். ஏதாவது நீளமான டியூப் இருக்குதா?"

"எதுக்கு?"

"இருக்கா..."

"டியூபுக்கு நான் எங்கப் போவேன்? பகல்லயாவது கடைல வாங்கலாம்."

முனிரத்னம் பார்வை அந்த வீட்டை உடனே நோட்டமிடுகிறது. பழைய படப் பெட்டிகள், அழுக்குத் துணிகள், உடைந்த பிளாஸ்டிக் குடம் ஒன்று, பழைய சைக்கிள் டியூப் டயர் என்று தட்டுமுட்டுகள்.

அதில் சைக்கிள் ட்யூபை எடுக்கின்றன முனிரத்னம் கைகள்.

"இன்னும் அரை மணிப் பொழுதுல போலீஸ் தேடிவரும். நீ நான் சொன்ன மாதிரி கோழியை அப்ப சுட்டுகிட்டிருக்கே. நான் அப்ப கிணத்துக்குள்ள தண்ணிக்கடில இருப்பேன். இந்த ட்யூப் நான் உள்ள இருந்துகிட்டே சுவாசிக்க உதவி செய்யும்.

உள்ளதானே இருக்கேன்னு காட்டிக்கொடுக்க நினைச்சே... உன் வீட்டை எனக்கு காட்டிக்கொடுத்த என் ஆட்கள். உன்னை உன் தியேட்டருக்கே தேடி வந்து கவாத்து பண்ணிடுவாங்க, ஜாக்கிரதை.

பெரிய மனசு பண்ணி எனக்கு ஒத்துழைப்பு தா. திரும்பவும் சொல்றேன், உன்னை குபேரனாக்கறேன்."

முனிரத்னம் சொன்ன வேகத்தில் பக்கமாக கூடைக் குள் 'கொக்... கொக்...' என்று கொக்கரிக்கும் கோழி ஒன்றை பஞ்சாரத்தில் இருந்து பிரித்து எடுத்து அவன் கைகளில் தருகிறான்.

"போ... முதல்ல அறுத்து ரத்தத்தை ஒழுக விட் டுட்டு வா. பிறகு நெருப்பு மூட்டி வாட்டு. இப் போதைக்கு உன் கிட்ட படிகாரக்கல் இருக்கா?"

"[illegible]..." ராமலிங்கம் நிமிர்ந்தெழுந்து தனது [illegible] டியை பக்கத்து ஷெல்பில் இருந்து எடுக் [illegible] அதில் சவரம் செய்யும்போது பிளேடு கீறினால் [illegible] ஆகாமல் தடுக்க உதவும் படிகாரக்கல்.

[illegible] எடுத்து நீட்டுகிறான் ராமலிங்கம்.

[illegible]டுத்த நொடி அதை தரையில் தட்டி உடைத்து [illegible]க்கும் முனிரத்னம் காலில் ரத்தம் ஒழுகி உறைந்து [illegible] காயம் பட்ட இடத்தில் அந்த தூளை வைத்து ஒரு [illegible]டுத் துணியால் இறுக்கிக் கட்ட, முகத்தில் வலியின் [illegible]ம்.

ராமலிங்கத்தையே அது உலுக்குகிறது.

கனகம் மயக்கம் நீங்கியிருக்கவில்லை.

"சரி, நீ கிளம்பு... தாமதிக்காதே. கோழியை அறு [illegible]" விரட்டத் தொடங்குகிறான்.

பின் வழியாக கிணற்றடிக்கு வரும் ராமலிங்கத் [illegible]டம் உதறல். அவன் தியேட்டரில் ஓட்டும் சினிமாவில் கூட இப்படி எல்லாம் காட்சிகளைப் பார்த்ததில்லை.

"யாரு, ராமலிங்கமா?" திடும்மென்று குரல் ஒன்று பக்கத்து வீட்டு மாடி போர்ஷன் ஜன்னல் வழியாக வருகிறது. பக்கத்து வீட்டுக்காரர் பரந்தாம நாயுடு.

"ஆ... ஆங்.... ஆமாங்க."

"இன்னும் படுக்கலையா-மணி மூணாகப் போகுதே? யார் வந்திருக்கா? ஒரே பேச்சு சப்தமா இருக்கு?"

"அது... அது... என் மச்சினன்."

"யாரு? பாஸ்கரா?"

"நல்லா கைரேகையெல்லாம் பார்ப்பானாமே! நானும் பாக்கணும், விடியட்டும் வெச்சுக்கறேன்." பதிலோடு அவர் டாய்லெட் கதவைத் திறக்கிறார் 'க்ரூச்சு' என்று அதுதான் சப்தமிடும். சரியான சர்க்கரை வியாதிக்காரர். இரவில்லை, பகலில்லை டாய்லெட்டே கதி என்று கிடப்பவர்.

பெருமூச்சு விட்டு சமாளிக்கும் ராமலிங்கம், மள மளவென்று கோழியின் கழுத்தைத் திருகத் தொடங்கினான்.

"வழுக்குப் பாறை முனியப்பா-நீ தாண்டா என்னை காப்பாத்தணும் என் சாமி... என்னை இப்படி ஒரு கொலைக்காரன்கிட்ட மாட்டவுட்டுட்டியே... நான் என்ன பண்ணுவேன்..." உதட்டில் புலம்பலான புலம்பல்.

6

"கையில் பையைப் போல் இரண்டு ரேகை தோன்றி, ஒன்றுக்கொன்று ஏறாமல் படிக்குயிருந்தால் அப் புருஷன்ஒரு லட்சம் கோடி பொன் தேடவல்லவனாகி சதமாக வாழ்ந்து இருப்பான்."

ஜெயிலே பதறிப் போய் கிடக்கிறது. முகப்பில் எல்லா விளக்குகளும் பளிச்சிட, சைரன் ஜீப்பில் இருந்து டி.எஸ்.பி.யின் கார் முதல் ஏகமாக வாகனங்கள்.

அந்த வேளையிலும் செய்தியறிந்த சில பத்திரிகை நிருபர்களும், போட்டோகிராபர்களும் வந்து ஃப்ளாஷ் மின்ன, புகைப்படத்தை சுருளில் எடுத்தபடி உள்ளனர்.

ஐந்து மணிக்கு தூக்கு என்பதால் இரவு பதினொரு மணிக்கே வந்துவிட்ட சிறை டாக்டர் நமச்சிவாயம்,

[illegible] பிரதிநிதியாக வந்திருக்கும் ஜேக்கப் தேவ [illegible] கை கட்டியபடி நின்று கொண்டிருக்க, [illegible] நெடுக்குமாக சில போலீசாரின் வேகமான [illegible] வாக்கிடாக்கிகளும், இரைச்சலான சப்தமும் [illegible] கட்டியம் கூறிக்கொண்டிருந்தது.

முனிரத்னம் அடைக்கப்பட்டிருந்த சிறைக்கதவு [illegible] திறந்து மீதி திறக்காதபடி கிடக்க, உதவிக்கு [illegible]யில் சென்ட்ரி நெற்றியில் சுடப்பட்டு இறந்து [illegible]கிறார். அங்கிருந்து ரத்தச் சொட்டு ஒரு ஒழுங் [illegible]காதபடி பல இடங்களில் சிதறிக் கிடக்க, அதன் [illegible]கத்தான் முனிரத்னம் ஓடியிருக்க வேண்டும் [illegible]பது தெளிவாகிறது.

ஜெயிலுக்குள் வீசி எறிந்த நிலையில் பைபிள் புத்தகம். உள்ளே ஒரு ரிவால்வர் வைத்து எடுத்து வர [illegible]தாக அதனுள் உட்குடைவு.

"எல்லாம் அந்த ஃபாதர் காபிரியேலால் வந்த வினை. கேட்ச் த பர்சன்." - பெருமாளுக்கு அடுத்த ரேங்கில் உள்ள முத்துசாமியின் அலறலைக் கேட்டு ஒரு போலீஸ் குழு ஃபாதர் காபிரியேலின் செயின்ட் பீட்டர்ஸ் சர்ச்சுக்கு பறந்திருக்கிறது.

வார்டர் தனிலிங்கப்பெருமாள் சிறைக்கு வெளியே சாலையில் சுருண்டு கிடந்தார்.

அதுவரை முனிரத்தினத்தை அவர் விடாமல் துரத்தியிருக்கிறார். அவன் பயங்கர லாகவங்களை காட்டியிருக்கிறான். புலி போல பாய்வதில் இருந்து உருண்டு கரணமடிப்பது என்று சர்க்கஸ் வித்தைக்காரன் போல என்னென்னவோ செய்திருக்கிறான். "திடீர்னு நெஞ்சு வலின்னான்... டாக்டர் கிட்ட காட்ட லாக்கப்பை

திறந்தோம். நிமிர்ந்து நின்னு சுட ஆரம்பிச்சுட்டான். டாக்டர் நமச்சிவாயத்தை வேற பிடிச்சுட்டான்" விவரிப்பு ஒரு பக்கம்.

"ஷெட் அப். ஹைறலி இட் ஈஸ் ஷேம்" கத்துகிறார் டி.எஸ்.பி. கூடவே அன்வர் பதட்டத்துடன்.

சேலம் நகரத்தையே அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் போலீஸ் கூட்டம் உசுப்பி எழுப்பத் தொடங்கி விட்டது

நாலாபுற பாதைகளிலும் செக்போஸ்ட்டுகள் முக்கிய இடங்களான ஜங்ஷன், பஸ் ஸ்டாண்ட், லாட்ஜ்கள் என்று எல்லா இடங்களிலும் போலீஸ் ஜீப்களின் திபுதிபு.

ராஜவேணி கிட்டத்தட்ட நான்கடி உயரம். மேனி எங்கும் வெள்ளை நிறத்தில் பாத்து, பாத்து இடைவெளி விட்ட மாதிரி புள்ளிகள். தேன் நிறத்தில் கொஞ்சம் கருப்பை கலந்து செய்த கண்கள். இரண்டரை அங்குலத்துக்கு வெளித் தொங்கும் நாக்கு.

இத்தனை லட்சணங்களோடு ராஜவேணி என்னும் அந்த நாயின் மூக்குப் பகுதியில் மோப்ப செல்கள் செயல் அசாத்யம் என்பது அன்றும் நிதர்சனமாகிறது.

அந்த விடிகாலை போதிலேயே டாக் ஸ்க்வாட் கோச் ஜேக்கப்பின் கைப்பிடியில் அடங்காதபடி அது முனி ரத்னம் ஓடிய திசையை கச்சிதமாக பின்பற்றி மரவனேரி எக்ஸ்டென்ஷன் வரை வந்துவிட்டது.

காலை வேளையில் வாசலுக்கு கோலம் போட வந்த மரவனேரி மாமிகள், தங்கள் வீட்டு வாசலை முகர்ந்தபடி கடக்கும் ராஜவேணியை பார்த்து விதிர்த்துப் போனார்கள்.

சென்ட்ரி ஜேக்கப்போடு அன்வரும், இன்னும் சில போலீஸ்காரர்களும் களைப்பெடுக்க ஓடி வருவதைப்

[illegible] அவர்கள் முகத்தில் அதிர்ச்சி ரேகைகள் [illegible]டுகின்றன.

[illegible]ாக ராஜவேணி ராமலிங்கத்தின் ஓட்டு [illegible]ிவேலி வாசல் முன் போய் படுத்துக் [illegible]கிறது.

"[illegible], நிச்சயம் அந்த கொலைகாரன் இதுவரை [illegible]கான்." - ஜேக்கப் சிலாகித்தான்.

"டொ...ாக்... டொக்..." அன்வர் போய் ராமலிங்கம் [illegible] கதவை தட்டுகிறான். கொட்டாவியுடன் கதவை [illegible]கிறான். அவனும் அன்வரை பார்த்த ஜோரில் ஒரு [illegible] பதறல்...

"சார்... போலீசா... எதுக்கு சார்? நான் ஒரு குற்றமும் [illegible]லியே?" மாறிமாறி உளறுகிறான். அன்வரோடு [illegible] போலீஸ் அவன் புலம்பலை லட்சியமே பண்ண [illegible]லை.

அவன் வீட்டை கண்களையே காம்பஸ் பாக்ஸ் [illegible]க்கி சலிக்கிறது கை. நாட்டு ஓடு வேய்ந்த சிறிய வீடு. வீட்டைச் சுற்றிலும் ஐந்தடி அகலத்தில் இரண்டு [illegible]றத்திலும் இடம். பின்பாகத்தில் இருபது அடிக்கு மேல் ஒரு வீடு கட்டுமளவு இடம் இருக்க, அங்கே கிணறும், அதன் ஈரத்தில் வளர்ந்த வாழையும் தழைத்திருக்க, அங்கங்கே ரத்தத் திப்பிகள், ஓரிடத்தில் நெருப்பைக் கொண்டு சுடப் பட்ட கோழியின் உதிர் சிறகுகள்.

அனைத்தையும் சுற்றி வந்து கவனிக்கும் அன்வர் கிணற்றுத் திட்டின் மேல் கைவைத்தபடி நின்றுகொண்டு ராமலிங்கத்தை ஒரு மாதிரி பார்க்க, அவன் திரும்பப் புலம்புகிறான்.

"என்ன சார் இது... நீங்கபாட்டுக்கு வந்தீங்க நீங்க... என்னென்னமோ பண்றீங்க. எனக்கு ஒண்ணும் புரியலே சார்..." எனும்போது கர்ப்ப வயிற்றுடன் கனகம் உள்ளிருந்து பயந்தபடி வெளியில் வருகிறாள்.

"என்னய்யா இது, வீட்டைச் சுத்தி ரத்தம்?"

"சார், அது வந்து... காலைல பலி பூசை போட்டேங்க... அதான்."

"பலி பூசையா?"

"ஆமாங்க... சம்சாரத்துக்கு அஞ்சு முடிஞ்சு ஆறாம் மாசம் ஆரம்பம். அதுக்காக பலி பூசை போட்டு கோழி அறுத்தேங்க... அந்த ரத்தம்தான் இது.."

அவன் விவரிக்கும் போதே அந்த ரத்தம் தோய்ந்த மண் கட்டிகளின் துளியை ஒரு போலீஸ்காரர் கிளவுஸ் தரித்த விரல்களால் எடுத்து ஒரு பாலிதீன் தாளில் பொட்டலமாக கட்டத் தொடங்கினார்.

இன்னொருவர் வீட்டிற்குள் எட்டிப் பார்க்கிறார். சினிமா ஃபிலிம் அடங்கி கிடக்கும் தகர பெட்டிகளின் வரிசையும், தட்டுமுட்டுகளும் தெரிகின்றன.

"என்னது அது பெட்டிங்க...?"

"சார்... அதெல்லாம் ஃபிலிம் பெட்டிங்க சார். பூலோக ரம்பை, பக்த குசேலா, மிஸ்டர் வேதாந்தம்னு அந்த காலத்து சினிமா படங்க சார்."

"நீ என்ன டிஸ்ட்ரிபியூட்டரா?"

"இல்லேங்க ஜெய் கங்கா தியேட்டர் ஆபரேட்டருங்க. இது சைட் பிசினஸ்." அன்வர் அதைக் கேட்டு திரும்ப ஒரு நோட்டம் போட்டுவிட்டு ராஜவேணியிடம் வருகிறார்.

“என்ன ஜேக்கப், ராஜவேணி கோழி ரத்தத் [illegible] ஏமாந்துட்டாப் போல இருக்கே”

“இல்லே சார்... ராஜவேணி ஏமாறவே ஏமாறாது. [illegible] முனி நிச்சயம் இங்க வந்திருக்கணும்.”

“இருக்கலாம். ஆனா இங்க இல்லையே. இந்த [illegible] டுக்காரனும் நம்ம கதவை தட்டிதான் எழுந்திருச் [illegible] ருக்கான். ராஜவேணியை வேற பக்கமாக மோட்டி [illegible] பண்ணி பாருங்க.”

ஜேக்கப் அடுத்த நொடி அதன் கழுத்துப் பட்டியைப் பிடித்து இழுக்கிறான். அதை அங்கிருந்து இழுக்கப் பார்க்கிறான். அது வராமல் அங்கேயே நிற்கிறது.

“சார், ராஜவேணி தன் கேரியர்ல ஏமாத்துனதே இல்ல சார். அவன் இங்கதான் எங்கியோ இருக்கான்.” ஜேக்கப் உறுதிப்படுத்த, அந்த அபிப்பிராயம் இராம லிங்கத்தை மிரட்டுகிறது.

“யார் சார்... என்ன சார் விஷயம்?” ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி கேட்டான்.

“யாரா... கொலைக்காரன் எட்டு மணி சன் நியூஸ் பாரு சொல்லுவாங்க. ஒண்ணும் தெரியாத மாதிரி கேட்டு மாட்டிக்காதே. தப்பித் தவறி அவன் இங்க இருந்து மாட்டினா அவனோட உன்னையும் தூக்குல ஏத்த வேண்டி வரும், ஞாபகம் இருக்கட்டும்.”

அன்வர் மிரட்டுகிறார். ராமலிங்கம் வெளிறிப் போகிறான். பேசாமல் முனிரத்னம் கிணத்துக்குள் மூழ்கிய நிலையில் இருக்கிறான் என்று போட்டுவிட்டு விடுவோமா?

நாக்கில் நுனிவரை வருகிறது அந்த நிஜம். ஆனால் வெடிக்க திராணி இல்லாது போகிறது.

"என்னைக் காட்டிக்கொடுத்தே, இந்த ஊர்லேயே நீ நடமாட முடியாது. தலை ஒரு இடமும், உடம்பு ஒரு இடமுமா உன்னை கணக்கு தீர்த்துடுவாங்க என் ஆட்கள்" என்று அவன் சொன்னதில் போய் புத்தி நிற்கிறது.

அன்வர் வேறு மாதிரி புரிந்து கொள்கிறார். "ஜேக்கப் - நான் சொல்றேன், நிச்சயம் அவன் இங்க இல்லை. ராஜவேணிக்கு ஏதோ ஆயிடிச்சு. அவன் இதுவரை வந்து பக்கத்து டவுன் ரயில்வே ஸ்டேஷன்ல நுழைஞ்சு ஏதாவது ரயில் ஏறி தப்பி இருக்கலாம், ரயில்வே ட்ராக்குல அத விட்டு பாருங்க..."

அன்வரின் கட்டளை அடுத்த நொடி செயலாகிறது. ராஜவேணியை வலுக்கட்டாயமாக பிடித்து, ரயில் பாதை வரை இழுத்துச் சென்று இறக்கிவிட்டதில் கிழக்கு சேலம் பக்கமாக ரயில்வே ட்ராக்கில் அது ஓடத் தொடங்குகிறது.

"நான் சொல்லலை..." அன்வர் சிலாகிக்கும்போதே மனதிற்குள் மறக்காமல் பாஸ்கரதாஸை பார்த்துவிடும் ஒரு தீவிரத்திற்கும் வருகிறார்.

"பாஸ்கரதாஸ்... நீ நிஜமாலுமே பெரிய கைரேகை ஜோதிடன்தான்" - மனதில் சர்டிபிகேட் வேறு தருகிறார்.

7

"சனி மேடானது புடைத்தும், அதன் மேல் பாம்பு போல் வளைவாய் ரேகைகளும் இருந்தால் அவன் புற்றுப் பாம்பு போல அடைந்து வாழ்வான். சுக்கிர மேட்டில்கரும்புள்ளி விழ, பெண்ணாலே இவனுக்கு பெரும்பகை வரும்."

மொத்த போலீஸ் கூட்டமும் இப்பொழுது எக்ஸ் [illegible]னை கடந்து ரயில்வே ஸ்டேஷன் எல்லைக்குள் [illegible], ராமலிங்கம் பெருமூச்சு விட்டபடி வீட்டுக்குள் [illegible]கிறான். கனகம் வந்து கட்டிக்கொள்கிறாள். அப்படியே அழ ஆரம்பிக்கிறாள்.

"என்னங்க... எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்குங்க இன்னும் என்னெல்லாம் நடக்கப்போகுதோ தெரியலையே..." புலம்புகிறாள்.

திரும்பவும் வாசல் பக்கம் யாரோ வரும் சத்தம். எட்டிப் பார்த்தால் பாஸ்கரதாஸ்.

"என்னக்கா... போலீசெல்லாம் வந்துச்சாமே... என்ன விஷயம்?" உள்ளே நுழையும்போதே படபடக்கிறான்.

"ஆமாம்டா பாஸ்கரு... நேத்து நீ எனக்கு ஜோசியம் சொன்ன மாதிரியே ஆயிடுச்சு. பயங்கர சோதனை யெல்லாம் வரும்னே - வந்திடுச்சிடா..." - கனகம் நெருங்கி வந்து கட்டிக் கொள்கிறாள்.

"என்ன சோதனை... விளக்கமா சொல்லு?"

"சொல்றேன்... முதல்ல அந்த கதவை சாத்து... சாத்துமுன்னே அப்படியே எட்டிப் பாரு, யாராச்சும் போலீசு நிக்குதான்னு..."

பாஸ்கர் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே நுழைகிறான்.

"வாக்கிங் போலாம்னு வர்ற வழியில ஒரே போலீஸ் கலாட்டா. அதான் எட்டிப் பார்த்தேன். என்னடான்னா கடைசில நம்ம ஊட்லதான் சிக்கலே..."

அவன் ஆதங்கப்பட்டு முடிக்கவும், கோழி கொக்கரிப்பது போல ஒரு சப்தம் சற்று வித்தியாசமாக கேட்கிறது.

"என்னது... நீ பொட்டக் கோழில்ல வெச்சிருந்தே, பொட்டக்காலில இருந்து சேவல் கத்தற சப்தம் கேக்குது "

"ஐயோ... என்னங்க... சீக்கிரம் போங்க, அந்த கொலைகாரன்தான் வெளிய வரலாமான்னு கேக்கு றான்."

"போறேன்... போறேன் வாசக் கதவை யார் தட்டினாலும் திறக்காதே. வழுக்குப்பாறை முனியப்பா, நீதாண்டா சாமி என்னை காப்பாத்தணும்" ராமலிங்கம் முணுமுணுப்புடன் வீட்டுப் பின்புறம் செல்கிறான்.

"என்னக்கா... நான் ஒண்ணு கேட்டா நீ ஒண்ணு சொல்றே. மாமா எங்க போறாரு."

"பொறுத்திருந்து பாரு. அர்த்த ராத்திரியில எங்கள ஒரு ஏழரை நாட்டான் வந்து பிடிச்சிட்டான் பாஸ்கரு. இனி என்னாகுமோ... ஏதாகுமோ?"

அவள் புலம்ப, சஸ்பென்ஸ் தாங்காமல் பின்புற மாய் அவனே சென்று பார்க்க, கச்சிதமாக கிணற்றுத் திட்டின் மேல் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறான் முனிரத்னம்.

தாடி மீசை தலைமுடி அவ்வளவையும் மழுங்கச் சிரைத்துவிட்டு ஆளே அடையாளம் தெரியாதபடி மாறிவிட்டிருக்கிறான். ஈரம் சொட்ட கிணற்றுக்குள் இருந்து வருபவன் வெளியே வந்த வேகத்தில் நேராக திறந்துகிடக்கும் கதவு வழியாக வீட்டுக்குள் நுழைய...

"யாருக்கா இது...?"

"இது... இது..."

"நானும் கேக்கணும்... யார் இவன்? இந்த ஊட்டுக் குள்ள உங்க இரண்டுபேரை தவிர யாரும் இருக்கக் கூடாதுன்னு சொன்னேன்ல..." இது முனிரத்னம்

"[illegible] என் தம்பி. வீட்டு முன்ன போலீஸ் [illegible]பார்த்து என்னவோ ஏதோன்னு பதறிப் போய் [illegible]ன். எப்படி அவனை வாசல்லயே வெச்சு [illegible]யும்?"

"[illegible]ன்ன பண்றே நீ?" முனிரத்னம் பாஸ்கரதாஸ் [illegible] திரும்பினான். "நான்... நான் ஜோசியம் பாக்க [illegible]"

"ஆமாம்... என் தம்பி பிரமாதமா ஜோசியம் [illegible] அது சொன்னா சொன்னதுதான்."

அடுத்த நொடி முனிரத்னம் ஒரு கேலிச் சிரிப்பு [illegible]றான். சிரித்துவிட்டு, "எந்த மாதிரி ஜோசியம் [illegible]றவன் நீ?"

"நான்... நான் கைரேகை ஜோசியம் பாக்கறவன்."

"அப்படியா... எங்க என் கையை பார்த்து நான் [illegible], எப்படிப்பட்டவன்னு சொல்லு பார்ப்போம்."

பாஸ்கரதாஸ் எதுவும் பேசாமல் நீண்ட கைகளை [illegible]ார்க்கிறான். சில நொடிகள்தான்.

"நீ... நீங்க ஒரு தூக்குதண்டனை கைதி. இருந்தாலும் [illegible]ங்களுக்கு தொண்ணூறுக்கு மேல ஆயுசு."

"சபாஷ். அப்படிச் சொல்லு... மேல."

"மேலன்னா, என்ன சொல்ல...?"

"கைல மேல போகச் சொன்னேன்."

"கோ... கோடிக்கணக்குலே உங்ககிட்ட தங்கம் இருக்கணும்."

"சபாஷ். ம்..."

"யாரையும் நம்பமாட்டீங்க. உங்க நிழலைக்கூட சந்தேகப்படுவீங்க."

"ரொம்ப ரொம்ப சரி. திரும்ப நான் போலீஸ்ல மாட்டுவேனா, அதைச் சொல்லு பார்ப்போம் முதல்லே"

"இப்போதைக்கு இல்ல..." தயங்கித் தயங்கி சொல்கிறான் பாஸ்கரதாஸ்.

"அப்ப நான் பின்னாலே மாட்டுவேனா?"

"ஆ... ஆமாம். சனி மேட்டுல பாம்பு ரேகையும் இருக்கு. அப்படி இருந்தா ஒண்ணு ஜெயில்லையோ இல்லை எங்காவது காட்டுக்குள்ளேயோ கைதியாதான் வாழணும்."

"காட்டுக்குள்ளே வாழ்ந்துட்டுப் போறேன். ஆனா திரும்ப நான் ஜெயிலுக்கு மட்டும் போகவே கூடாது. போகவும் மாட்டேன்."

ஒரு வகை உறுதியோடு சொல்பவன் அப்படியே திரும்பி அந்த சின்ன வீட்டின் மூலையில் இருக்கும் டி.வி.யை பார்த்து, "டி.வி. போடு... செய்தி என்ன சொல்றாங்கன்னு பார்க்கணும்" என்கிறான். பாஸ்கரதாஸ் வெளிறலோடு கேட்கிறான்.

"அப்ப நீங்கதான் ஜெயில்லே இருந்து தப்பி வந்த முனிரத்னமா?"

"ஆமாம். பயப்படாதீங்க. உங்களை ஒண்ணும் செய்யமாட்டேன். என் பாதைல குறுக்கே வர்றவங்களை தான் நான் தீர்த்துக் கட்டுவேன். அது கடவுளாகவே இருந்தாலும் சரி." என்று பாஸ்கரதாஸின் தோளைத் தட்டுகிறான்.

தட்டா அது? தோள்பட்டை பாகம் மேல் ஒரு வெட்டு விழுந்த மாதிரி இருக்கிறது பாஸ்கரதாஸுக்கு.

ராமலிங்கமும், கனகமும் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக் கொள்ளாத குறையாக நெருக்கிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

"இன்னும் உங்க பயம் போகலையா? தைரியமா [illegible]றும். எனக்கு இப்ப என் வசதியைவிட உங்க காரியம்தான் பெரிசு. சரியா ஒன்பது மணிக்கு என்னைப் பார்க்க என் கூட்டாளிங்க வருவாங்க. அப்புறம் பாருங்க, நான் முனிரத்தனமா இருக்கமாட்டேன்."

புதிர் போல பேசினான்.

"அதுவரைக்கும் யாரும் வராமே இருக்கணுமே?"

"வரமாட்டாங்க. என் கூட்டாளிகளும் வரவிட மாட்டாங்க. டேய் ஜோசியக்கார தம்பி, நீ நிஜமா பெரிய ஆள். இனிமே நீ என்னை விட்டு போகவே கூடாது. நான் சொல்றபடி கேள். லட்சலட்சமா தரேன்." முனிரத்னம் சொன்னதைக் கேட்டு பாஸ்கரதாஸ் யோசனையுடன் தலையை அசைக்கிறான்.

"டி.விய போடுன்னு சொன்னேன்ல..?" - திரும்பவும் அவனிடம் அதட்டல். ராமலிங்கம் நடுங்கும் கரங்களால் டி.வி. பட்டனை அமுக்க, அந்த சதுரத் திரையில் இப்பொழுது நாள் பலன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

"மணி இன்னும் எட்டாகலையா?"

"இல்ல..."

'இன்னிக்கு மட்டும் நியூஸ்ல என்ன பத்தி சொல்லாம இருக்கட்டும், அவங்களை வெச்சுக்கிறேன்.."

நியூசில் செய்தி வருவதை அவன் பெரிய விஷயமாக கருதி பேசுவது மூவருக்கும் ஆச்சரியம் தருகிறது.

"செய்தி வந்தா உங்களுக்குதானே ஆபத்து அதிக மாகும். பிடிச்சு கொடுத்தா ஆயிரம், லட்சம்னு சொல் வாங்க. ஜனங்களும் காட்டிக் கொடுத்திடுவாங்களே..."

பாஸ்கரதாஸின் கருத்தைக் கேட்டு அவன் சிரிக் கிறான்.

"இப்பல்லாம் ஜனங்க ரொம்ப தெளிஞ்சிட்டாங்க. யாரோ எக்கேடோ கெட்டு போகட்டும். நமக்கு என்ன ன்னு இருக்கறவங்கதான் ஜனங்க. அப்படியே அதுல ஒண்ணு ரெண்டு லொள்ளு பிடிச்சவன் இருந்தாலும். எவனாலயும் என்னை கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆனா நான் தப்பிட்ட செய்தி இரும்பாடிக்கு தெரியணும். அப்பதான் நான் வேகமாக செயல்பட முடியும்."

எந்த தைரியத்தில் அவன் இப்படி சொல்கிறான் என்று தெரியவில்லை. யார் இந்த இரும்பாடி என்றும் தெரியவில்லை. இருந்தும் அதை இராமலிங்கம் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் பொத்தென்று அவன் காலில் விழுகிறான்.

"ஐயா... உங்கள கெஞ்சி கேட்டுக்கிறேன். இனியும் நீங்க இங்க இருந்தா பெண்டாட்டி கர்ப்பமே கலைஞ்சிடும். தயவு செய்து இனியாச்சும்..."

"தெரியுது... வேற எங்காவது போடா நாயேங்கறே. அவ்ளோதானே..."

"ஐய்யோ- சத்தியமா நாயேன்னுல்லாம் நினைக்கல."

"கவலைப்படாதே. நான் கொலைகாரனா இருக்க லாம். ஆனா நன்றி உணர்ச்சி உள்ளவன். உங்களுக்கு என்னால ஒரு சின்ன சங்கடம்கூட வராது. என்னையும் என் மங்கமாவையும் குறிவெச்சி பிடிச்சி அந்த அன்வரை தீர்த்து கட்டிட்டு கிளம்பிடுவேன். கவலைப்படாதீங்க..."

"[illegible]யோ... திரும்ப கொலைன்னு ரொம்ப [illegible]மா பேசறீங்களே! தப்பிச்சது போதாதா... [illegible]துக்கு அதெல்லாம்?"

"[illegible]ய்... எனக்கே உபதேசம் பண்றியா நீ? வாய [illegible]றியா இல்லையா?" முனிரத்னம் பலமாக [illegible]போது பாஸ்கரதாஸ் மெல்ல நழுவப் பார்க் [illegible]கிறிப் பிடிக்கிறது முனிரத்தினத்தின் கரங்கள்.

"[illegible]ங்க தம்பி ஓடப் பாக்கறே. இனி நீ கொஞ்ச [illegible]க்கு நான் சொல்றத கேட்டுத்தான் தீரணும். உன் [illegible] விசேஷ சக்தி இருக்கு. அது எனக்கு ரொம்ப [illegible]யம். அதை வெச்சு நான் என்னென்ன பண்ண [illegible]டியிருக்கு தெரியுமா?" பாஸ்கரதாஸ் அதைக் [illegible]டு மர்மமாக சிரிக்கிறான்.

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

8

"தண்ணீர்க்குடம் போல் உள்ளங்கையின் மத்தியில் இருக்கின் அவன் தரித்திரனாகியும், யாவரும் நிந்திக்கும் படியான பெயருடையவனாகியும் வறுமை யடைகுவான்..."

செயின்ட் பீட்டர் சர்ச்!

அசோக மரக்கூட்டங்களுக்கு நடுவே நூறு அடி உயர சிலுவை முகப்போடு, 'சத்தியமே தேவன்' என்கிற ஸ்லோகன் எழுத்துக்களோடு, முன் வந்து நிற்கும் போலீஸ் ஜீப்களை பார்த்து நிற்கிறது அந்த புனித சர்ச். திபு திபு... திபு.. திபு...

சர்ச்சின் நாலாபுறமும் போலீஸ் சுற்றி வளைக்க, உள்ளே நுழைகிறார் இன்ஸ்பெக்டர். ஒருவர் ஒரு

எல்லைக்கு மேல் போகாமல் நிற்பவர் ஷூலை கழட்டும்போது தள்ளாடியபடி பாதிரியார் ஒருவர் வருகிறார்.

அவரைப் பார்க்கவும்-

"குட்மார்னிங்... ஃபாதர்..."

"வெரி குட்மார்னிங்... ஜெபக்கூட்டம் ஒன்பது மணிக்கு மேல்தானே... நீங்க என்ன ஏழரைக்கே வந்திருக்கீங்க?" ஃபாதர் கேட்கிறார்.

"ஃபாதர், நான் ஜெபக்கூட்டத்துக்காக வரலை நான் ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். ஃபாதர் காபிரியேலை பார்க்கத்தான் வந்துருக்கேன்."

"ஃபாதர் காபிரியேல் நான்தான்." அவர் சாவதானமாக சொல்வதை கேட்டு இன்ஸ்பெக்டரிடம் சற்று குழப்பம்.

"நீங்களா... ஃபாதர் காபிரியேல்?"

"யெஸ்... நானேதான் - ஏன் என்னைப்போல வேற யாரையாவது பார்த்தீங்களா?"

இன்ஸ்பெக்டர் தாடையை வருடியபடி யோசிக்க ஆரம்பிக்கிறார். வரும்போதே ஒரு எண்ணம் இருந்தது.

"நிச்சயம் இந்த விஷயத்திற்கு வந்திருப்பவர் அசல் பாதிரியாராக இருக்கமுடியாது."

அந்த எண்ணத்தை வலுப்படுத்திக்கொள்கிறார் இன்ஸ்பெக்டர்.

"சாரி ஃபாதர்... நேத்து ஜெயிலுக்கு ஒரு பாவ மன்னிப்புக்காக உங்களை கூட்டிக்கிட்டு போறதா இருந்தோம், ஆனா..."

"ஆனா... என்ன ஆனா... எனக்குகூட போன் வந்தது. இந்த நிமிஷம்வரை காத்துகிட்டுதான் இருக்கேன். இப்பகூட நான் ரெடி. போகலாமா?"

இன்ஸ்பெக்டர் தடுமாறத் தொடங்குகிறார்.

"என்ன தடுமாற்றம்?"

"ஸாரி ஃபாதர். வெரி ஸாரி ஃபாதர். உங்க பேரோடு ஒரு போலி பாதிரியார் நேத்து ஜெயிலுக்குள் வந்துட்டு போயிட்டார். சும்மா போகலை, ஒரு தூக்கு தண்டனை கைதி தப்பிக்க அவனுக்கு துப்பாக்கியையும் தந்துட்டு போயிருக்கார்..."

"என்ன பேசறீங்க நீங்க. உங்க டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு கூடவா உண்மையான நபருக்கும் பொய்யான நபருக்கும் வித்தியாசம் தெரியல..."

"தெரியாமதான் போயிடிச்சு. எப்பவுமே பாது காக்க நினைக்கறவங்களுக்கு சில வழிகள்தான். ஆனா அதுல நுழைய நினைக்கறவங்களுக்கு பல வழிகளாச்சே... என்ன பண்றது?"

"கர்த்தரே... இது என்ன சோதனை?" - ஃபாதர் சற்று மனம் கசிகிறார்.

"இந்த சர்ச்சுக்கு உங்களை கூட்டிகிட்டு வரச் சொல்லி ஜெயில்ல இருந்து ஒரு டாடா சுமோ வேனையும், ஒரு போலீஸ் சர்ச்சுக்குள்ள நுழைய அவசியமில்லாத படி வெளியிலேயே காத்திருந்திருக்கார் வேறு ஒரு ஃபாதர். அவர்தான் தன்னை காபிரியேல்ன்னு சொல்லி கிட்டவர், உருவம், பேச்சு, பைபிள், அப்புறம் இடம் எல்லாம் கொஞ்சம்கூட ஏமாத்தலை. இப்படி எல்லாம் ஆகப்போகுதுன்னு துளிகூட எதிர்பார்க்கலை. ஏன்னா, அந்த கைதி கொஞ்சம்கூட தப்பி ஓட முயற்சிக்கவே

இல்லை. சாகணும்... சாகணும்.... சீக்கிரமா செத்து ணும்னுதான் புலம்பிக்கிட்டேயிருந்தான். மொத்தத்து எல்லாரையும் தூக்குக் கயிறை உறுதிபட பார்க்க செய்துட்டு அவன் மட்டும் தப்பிட்டான்.

நிச்சயம் இதுக்கு ஒரு விசாரணைக் கமிஷன் இருக்கு.

ஏன்னா, அவன் சாதாரண கைதி இல்ல, தூக்கு தண்டனை கைதி. ரொம்ப செல்வாக்கானவன்..."

"இன்ஸ்பெக்டர், எனக்கு அந்த கைதியைவிட என் பேர்ல வந்த அந்த ஏமாற்று அன்பர் யாருங்கறதுதான் முக்கியம். இது புனித அங்கி, வேஷம் போட உங்களுக்கு வேற உடையே கிடைக்கலையான்னு நான் அந்த அன்பர் கிட்ட கேட்கணும்."

"நிச்சயம் இருபத்திநாலு மணி நேரத்துல பிடிச்சுரு வோம். ஃபாதர், விசாரணைக்காக உங்க கிட்டேயும் வருவோம்."

"வாங்க என் ஒத்துழைப்பு எப்பவும் உண்டு."

நிஜ ஃபாதர் காபிரியேலின் கனிவான கருத்தோடு இன்ஸ்பெக்டர் கிளம்புகிறார். சிறிது தொலைவு செல்பவர் நின்று, "ஃபாதர், ஒரு சின்ன ரிக்வெஸ்ட்."

"தெரியும்.. சர்ச்சுக்கு பாதுகாப்பா போலீஸ் இருப்பாங்க. என்மேலயும் சந்தேகப் பார்வை இருக்கும்."

ஃபாதரின் பதிலில் பயங்கர எதார்த்தம்.

"குதிரை போன பின்னே லாயத்தை பூட்றீங்க... பரவால்ல... சட்டம் தன் கடமையை செய்யத்தானே வேணும்... கர்த்தரே."

ஃபாதர் அலுப்புடன் திரும்புகிறார். இன்ஸ்பெக்டரிடம் வழிசல்.

9

'கண்கள் தாமரை இதழ் போலிருந்தால் தனவானா வான் அல்லி போலிருந்தால் பண்டிதனாயிருப் பான். தேன் வர்ணம் போலிருந்தால் மிகுந்த தனவானாவான். பூனைக்கண்ணன் பாபியும், இமைகளில் மயிரில்லாதவன் பரம தரித்திரனும் ஆவான்."

எட்டு மணிச் செய்தியில் முனிரத்னம் தப்பிய செய்தி விலாவாரியாக வாசிக்கப்பட, அதைக் கேட்டு கைதட்டி குதூகலிப்பவன் இரும்பாடி.

பெயரைப் போலவே உருவிலும் வித்தியாச மானவன். போலீசின் தேடல் பட்டியலில் முனிரத்னம் வரிசையில் இருக்கும் அவனது கூட்டாளிக்கு ஒரு கண் தான். மறு கண்ணை போலீஸ் துப்பாக்கி ஒன்றின் தோட்டா திராட்சைப் பழத்தை கட்டை விரலில் நசுக் குவதுபோல சிதற அடித்துவிட்டது.

அதுபோல் உடம்பெல்லாமும் அங்கங்கு வெட்டு, குத்து காயங்கள், குண்டுச் சிதைவுகள், குறிப்பாக, ஒரு தப்பி ஓடும் முயற்சியில், முழங்காலில் பந்துகிண்ண மூட்டில் குண்டு பட்டதில் அந்த பாகமே காலி. அதனால் இப்பொழுது கட்டைக் கால்தான். விழுப்புண்களின் மொத்த உருவம் இரும்பாடி.

நூறு அடி தனியாக நடப்பதே எவரெஸ்ட் ஏறுவது போல ஒரு சிரமமான விஷயம். ஆகையால் கூடவே இடும்பன், மாது, உருளி என்று கொலைகார சகாக்கள்.

சேலம் கஞ்சமலை பக்கமாக சித்தர் கோயிலை ஒட்டிய சுற்றுப்புறத்தில் குடிசை வீட்டில்தான் தற்போது

வாசம். ஆனாலும் டிஷ் ஆன்ட்டெனா மூலம் அங்கிருந்த படியே டிவி பார்க்க வதிகள் செய்து கொண்டு ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் சதா சாய்ந்து கிடப்பவன்.

சுற்றிலும் சகாக்கள் நின்று கொண்டிருக்க, டிவி செய்தியை கேட்டு குதூகலித்துக் போகிறான்.

"சபாஷ்டா இடும்பா... நீ போட்ட பாதிரியார் வேஷத்துக்கு பலன் கிடைச்சிடுச்சிடோய்..." - என்று அவன் கரத்தை தேடிப் பற்றுகிறான்.

"அவசரப்படக்கூடாது இரும்பாடி... போலீஸ் ஒண்ணும் ஈனாவானா இல்லை. முனிரத்னம் இங்கே வர்ற வரை நமக்கு பிரச்சினைதான்."

"எல்லாம் வந்துடுவான்... அந்த ஆயிரம்பேர் கோட்டையையே தாண்டிட்டான். இங்க வர்றதுதானா பெரிசு?"

"வந்துடுவான்னே வெச்சுக்குவோம். நம்மகிட்ட அவன் தங்கம் வெச்சுருக்கிற இடத்தை சொல்லணுமே.."

"இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வெளியே கொண்டு வந்திருக்கோமே, சொல்லாமலா போவான்?"

"எங்க.... முனிரத்னம் தன் நிழலையே நம்பாதவன் கறது உனக்கு தெரியாதா?"

"அவ்வளவுதானே உனக்கு தெரியும். அதுக்குமேல் அவன்கிட்ட விஷயத்தை வாங்கறது பத்தி எதுவும் தெரியாதுல்ல உனக்கு...?"

"அப்படின்னா...?"

"இப்ப எதையும் கேக்காதே. போய் வேலையைப் பார். அவனை வெளியே கொண்டுகிட்டு வந்திருக்கறது பழையபடி அவனுக்கு கீழ நாம கைகட்டி வேலை பார்க்க

... அவங்கிட்ட இருக்கிற தங்கத்தையும், பணத்தை ...த்துக்கதான்..."

"...யுங்கறே...?"

"...ச்சுக்காட்றேன், அப்ப தெரியும் இந்த இரும் ...ருன்னு..."

"...திர் போடுறியே இரும்பாடி... உன் பேச்சுலயும் ...சியம் இருக்கிறமாதிரி தெரியுது. முனிரத்னம் ...வும் எங்களை நம்புனதில்லை. நீயுமா?" - மாது ...மாத தாடியை தடவியபடியே கேட்கிறான்.

"பே...ய்! உங்கள நம்பாம போவேனா? களவாணித் ...பண்ணும் போதும், நம்பிக்கை இல்லாம, கூட ...தே குழிவெட்றதும், தான் தப்பிக்க கூட்டாளிங் ...யே மாட்டி விட்றதெல்லாம் முனி ரத்னம்தான். ...இல்லை.

எனக்கு இப்ப ஒரு காலில்லை. பதிலா உங்களதான் ... காலா நினைக்கிறேன். இப்ப நான் வாயதிறந்தா ...த்தாயிடும். ஆனா ஒண்ணு... காரியம் கச்சிதமா ...ந்துகிட்டிருக்கு.

முனியை வெளிய கொண்டுட்டு வந்தாச்சு.

அந்த ஆப்ரேட்டர் ராமலிங்கம் ஊட்லயும் தங்க வெச்சாச்சு. அடுத்து நமக்கு சவால் விட்ட அந்த அன்வர் ...லை போட்டுத்தள்றதுதான். அதை கூட நாம செய்ய வேண்டாம். முனியே முடிச்சுடுவான் அவன் கதையை."

இரும்பாடி சொல்லச் சொல்ல அந்த கள்வர்கள் முகத்தில் ஆச்சரியமும், அதிர்வும்தான் உருவாகி பரவு கிறது. அதிலும் உருளியிடம் அதன் அளவுகள் மிக அதிகமாய்.

"என்னா உருளி... எதுவும் பேசமாட்டேங்கற நொண்டிப்பய நமக்கே அல்வா தந்துகிட்டு இருக்கா னேன்னுதானே நினைக்கறே...?"

"சேச்சே... அப்படி எல்லாம் இல்லை. தப்பிஷா மூடிக்கிட்டு இங்க வராம, எதுக்கு அன்வர்ங்கற அந்த போலீஸ்காரனுக்கெல்லாம் வெட்டியான குறி வெச்சு கிட்டு..."

உருளியின் கேள்விக்கு இரும்பாடி தன் பொட்டைக் கண்ணை போட்டுக்கொண்டு இடி இடி என்று சிரிக் கிறான். அந்த சிரிப்பு அப்படியே சுருங்கி ஆவேசமாக மாறுகிறது.

"எதுக்குன்னா கேட்ட...? அவனுக்குத்தான் நம்ம ஒவ்வொரு செயலும் அத்துபடி. நம்ம ஒவ்வொருத்தர் ஜாதகமும் அவன் கிட்டே இருக்கு. முனியைபிடிச்சு கோர்ட்ல ஒப்படைச்சவன் அவன் காதலி மங்கம்மாவை என்ன செஞ்சான்னு தெரியுமா உனக்கு?"

- உருளி தெரியாது என்பது போல பலமாக தலை யசைக்கிறான்.

"தெரியாதுல... அப்ப வாயை மூடு. ஆனா அந்த போலீஸ் அதிகாரி அன்வருக்கு நூறு சதம் முனிரத்னம் தங்கம் வச்சிருக்கான்கறது தெரியும்.

அதை எப்படியாவது கண்டுபிடிக்கணும்னுதான் அவன் கடைசி நிமிஷம் வரைல முயற்சி செய்தான், மங்கம்மாவை சட்டத்துக்கிட்டே ஒப்படைக்காமே முனி ரத்னத்தை பாத்து இப்பகூட கெட்டு போயிடலை தங்கம் இருக்கற இடத்தை சொல்லு. உனக்கு விடுதலை வாங்கித் தர முயற்சி செய்யறேன். மங்கம்மாவையும் உன்கிட்ட ஒப்படைக்கிறேன். இல்லேன்னா அவ மூலமாகவே

[illegible]வது எல்லாத்தையும் தெரிஞ்சுக்குவோம்னு [illegible].

[illegible]த்னம் கடைசிவரை அசைஞ்சு கொடுக்கல. [illegible]டனை உத்தரவு உறுதியாயிட்ட பிறகும், தன் [illegible] . ஆசை மங்கம்மாவை பாக்கறதுதான்னு முனி [illegible]சொன்ன பிறகும், மங்கம்மா எங்க இருக்கான்னே [illegible]துன்னுட்டான் - அந்த போலீஸ் நாய் எவ்வளவு [illegible]த்தம்?"

இரும்பாடியின் விளக்கம் அனைவரையும் கட்டிப் [illegible]கிறது.

".அப்படின்னா, முனிரத்னம் காதலி மங்கம்மா [illegible] அந்த ஆபீசர் பிடியிலேதான் இருக்காளா?"

"வேறே எங்கே போயிருக்க முடியும்?"

"இதெல்லாம் உனக்கெப்படி தெரியும் இரும்பாடி?

"இந்த இரும்பாடியே மனு போட்டு முனி [illegible]த்னத்தை பார்க்கப் போயிருந்தேன். அப்ப..."

"என்னது, நீ போனியா... போலீசு உன்னை அடையாளம் கண்டுக்கலையா?"

"இல்ல... அங்காளம்மன் கோவில் பூசாரி பூசை முத்துங்கறே பேர்ல அர்ச்சனை பிரசாதம் தரணும்னு சொல்லி போய் பார்த்தேன். அப்ப நம்ம சங்கேத பாஷையிலேயே இவ்வளவு விஷயத்தையும் சொல்லி விட்டான் முனிரத்னம்."

"எப்படி இரும்பாடி இது சாத்தியம். நீ என்னதான் மாறுவேஷம் போட்டுகிட்டு போயிருந்தாலும் உன் நொண்டிக் கால் காட்டி கொடுத்திருக்குமே...?"

"முட்டாளுங்களா... மனசு வச்சா ஆயிரம் வழி இருக்கு. இப்பகூட அந்த வழியதான் முனிரத்னத்துக்கு நான் காட்டப் போறேன்..."

"என்ன வழி அது?" - மாதுவும், உருளியும் கண்கள் காதுவரை விரிய கேட்கின்றனர். சற்று தடுமாறியபடி எழுந்திருக்கிறான் இரும்பாடி.

கூரை வீடு அது கூரைச் சரிவில் வேல்கம்பு, அரிவாள், நாட்டுத் துப்பாக்கி, உரிப்பானை, அதனுள் வெடிகுண்டுகள் என்று பல பொருட்கள். உரிப் பானையில் வெடிகுண்டுகளுக்குள் ஒரு தீப்பெட்டி. அதை எடுக்கும் அவன் கரங்கள் அந்த தீப்பெட்டியை உருளியிடம் தந்து திறந்து பார்க்கச் சொல்கிறான்.

அவனும் உள்ளடங்கியிருக்கும் சதுரத்தை வெளித் தள்ள, தீக்குச்சிகள் படுத்துக் கிடக்கும் இடத்தில் மிளகு மிளகாய் வண்டுகள் கொசகொசவென்று ஒன்றின் மேலொன்று ஊறிக்கொண்டு.

"என்ன இரும்பாடி, தீப்பெட்டில இத்தன வண்டுப் பூச்சிங்க...?"

"அது பேர் என்னன்னு தெரியுமா?"

"வண்டுப் பூச்சிங்க..."

"அது பொதுவான பேர். அந்த பூச்சிங்களுக்கு குரூரகதம்பின்னு பேர். காட்டுப் பகுதியில் கஞ்சாப்பயிர் அதிகம் வளரும் இடத்துல அந்த செடித் தண்டுகள்ல இது இருக்கும்."

"இது எதுக்கு?"

"இதை எப்படியாவது முனிரத்னத்துகிட்ட சேர்த்துடு. அப்புறம் பார்..."

"இதுலகூட ரகசியமா? இது என்ன பண்ணும்?"

"என்ன பண்ணுமா? வா இங்க கிட்ட..."

தன்னை நெருங்குபவன் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கும் [illegible], தன் தலையை வலது கையால் அழுத்தத் [illegible]. துளி எண்ணெய் பசையை உருவாக்கி, அதை உருளியின் இரு கன்னத்தின் மேலும் பரபரவென்று [illegible].

[illegible]துவும், இடும்பனும் ஒரு அபார சர்க்கஸ் காட்சியை [illegible]துபோல வியந்து நிற்கின்றனர். இரும்பாடியின் [illegible]கள் மிக எச்சரிக்கையாக சில வண்டுகளைப் பிடித்து, அவன் கன்னத்தின் மேல் விடுகின்றன.

"என்ன பண்றே... கடிச்சு வைக்கப்போகுது."

"கடிக்கட்டும். அதானே வேணும்?"

இரும்பாடி சொல்லும்போதே வண்டுகள் அவன் [illegible]ப் பரப்பை கடிக்கத் தொடங்க, உருளி அவைகளை பிடிக்க கைகளை உயர்த்துகிறான்.

பட்டென்று அவன் கைகளை பற்றித் தடுக்கிறது இரும்பாடியின் கரங்கள். வண்டுகள் நறுக் நறுக்கென்று கண்ணுக்கு தெரியாத தங்களது கொடுக்குப் பற்களால் கடிக்க, உருளி 'ஆ ஊ' என்று அரற்ற ஆரம்பிக்கின்றான்.

முதலில் சில வினாடிகள்... பின் சில நிமிடங்கள். இப்பொழுது உருளியின் முகமே வீங்கிப் போய் மாறி விட்டிருக்கிறது. ஒட்டிப் போய் கிடக்கும் கன்னமும், உலர்ந்து கிடக்கும் இமையைச் சுற்றிய பரப்பும், குறுகலான நெற்றியும் தங்கள் மாநிறத் தோற்றத்தில் இருந்து மாறி சிகப்புக்கு தாவிவிட கழுத்துப் பாகமும் புடைக்கத் தொடங்குகிறது.

"போய் கண்ணாடியைப் பார்..." என்று இருப்பாடி அவனை கண்ணாடி நோக்கி திருப்ப, கண்ணாடியில் தன் முகத்தை பார்க்கும் உருளி உறைந்து போகிறான்.

"இது நானில்ல... நானில்ல..."

"சரியா சொன்னே... மூணு நாளைக்கு நீ இப்படித்தான்டா திரியணும். அப்புறமா வீக்கம் வடிஞ்சாலும் சுருக்கம் போக பதினஞ்சு நாளாகும். இந்த பதினஞ்சு நாளைக்கு நீயா சொன்னாதான் உன்னை மத்தவங்களுக்குத் தெரியும்."

மற்றவர்களுக்கு புரிந்து போகிறது.

"ஓஹோ... இப்படிக்கூட வேஷம் போட முடியுமா?"

"பார்த்துப் போடணும். ஓவரா கடிச்சு வெச்சா விஷம் கண்ணுல இறங்கி குருடாகிட வேண்டி வரும். காட்டுல பதுங்கி இருந்த சமயத்துல கன்னங்கரேல்னு ஒருத்தனை பார்த்து அவன் மூலமா தெரிஞ்சுகிட்ட ரகசியம் இது."

"அப்ப இது இன்னிக்கு முனி ரத்னத்தை மாத்த போகுதா?"

"மாத்தி ஆகணும். அப்பதான் அடுத்த கட்டம்."

உருளி அந்த தீப்பெட்டியை கையில் எடுத்துக் கொள்கிறான்.

"பூசணிக்காய் வாழத்தாரு வாங்கிகிட்டு, அந்த வீட்டுக்காரன் ராமலிங்கத்தோட மாமன்னு உறவு கொண்டாடிகிட்டு போ. உள்ள போய் தொடர்ச்சியாக இருமிட்டு, முனியப்பா வந்து காப்பாத்துப்பான்னு பலமா கத்தி வேண்டிக்கோ. முனி கிணத்துக்குள்ள

...இருந்தா வெளிய வந்து உன் முன்னே நிப்பான். ...போ."

அடுத்த நொடியே உருளி தீப்பெட்டி வண்டுக... கிளம்புகிறான். செய்திகள் முடிந்து தலைப்புச் ...யில் வந்து நின்றிருக்க, முனிரத்னத்தின் பல ... புகைப்படங்களை காட்டி, அறிவிப்பாளர் ...களை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு தக்க சன்மானம் ...கிற முத்தாய்ப்பான முடிப்போடு.

10

"உள்ளங்கையில் தேவாலயம் போலும், தெப்பம் போலும் வஜ்ஜிராயுதம் போலும் ரேகைகள் தோற்றப் படுமாகில் அவன் துஷ்டன், துர்நடத்தையுள்ளவன் - கோபியாகவும் இருப்பான். மீன் வாலைப்போல நடு ரேகையிருந்தால் மிகுந்த வித்தைக்காரனாக துணிச்ச லுள்ளவன் ஆவான்..."

அன்வரிடம் தீவிர சிந்தனை. எதிரில் பாஸ்கரதாஸ்.

"நீங்க சொன்ன மாதிரியே நடந்துடுச்சு. முனி ரத்னம் தப்பிட்டான். பெருமாள் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டுட்டாருன்ன உடனேயே என் மனைவியும் உங்க கைரேகை ஜோசியம் பத்திதான் சொன்னா... ரியலி இட் ஈஸ் ஏ மிராகிள்..."

"மிராகிள்லாம் இல்ல சார்.... ஒரு ஊருக்கு வரை படம் இருக்கற மாதிரி நம்ம வாழ்க்கைக்கான வரைபடமா ஆண்டவன் நம்ம கையையே கொடுத்துருக்கான். தன் கையே தனக்கு உதவிங்கற பழமொழிக்கு இரண்டு

அர்த்தம். ஒண்ணு உழைச்சுப் பிழை. அடுத்தது உன் கையிலேயே உன் வாழ்க்கை எப்படிப்பட்டதுன்னு தெளிவா சொல்லப்பட்டிருக்கு. அத பார்த்து தெரிஞ்சுகிட்டு அதன்படி நடந்துக்கோன்னு அர்த்தம்..."

"அப்ப அதுலே என்ன இருக்கோ... அதுதானா?"

"அதுவேதான். மாத்தவே முடியாது."

"அப்படின்னா, முனிரத்னத்தை பிடிச்சு தூக்குல போட முடியாதுங்கறீங்களா? நீங்க சொன்ன மாதிரி அவனுக்கு ஆயுள் தொண்ணூறுக்கு மேலதானா?"

"ஆ... ஆமாம்..."

"தயங்கின மாதிரி தெரிஞ்சுச்சே..."

"ஒண்ணுமில்லே. எங்க இந்த கேஸ்ல என்னை இழுத்து விட்டுடுவீங்களோன்னு கொஞ்சம் பயந்துட்டேன்."

"பயப்பட வேண்டாம். இந்த கேஸ் என் கேரியருக்கு விடப்பட்ட சவால். எனக்கு உண்மை தெரியணும். குறிப்பா கடத்திவரப்பட்ட அந்த தங்கங்கள் வசப்படணும்."

"கடத்தி வரப்பட்ட தங்கங்களா?'

"ஆமாம்... முனிரத்னம் தங்கக் கடத்தல் செய்யறதுல பேர்போன கில்லாடி. கடைசி கடைசியா ஒரு பம்பாய் பார்ட்டிகிட்ட பத்துகிலோ தங்கம், ஐ மீன், பத்தாயிரம் கிராம் கடத்தியிருக்கிறான். அதேபோல கேரளாவுல இருந்தும் ஒரு பதினஞ்சு கிலோ தங்கம் கடத்தியிருக்கான்.

இந்த இருபத்தி ஐந்து கிலோ தங்கத்தை கொடுத்தவங்களை, போலீஸ் சேஸ் பண்ணி புடிச்சுட்டாங்க. ஆனா, முனிரத்னத்தை மட்டும்தான் பிடிக்க முடியல.

[illegible] ஒரு கொலை வழக்குல மாட்டினான். அவன் [illegible] [illegible]லை குற்றத்தை மட்டும்தான் நிரூபிக்க [illegible]து. இந்த கடத்தல் குற்றசாட்டுகளை நிரூபிக்க [illegible] கோர்ட்ல இவன்தான் எங்ககிட்ட தங்கம் [illegible] நபர்னு சொல்லவேண்டிய குரூப் அப்படியே [illegible] [illegible]டிச்சு இவன் இல்லைன்னுட்டாங்க. அந்த குரூப் [illegible]ளம் ஆட்களுக்கு பயந்து அப்படி சொல்லிட் [illegible] வழக்கும் முடிஞ்சு முனிரத்னத்துக்கு தூக்குன்னு [illegible]யிடிச்சு. எங்களால மூணு வருஷம் வாய்தாமேல [illegible] வாங்க முடிஞ்சது. அதுக்கு மேல ஒண்ணும் [illegible] முடியல. சின்ன இம்ப்ரூவ்மெண்ட்கூட அந்த [illegible]ப்பல இல்ல.”

அன்வர் பெரிதாக வருந்தி பெருமூச்சு விட்டு, “இன்னிக்கும் எங்க மேலதிகாரிங்க காறி துப்பிட்டாங்க. [illegible]ாய் முனிரத்னத்துக்கான தூக்குல எங்களை தொங்கச் சொல்லிட்டாங்க. எனக்கு உயிரே போயிடுச்சு. அப்ப [illegible] உங்களதான் நினைச்சிகிட்டேன்.”

“அப்படின்னா...”

“என் கைரேகையை பார்த்து, நான் சக்ஸஸ் பண்ணு வேனான்னு சொல்லணும். நீங்க என்ன சொன்னாலும் கேட்டு நடக்கறேன்.” அன்வர் சொன்னபடி தன் கரத்தை பாஸ்கரதாஸ் எதிரில் நீட்டுகிறார். சற்று குறுஞ் சிரிப்போடு தன் சட்டை பாக்கெட்டில் இருந்து லென்ஸ் ஒன்றை எடுத்தவன், அவரது கையை உற்றுப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறான்.

பலன்களையும் சொல்லத் தொடங்குகிறான்.

“சுக்ரமேட்டிலே கருப்பு புள்ளி. இதனாலே ஒரு பெண்ணாலே உங்களுக்கு சிரமம் இருக்கணுமே?”

அதிர்கிறார் அன்வர்.

"மேல சொல்லுங்க..."

"அது உண்மையா?"

"உண்மை..."

"புள்ளி கரையற நிலைல இருக்கு. அந்தப் பெண் உங்களை விட்டுப் போற நாள் வந்தாச்சு. போனாதான் உங்களுக்கும் நல்லது."

"அப்புறம்?"

"புதன் கிரகம் வறண்டு இருக்கு. உங்க எந்த முயற்சியும் இப்ப ஜெயிக்காது."

"உம்... அப்புறம்."

"சந்திர மேட்டுல வலை ரேகை இருக்கு. சூலக்குறியும் தெரியுது. களங்கம் வரும். துடைக்கிறது கஷ்டம்."

"ரொம்ப பயமுறுத்தறீங்களே..."

"நானில்லை... உங்க கைரேகை..."

"சரி, சொல்லுங்க..."

"இன்னியில இருந்து தயவுசெய்து லீவு போட்டு டுங்க. இன்னும் அறுபத்தி மூணுநாள் கழிச்சு இந்த கேஸ்ல இறங்க பாருங்க..."

"நடுவுல இறங்கினா?"

"நிச்சயம் மரணம். ஆயுள் ரேகை அறுபட்ட நிலைல இருக்கு. அறுபத்தி மூணு நாள் சும்மா இருந்தா அறு படாம அது தொடர வாய்ப்பு இருக்கு. இல்லைன்னா நிச்சயம் அறுந்து, இந்த கேஸ்ல நீங்க மரணிக்கறது நிச்சயம்."

பாஸ்கரதாஸின் மிரட்டலைப் போன்ற பேச்சைக் கேட்டு அவர் முகம் சோபையிழக்கிறது.

சில வினாடிகள் மௌனத்தின் ஆதிக்கம். முகத்தில் அங்கங்கே வியர்வை கொப்பளங்கள்.

"சார்..." மௌனத்தை உடைக்கிறது பாஸ்கரதாஸ் குரல்.

"ஒரு முக்கியமான உண்மை..."

"என்ன?"

"இந்த கேஸ்ல ஒரு பெண்தான் பெரிய சிக்கலே. அவங்க உங்க கிட்ட வந்ததுல இருந்துதான் எல்லா பிரச்னையும் ஆரம்பமாச்சு. அவங்களை அனுப்பிட்டாலே பாதி தேறிடலாம்."

"........"

"இப்படி பேசாம இருந்தா எப்படி? அந்தப் பெண் பேர்கூட 'ம'ல ஆரம்பிக்கும்."

பாஸ்கரதாஸ் 'ம' என்ற எழுத்தைச் சொன்னதில் அவரிடம் தீயைத் தொட்ட அதிர்ச்சி.

"அது எப்படி... ரேகைல எழுத்தெல்லாம் கூட சொல்ல முடியும்?"

"முடியும். மனசை ஒருமுகப்படுத்தி தீர்க்கமா யோசிச்சா, மனசுல பட்பட்டுன்னு தோணும், இதுக்காக தான் நாங்க செவ்வா, வெள்ளியில் உபவாசம்லாம் இருப்போம். என்னதான் வரி பலனை சொன்னாலும் சொல் பலிதமும் ஒண்ணு சேரணும். அப்பதான் முழுப் பலன்."

"அப்ப என்னதான் செய்யட்டும்?"

"என்னதான் மேலதிகாரிங்க பிரஷர் கொடுத்தாலும் முனிரத்னத்தை இப்ப முழு மூச்சா தேடாதீங்க. பயங்கர ஆபத்து அது. தேடுகிற மாதிரி பாவ்லா செய்யுங்க. உங்களுக்கு வெற்றின்னு ஒண்ணு வரணும்னா, அது கிழக்கு திசை மூலம்தான். ஆகையால் நாளை அப்படி இப்படி கடத்திட்டு போங்க. அறுபத்தி மூணு நாள் கழிச்சு முழு மூச்சா இறக்குங்க. அவனை பிடிச்சுடலாம்."

"சரி..." பெருமூச்சோடு அவர் தலை அசைகிறது

"அந்த 'மா' என்கிற எழுத்துல ஆரம்பிக்கற பெண் யார் சார்..."

"ம... மங்கம்மா... முனிரத்னம் காதலி."

"ஐய்யோ! முதல்ல அந்த கழுதையை அவுத்து உடுங்க. அவன் தேடிகிட்டு இங்கேயே வந்துரப் போறான்" - அவன் கருத்துக்கு அன்வர் பலத்த மௌனத்தை பதிலாக்குகிறார்.

"சரி, உங்க இஷ்டம். நான் கிளம்பறேன். ஆமாம், இப்ப அவங்க எங்க இருக்காங்க? போலீஸ் லாக்கப் புலயா?"

"இல்ல... அவளை நான் என் பர்சனல் கேர்ல பிடிச்சு வெச்சுருக்கேன். போலீஸ் பிடியில இருந்தா சில விஷயங்கள் சாத்தியமில்ல. என் பிடியில்தான் இருக்கா. உண்மையை சொல்லு அவனை விட்டுடுறேன். உன்னையும் தப்பிக்க விட்றேன்னு நான் சொல்ல இப்ப வாய்ப்பிருக்கு.

அதை இழக்கணுமா நான்...?"

"அதுக்கு யோசிச்சா உயிரையே இழக்கணும் சார் நீங்க..."

...ம்ப மிரட்டும் அவனை ஒரு தினுசாக பார்ப்பவர் ...ந்தனை வசப்படுகிறார். நெற்றியை தேய்த்துக் ...கிறார்.

"...ார்... உங்க நன்மைக்காகத்தான் நான் சொல்லி ...ேன். அவங்கள விட்ருங்க. இல்லேன்னா இரண்டு ...துல உங்களுக்கு ஆபத்து. ஒண்ணு முனிரத்னத் ... அடுத்து உங்க டிபார்ட்மென்ட்டால... ஏன் ...மாவை லாக்கப்புல வெச்சு விசாரிக்காம உங்க ...ல் கஸ்டடியில் வெச்சிருந்தீங்க?

...ங்கம்மாவை வெச்சு முனி ரத்னத்தை பிளாக் ...யில் பண்ணவான்னு உங்களையே திருப்புவாங்க.... ...வளவு ஏன், முனிரத்னம் தப்பிக்க கூட நீங்க உதவி ...துருக்கலாம்கற எண்ணமும் வரலாம்..."

பாஸ்கரதாஸ் ரொம்பவும்தான் மிரட்டுகிறான்.

"ஓ கே... ஓ... கே... அவளை நான் விட்டுடறேன். ... னா அதை எப்படி முனிரத்னம் தெரிஞ்சுக்க முடியும்? ...ங்கதான் எனக்கு குழப்பமே..."

"கவலைப்படாதீங்க... முனிரத்னம் என்னை பாக்க வரப்போறதா ஒரு தகவல் வந்துருக்கு. அவனுக்கு ஆயுள் அதிகம்னு நான் பலன் சொன்னது அவன் காதுக்கு போனதாகவும், அதனால் அவன் மேலும் பலன் தெரிஞ்சுக்க என்ன பாக்க வருவான்னும் தகவல்..."

'இஸ் இட். இதை ஏன் நீங்க முன்னையே சொல்லலை."

"தகவல்தானே சார்... அது நிஜமாவும் இருக்கலாம், பொய்யாவும் இருக்கலாம். நான் அவசரப்பட விரும்பலை."

"அப்படி வந்தா அவனை நீங்க விடக்கூடாது பாஸ்கரதாஸ். உடனே எனக்கு தகவல் தரணும்" பதைபதைக்கிறார் அன்வர்.

"பாத்தீங்களா... உங்க போலீஸ் புத்தி போக மாட்டேங்குதே. நானே அவனை எப்படி சமாளிக்க போறோமேன்னு நடுங்கிகிட்டு இருக்கேன்."

"நோ... நோ... அவனை பார்த்து நான் சமாதானமா போகத்தான் சந்திக்கணும்னேன். எப்ப ஒரு தூக்கு தண்டனையை தாண்டிட்டானோ அப்ப, அவன் விதிதான் வலுவானது. உங்க ஜோசியத்தை நம்பறேன். அவனால எனக்கு ஆபத்து வரக்கூடாது. அவன் என்னை பழிவாங்க வருவான்னு எனக்கும் தெரியும். நாம் இனி போலீஸ் ஆபீசராயிருந்து சாகறதவிட, சமாதானமா போய் வாழத்தான் விரும்பறேன்."

நிஜமாலுமே நெஞ்சு பதைக்க பேசுகிறார் அன்வர்

"சார், நான் உங்கள நம்பறேன். உங்களுக்கு எங்க அக்கா வீடு முகவரி தரேன். மரவனேரி எக்ஸ்டென் ஷன்ல டவுன் ரயில்வே ஸ்டேஷன்கிட்ட இருக்கு. இன்னிக்கு காலைலகூட நீங்க அவங்க வீட்டை சோதனை போட்டதா கேள்விப்பட்டேன்..."

"யார், அந்த சினிமா தியேட்டர் ஆபரேட்டர் வீடா?"

"அதேதான்... நான் இப்ப அங்கதான் இருக்கேன். முனிரத்னம் என்னைத் தேடி அங்கதான் வருவான். நான் ஏரியா பிரபலம். ஆகையால், அவன் என்னைக் கண்டு பிடிக்கறது கஷ்டமில்ல. அப்படி அவன் என்னை பாக்க வந்தா, தகவல் தரேன். நீங்க மங்கம்மாவோட அங்க வந்துடுங்க. அவன் கிட்டேயும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கிட்ட மாதிரி இருக்கும். என்ன?"

[illegible] வழியே இல்லாத மாதிரி தலையை அசைக்[illegible].

11

"நெற்றியில் வரியானது ஐந்து இருந்தால் அப் புருஷனுக்கு வயது நூறாகும். சகல சாஸ்திரங்களும் பார்ப்பான். புத்தியில் எதையும் அறிவான்."

முகம் முழுக்க மொட்டைத் தலையோடு புதிய அவதாரம் எடுத்தவனாக டி.வி. பார்த்துக்கொண்டிருக் கிறான் முனிரத்னம். துளிகூட பதட்டம், பயம் எதுவு [illegible]. அவனுக்கும் சேர்த்து கனகமும் ராமலிங்கமும் [illegible] நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களே...?

எதிரில் வந்து நிற்கிறான் பாஸ்கரதாஸ்.

பார்வையை நிமிர்ந்து பார்த்து, "போன காரியம் வெற்றிதானே?" - என்று கேட்கிறது. கன்னம், தாடை எல்லாம் அளவாக வீங்கி புதிய முகத்தை காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

எல்லாம் குரூர கறம்பியின் விளையாட்டு.

"கச்சிதமா நீ சொன்ன மாதிரியே சொன்னேன். அந்த ஆள் உன் கிட்டேயும் மன்னிப்பு கேக்கணுமாம்."

- பாஸ்கரதாஸ் சொல்வதைக் கேட்டு இளக் காரமாக சிரிக்கிறான்.

"எனக்கென்னமோ அந்த ஆள் மனசார சொன்ன மாதிரிதான் தோணுது. இப்படிப் பார்த்தா எப்படி?"

- திரும்பவும் அதைக் கேட்டு சிரிக்கிறான் முனிரத்னம்.

"எப்படி சிரிக்க முடியுது உன்னால?" சற்று எரிச்சலுடன் கேட்கிறான் ராமலிங்கம். பக்கத்து வீட்டுக்காரர் குடைந்த குடைச்சல், பால் வாங்கிவர வெளியே போனபோது பால் பூத்தில் பலர் கேட்ட கேள்விகள் எல்லாம் உருவாக்கிய கோபமும், குழப்பமும் அதில் தெரிகிறது. வீட்டுக்குள் இருப்பவர், "வாழப்பாடி மாமா" என்று சொன்ன பொய் வேறு நிரடுகிறது.

நிமிர்ந்து அவனை ஒரு பார்வை பார்க்கிறான் முனிரத்னம்.

அவ்வளவுதான்.

"என் வீட்டுக்காரர் கேட்டதுல தப்பு என்ன இருக்கு? ஊரே பரபரப்பா இருக்கு. போலீஸ் நாலா புறமும் அலையுது. மாட்டுனா போலீஸ்காரங்க அடிச்சே கொன்னுட்டு, என் கௌண்டர் டெத்துன்னு சொல்லிட்டு போயிடுவாங்க. இடம் கொடுத்த பாவத்துக்கு எங்களையும் பிரிஞ்சு மேஞ்சுடுவாங்க.

நாங்க உயிர்க்கொலய கைல புடிச்சுகிட்டு இருக்கோம். நீ டி.வி. பார்க்கறே, தைரியமா என் தம்பிய தூது அனுப்பறே.

சந்தன வீரப்பன்கூட காட்டுல வசதியா ஒளிஞ்சுகிட்டு தூது அனுப்பறான். நீ நகரத்துல ஒளிஞ்சுகிட்டு."

கனகம் பேசி முடிக்குமுன் சரேலென்று நிமிர்ந்தெழுகிறான் முனிரத்னம். கண்களில் ரத்தச் சிகப்பு. கைகளில் முறுக்கேறிய புடைப்பு. பார்வை பாஸ்கரதாஸ் பக்கம் திரும்ப, "தா பார் நீதானே சொன்னே எனக்கு ஆயுசு கூடன்னு... சொன்ன மாதிரி தூக்கு கயித்துக்கு முன்னே இருந்தே தப்பி வந்திருக்கேன். இப்ப நான் போய் நான் தான் முனிரத்னம்னு சொன்னாலும் யாரும் நம்ப மாட்டாங்க. எனக்கென்ன பயம்...?

[illegible] பதினேழு கொலை செய்திருப்பேனா? [illegible] லைலதான் இரண்டு பேரை கொன்றிருப் [illegible]

[illegible] கணுக்கால் தண்ணிகூட கடலா தெரியும். [illegible] அந்த கடலே கையளவு தண்ணியாயிடும். [illegible] வெச்சுக்கோ. இனி வாயத் திறந்தா தெரியும் [illegible]

[illegible] எப்ப வரேன்னான் அந்த அதிகாரி..."

"[illegible] தகவல் தந்த உடனே வரேன்னான்."

"[illegible] முறிச்சான். உனக்குப் போலீசை பத்தி தெரிஞ்சது [illegible] வுதான். அதுலயும் அந்த அதிகாரி இருக்கானே [illegible] மன்.

வெளியே பார்... இப்பவே நாலு பேரு தெருவுல [illegible] ல திரிய ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. கோழி ரத்தத்தை [illegible] நேரம் ஆராய்ச்சி பண்ணிகிட்டிருப்பான் ஒருத்தன்.

அதிக பட்சம் இன்னும் நாலஞ்சு மணிநேரம் நான் [illegible] இருக்கலாம். அவ்வளவுதான் தாங்கும். கூடப் [illegible] னா மாட்டிக்குவேன். அதுக்குள்ளே நான் அவன் [illegible] யிரை எடுக்கணும். மங்கம்மாவையும் மீட்டாகணும். இல்லாட்டி அவன் முந்திக்கிடுவான்..."

"அதுக்கு நாங்க என்ன செய்யணும்?"

"சொல்றேன். உன் பெண்டாட்டி இங்கியே இருக்கட்டும். நீங்க இரண்டு பேரும் நான் சொல்றபடி கேளுங்க. எனக்கு இப்ப என் தங்கம் கைக்கு வரணும்."

"எங்க இருக்கு அது?" கேட்கும் ராமலிங்கத்தை பார்க்கும் முனிரத்னம், "நீ போய் ஒரு விக்ஸ் மாத்திரை வாங்கிட்டு வா பார்க்கலாம்..." என்று வெளியே விரட்டி

விட்டு பாஸ்கரதாசிடம் வருகிறான். "வழுக்கு பாறை முனியப்பன் கோவில் தெரியுமா?"

"நல்லா தெரியும் எங்க குலதெய்வம் அது."

"அந்த கோவிலுக்கு நேர்மேல ஏற்காட்டு மலை இருக்குது."

"ஆமா..." பேசிக்கொண்டே இருவரும் கொல்லைப் புறம் செல்கின்றனர்.

"மலைக்கு தார் ரோடு நடு பக்கம் போனா ஒத்தை யடிப் பாதையா குறுக்குப் பாதை மறுபக்கம் போகுது"

"தெரியும். மலைவாசிங்க அது வழியாதான் போவாங்க."

"அந்த பாதைல ஒரு தூங்கு மூஞ்சி மரம் வரும்."

"அந்த மரத்துக்கு என்ன?"

"அந்த மரத்துக்கு பக்கத்துல ஒரு புதர் இருக்கும். அதுக்குள்ள நுழைஞ்சா, சிங்கத்தோட தலை மாதிரி ஒரு சின்ன பாறை தெரியும். அதுக்கு கீழ்தான் நான் தங்கத்தை ஒரு பிரீஃப் கேஸ்ல வெச்சு புதைச்சிருக்கேன்."

"அதை நாங்க எடுத்துகிட்டு வரணுமா?"

"நாங்க இல்ல... நீ மட்டும்தான் அதைக் கொண்டு கிட்டு வந்து என்கிட்ட தரணும். நீ தகிடுதம்பா எதாச்சும் பண்ணினா, வாயும் வயிறுமா இருக்கற இவ தலை வேற, உடம்பு வேற ஆயிடுவா."

"ஐய்யய்யோ... அப்படி எல்லாம் பண்ணிடாதே. நான் போய் எடுத்துகிட்டு வந்துடறேன்...."

"எப்படி எடுத்துக்கிட்டு வரணும்னு சொல்றேன்.

[illegible] இருந்த போகையில இங்க இருக்கற பழைய [illegible] பெட்டி ஒண்ணை சைக்கிள்ல கட்டி [illegible] டு போ. பாக்கறவங்களுக்கு வித்தியாசமா [illegible]ரியாது. கோவில்கிட்ட போய் பெட்டிய ஒரு [illegible] பத்திரமா வை. ஜன நடமாட்டமே இல்லாத [illegible] அப்பால அப்படியே மேலபோய் தோண்டி [illegible]ளை எடுத்துக்கிட்டு வா.

[illegible]ாட்டில இருக்கற அந்த பழைய, பாகவதர் [illegible] தலையை சுத்தி எறிஞ்சுட்டு, தங்ககட்டிகளை [illegible]ாட்டில வெச்சு, அதை சைக்கிள்ல வெச்சு கட்டி [illegible]கிட்டு வந்துடு.

இந்த வீட்டுக்கு படப்பெட்டி வர்றதும், போறதும் [illegible]தானே! துளிகூட யாருக்கும் எதுவும் தெரியாது. [illegible]லீஸ் நாய்ங்க நடுவுல பார்த்தாலும் மேலாக இரண்டு [illegible] ஃபிலிம் சுருளுங்களை வெச்சு காட்டி டபாய்க் [illegible]ம்."

பாஸ்கரதாஸ் அவனை மிரட்சியுடன் பார்க்கிறான்.

"என்ன பாக்கறே?"

"இல்ல... இந்த ஊட்டுக்குள்ள ஒளிஞ்சதுலதான் உனக்கு எவ்வளவு ஆதாயம். இவ்வளவு பெரிய ஊர்ல ஏன் நீ இந்த வீட்டை தேர்ந்தெடுத்தேன்னும் இப்பதான் தெரியும்."

"நானில்ல... எல்லாம் இரும்பாடி வேலை. நான் மூளைன்னா, அவன் காரியம். கம்ப்யூட்டர் பண்ணுமே புள்ளி பிசகாம, அப்படி ஒரு காரியம்."

"இப்ப எங்க இரும்பாடி?"

"பாக்கத்தானே போறே! உன் நேரமும் நல்லா ருக்கு, என் நேரமும் நல்லாருக்கு. ஆகையால் எந்த தப்பும்

நடுவுல வந்துடாது. நீ பூந்து விளையாடு. உனக்கும் உங்க அக்காவுக்கும் நிச்சயம் ஒரு கிலோ தங்கம் உண்டு..."

பாஸ்கரதாஸ் அதைக் கேட்டு செயற்கையாகச் சிரிக்கிறான்.

"அப்ப கிளம்பட்டா...?"

"கிளம்பு..."

"வந்த பிறகு அந்த போலீஸ் ஆபீசருக்கு தகவல் தரலாமா?"

"முதல்ல தங்கத்தோடு ஒழுங்கா வந்துசேர், அப்புறம் சொல்றேன்..."

12

"புருஷாளது கரத்தில் உடுக்கையைப் போல ரேகை ஒன்றும், இடது பக்கமாக தொடையில் அதுபோல் தழும்பும்இருந்தால் அவன் குறிகள் சொல்வான். மருளாடுவான். துர்நடத்தை புரிவான், கலைகளை வைத்துப் பிழைப்பான்."

அடுத்த சில நிமிடங்களில் பாஸ்கரதாஸ் பக்த குசேலா படப்பெட்டியுடன் சைக்கிளோடு வீதியில் இறங்க, உள்ளே நுழைகிறான் ராமலிங்கம்.

கனகம் பயத்தில் ஒரு ஓரமாக சுருண்டு கிடக்கிறாள்.

நடப்பது எதையும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளக்கூட அவளது பெண்மையும் தாய்மையும் இடம் தரவில்லை.

உள்ளே நுழைபவன் கையில் விக்ஸ் மாத்திரை.

நீட்டும்போதே புலம்பல்.

"என்ன ராமலிங்கம், போலீஸ் நாய் உன் ஊட்டுக்கு வந்துச்சாமேன்னு கடைல பாக்கறவங்கள்லாம் கேக்க றாங்க."

"நீ என்ன சொன்னே?"

"என்னத்த சொல்வேன். கோழியறுத்து பூசை போட்டேன். அந்த ரத்தத்துக்கு வந்துருச்சின்னு சமாளிச் சேன். ஆமா எங்க பாஸ்கரு...?"

"ஒரு வேலை கொடுத்துருக்கேன், வந்துடுவான்."

சொல்லிக்கொண்டே டி.வி. பக்கம் திரும்பவும் முனிரத்னம் கண்களில் அந்த புத்தகம் படுகிறது. டி.வி.க்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது.

"என்ன புத்தகம் இது..."

"இது... கைரேகை சம்பந்தமானது. பாஸ்கருதான் இதை எல்லாம் படிப்பான்..."

ராமலிங்கம் சொல்லச் சொல்ல முனிரத்னம் கைகள் அதை எடுத்து விரிக்கின்றன. மிகப் பழமையான புத்தகம்; தொட்டாலே பொடியுமளவு பழமை.

"அனுபோக வயித்தியமெனும் பிரம்ம ரகசிய ரேகை சாஸ்திரம்" என்று ஹெட்லைன்ஸ் செஞ்சி மாநகரம் ஏகாம்பர முதலியாரவர்களால் எழுதப்பட்டது என்கிற குறிப்பு....

ஸ்ரீசுந்தர விலாச அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப் பட்டது. இதன் விலையானது அணா 8 என்கிற தொடர்ச்சியான விரிவுகள்.

"இதைப் படிச்சுட்டுதான் உன் மச்சினன் அந்தப் போடு போகிறானா... பலே. இந்தக் காலத்து சரக்கா இருந்தா உதார் இருக்கும், உடான்ஸ் இருக்கும். இது அப்படியில்லை" - என்றபடியே புரட்டுகிறான்.

உள்ளே கைரேகை படங்கள். எந்த ரேகை எப்படி இருக்க வேண்டும் - எப்படி இருக்கக்கூடாது என்றும் படம் வரைந்து விளக்கங்கள்.

"சபாஷ்... சின்ன புள்ளைக்குக்கூட புரியற மாதிரி இருக்குதே..." - என்று வாசிக்கத் தொடங்குபவனை ராமலிங்கம் முறைக்கிறான்.

"ரோம் எரியும்போது நீரோ ஃபிடில் வாசித்த மாதிரி இது என்ன செயல்... பேசாமல் கனகத்தோடு ஓடிவிடலாமா?" அவனுக்குள் கேள்விச் சிலந்தி வலை பின்னத் தொடங்குகிறது.

மெல்ல அவன் கனகத்தை நோக்கிச் செல்ல, முனி ரத்னம் பார்வை புத்தகத்தில்...

"ஏய்... ஏ புள்ள கனகம்" - அவளை நிமிண்டுகிறான். அவள் நிமிருகிறாள்.

"வெளியே வா..." என்பதுபோல ஜாடை காட்டு கிறான்.

அவள் நிமிர்ந்து எழுந்து 'எங்கே?' என்று கையசைத்து கேட்க, புத்தகத்தை மடித்தபடி முனிரத்னம் பார்வையும் அதைக் கவனிக்கிறது.

"என்ன, வெளிய இவளோட ஓடிப்போய் போலீஸ் கிட்ட சொல்லிடலாம்னு பாக்கறியா?"

"இல்ல... இல்ல... சத்யமா இல்ல."

"தெரியும்டா நாயே... உன்னை..." - கறுவியபடி துப்பாக்கியுடன் எழுந்து நிற்கும் முனிரத்னத்தின் கால்களை எகிறிப் பற்றுகிறாள் கனகம்.

"ஐய்யோ! அவரை ஒண்ணும் பண்ணிடாதே. புள்ளதாச்சி என்னையும் ஒண்ணும் செஞ்சிடாதே." -

அவளது கதறல் அவனைக் கட்டிப்போடுகிறது.

திரும்பவும் புத்தகம் திறக்கிறான்.

ஸ்திரீகளுக்கான ரேகை சாஸ்திரம் என்பதில் பார்வை பதிகிறது.

உள்ளங்காலில் அடிக்கடி வேர்வையுடையவள் தரித்திரியாவும், பல ஆணைச் சேருபவளுமாய் இருப்பாள்.

கால் விரல்கள் கோணலாய் இருந்தால் இவள் மலடியும், விதவையுமாவாள்....

உள்ளங்காலில் தாமரைப்பூ போல ரேகை இருந்தால் சகல சம்பத்தும் அடைவாள் - இவளை தங்கம் தேடி வரும். இதை ரேகை சாஸ்திரம் சொர்ண ரேகை என்கிறது.

- முனிரத்னத்திடம் வாசிப்பு தொடரும் அதே துல்லியமான வினாடிகளில்.

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

13

"ஒரு ஸ்திரீயானவள் பூமியதிரும்படி நடந்தால் அவள் தரித்திரி. சுண்டுவிரல் அல்லது பக்கத்து விரல் பூமியில் படாது போனால் அவள் ஒரு நாளில் பலரை அணையும் விபசாரியாவாள்."

"ஆ..."

ஒரு பெரிய அலறல். குரல் கொடுப்பவள் மீனாட்சி.

"என்னம்மா, என்ன சப்தம்?" கேட்டபடி வருகிறார். தியேட்டர்காரர் என்று ஊரே அழைக்கும் தியாகராச செட்டியார்.

"கால்ல ஊறுகாய் ஜாடி விழுந்துடிச்சு" - என்று சமையல்கட்டில் இருந்து நொண்டியபடி வரும் மகளைப் பார்த்து-

"என்ன தாயி, பாத்து ஜோலி பாக்க வாணாமா?" என்று கரிசனம் காட்டுகிறார்.

"பாத்துத்தான் அப்பு செய்யறேன்; எனக்கென்ன கால்ல போட்டுக்கணுமின்னு ஆசையா?" என்று கேட்பவள் காலில் இப்பொழுது ரத்தக் கசிவு.

"ஐய்யோ தாயி, ரத்தம்..." பதறிப்போய் குனிந்து மகளின் காலுக்கு உடனேயே கட்டுப் போட ஆரம்பிக்கிறார்.

அவளைக் காலை நீட்டி உட்காரச் செய்து பழந் துணி ஒன்றைக் கிழித்து எடுத்து வந்து, கட்டுப்போட வாகாக அந்த காலை தான் பட்டு வேட்டி பரவி நிற்கும் படி மேலேயே எடுத்து வைக்கிறார். மளமளவென்று கட்டு போட்டு முடிச்சுப் போடும்போதுதான் உள்ளங் காலை கவனிக்கிறது அவர் கண்கள்.

"என்ன அப்பு, அப்படி பாக்கறீங்க?"

"ஒண்ணுமில்ல தாயி... உன் உள்ளங்கால்ல தாமரை பூத்த மாதிரி இருக்குடா..."

"தாமரையா... எதுனா அழுக்கு ஒட்டியிருக்கும்."

"இல்லடா, ரேகை தாமரைப்பூ மாதிரி ரேகை."

"இருந்துட்டு போவட்டும் எனக்கென்ன? நான் தான் ஒரு உசுரு விழுங்கியாச்சே?" சலித்தபடி எழுந்து நிற்கத் தொடங்குகிறாள் மீனாட்சி.

அவர் முகத்தில் இப்பொழுது சலனம்.

அவள் அப்படி சொன்னதால் வந்த சலனம்.

அவனையும் அது என்னவோ செய்கிறது.

"மன்னிச்சுக்குங்கப்பா. ஆத்தாவை பொறந்தப்பவே விழுங்குனவள்னு பலர் சொன்னதை கேட்டுக் கேட்டு, எனக்கே என்னைப் பிடிக்கறதில்ல. அதான் அப்படி பேசிப்பிட்டேன்."

"அட போ ஆத்தா. ஊரு பேசலாம், உறவு பேசலாம். நீ பேசலாமா? நா இதுநாள் வரைல ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருப்பேனா?"

"இல்லதான், தப்புதான்" - அவள் கண்ணீரை சிந்தியபடியே அவர் மார்பின்மேல் விழுகிறாள். அவரது கரங்கள் தன்மையுடன் வருடித் தருகின்றன.

பெரிய அந்த செட்டிநாட்டு வீட்டின் மையத்தில் நடக்கும் ரசமான இந்த பாச பரிவர்த்தனையை உள்ளே நுழையும் திருநாவுக்கரசும் பார்க்கிறான்.

செருமி தான் வந்ததைத் தெரிவிக்கிறான்.

"வாங்கய்யா..." தியாகராசர் சப்தம் கேட்டுத் திரும்பி வரவேற்கிறார். ஆனால் மீனாட்சி திடீர் என்று வெட்கப்பட்டு உள்ளோடுகிறாள். என்ன இருந்தாலும் கட்டிக் கொள்ளப் போகிறவன் வந்தால் நாணம் இருக்கும்தானே?

"வாங்க திருநாவு... எங்க இவ்வளவு தூரம்?"

"மோதிரத்துக்கு அளவு வேணும்னு கேட்டுருந்தீங்களாமுல்ல... அதான்."

"அட, அதுக்கா இவ்வளவு சிரமப்பட்டு வரணும். நூல் பிடிச்சு கொடுத்துவிட்டா நான் பாத்துக்கிட்டு போறேன்."

மாமனும், மருமகனும் பேசிக் கொள்வதை மீனாட்சி அறைக் கதவை லேசாகத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு திறப்பின் வழியாக பார்த்து ரசிக்கிறாள்.

அவனும் அவ்வப்போது பார்க்கிறான்.

தியாகராசருக்கும் புரிகிறது.

இவன் அளவு கொடுக்க மட்டும் வரவில்லை.

"சரி சரி... இருந்து சாப்பிட்டு போகலாம். நான் நம்ம மண்டிவரை போயிட்டு வந்துடுறேன்..." என்று சிறுசுகளை தனியே விட்டுவிட்டுக் கோளாறாய் கிளம்பு கிறார். இங்கிதமோ?

அவன்... அதான் திருநாவு... கமறியபடி, சுற்றிச் சுற்றி பார்க்கிறான். பின் மெல்ல பூனைபோல நடந்து மீனாட்சி நுழைந்த அறைக்குள்ளே எட்டி கால் வைக்கிறான்.

கதவோரமாக அவள்.

"கழுத... இங்க ஒளிஞ்சா விட்ருவேனாக்கும்?"

"தெரியும் தேடி வருவீங்கன்னு... மோதிரத்துக்கு அளவு கொடுக்க வந்த முகரையைப் பாரு!"

"ஏன், இந்த முகரைக்கு என்ன... மணி பர்ஸாட்டம் வாய வெச்சுகிட்டு கிண்டலோ?" பேச்சோடு கதவை சட்டென்று மூடி அவள் உதட்டை தன் உதட்டாலே நெருக்குகிறான்.

"வேணாம்... வேணாம், கத்திப்புடுவேன்." ஊஹூம், அவளால் முடியாமல் போகிறது. அவன் மூழ்கி முத் தெடுத்து விடுகிறான் அவள் கூசிப் போகிறாள்.

அவன் இப்பொழுது அவள் கரங்களை இறுக்கிப் பற்றி அதில் எதையோ திணிக்கிறான். அவள் பார்க்கிறாள். ஒரு தங்கச் சங்கிலி.

"என்ன இது?"

"சங்கிலி மீனா... ஒம்பது பவுனு, வெச்சுக்க. நான் கொடுத்ததா தெரியவேண்டாம். அப்புறமா மாமா வந்த பிறகு அவர் கிட்ட பக்குவமா சொல்லிக் கொடுத்துடு.."

அவள் கண் கலங்குகிறாள்.

"கலங்காதே... இப்ப என்ன, நாளைக்கு நீதானே போட்டுகிட்டு வரப்போறே. என் ஊட்டுக்குத்தானே வரப்போகுது?"

"இருந்தாலும் அப்பு ரொம்ப சங்கடப்படுது. பேசுனபடி அம்பது பவுன் போடக்கூட இப்ப தெம் பில்லாம போச்சேன்னு ஒரே புலம்பல்தான்."

"அதான், நானே இப்படிக் கொடுத்து சரிப் படுத்திட்டேன்ல. அப்பால மாமா கொடுத்தா வேண் டாம்னா சொல்லப்போறேன்."

"நிச்சயம் கொடுக்கும்... தியேட்டரை ரிப்பேர் பார்த்தாச்சு. புதுப்படமா போடப்போறாங்க. நல்லா வசூல். அப்பா சொல்லிகிட்டுதான் இருக்காரு."

"பொறவென்ன?' அவன் திரும்ப இதழோடு இணைய முயல்கிறான்.

"மொத ராத்திரிக்கு கொஞ்சம் மிச்சமிருக்கட்டும்." அவள் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு விலகி ஓடுகிறாள். அப்பொழுது காலில் கட்டைப் பார்க்கிறான்.

"ஏய், என்னா கட்டு?"

"ஒண்ணுமில்ல. ஊறுகா சாடி உழுந்துடிச்சு."

உடனே குனிந்து காலைப் பிடிக்கிறான்.

"விடுங்க!" அவள் வெட்கித் திமிறுகிறாள். உயர்த்தி அடிபட்ட பாகம் பார்க்க விழைபவன் கண்களிலும் படுகிறது அந்த தாமரைப்பூ ரேகை.

"ஹை... தாமரைப்பூ... உன் பாதத்துல."

"ரொம்ப விசேஷம் மீனா."

"ஆமாம். அதான் கட்டிக்க போறவரே திருட்டுத் தனமா தங்கம் தந்து அட்ஜஸ் பண்றாரே, விசேஷம் தான். பொறவென்ன?"

"இல்ல மீனா... எங்க கொள்ளுப்பாட்டி ஒருத்திக்கு இப்படி ரேகை இருந்திச்சாம். அது தங்கத்தட்டுலேதான் சாப்புடுமாம். தங்கக்கட்டில்லதான் தூங்குமாம்..."

"கதை எல்லாம் பழங்கதை"

"ஏன்... உன் வரைல அப்படி நடக்காதுங்கிறியா?"

"போதும் சாமி, நீங்க கிளம்புங்க முதல்ல. கன வெல்லாம் பொறவு காணலாம்...."

அவள் அவனை உரிமையோடு இடுப்பில் கை வைத்து தள்ளிவிடுகிறாள். அவனும் சிரித்தபடி கிளம்பு கிறான்.

14

"மச்சமானது ஒரு பெண்ணுக்கு தோள் மேலும், மூக்கின் மேலும், முகத்தின் மேலும் இருந்தாலும், கண் களிடமாக கூடியிருந்தாலும், இக்குறிகள் இடது பக்கம்இருப்பின் செல்வமும், அதுவே வலது பக்க மும் இருப்பின் அவள் போகுமிடம் நாசமும் ஆகும்."

சைக்கிள் வந்து வாசலில் நிற்பது அதன் கீச்சு மூச்சு சப்தத்தில் தெரிகிறது. எட்டிப் பார்க்கிறாள் முனி ரத்னம். படப்பெட்டியுடன் கச்சிதமாக பாஸ்கரதாஸ்.

கடிகாரம் சரியாக ஒண்ணேமுக்காலைக் காட்டு கிறது.

"சபாஷ்டா தம்பி... இப்படித்தான் இருக்கணும்..." என்று முனிரத்னம் சொல்ல, பெட்டியை வண்டியை விட்டு இறக்கியபடி உள்நுழையும் பாஸ்கரதாஸ் ஆறாய் வடியும் வியர்வையை வழிக்கிறான் முதற்காரியமாக...

முனிரத்னம் பார்வை உடனடியாக பெட்டியைத் திறந்து பார்க்கிறது. மேலாக இரண்டு மூன்று பிலிம் சுருள் டப்பாக்கள். உள்ளே பாளம் பாளமாக தங்கக் கட்டிகள்.

முனிரத்னம் கண்ணிரண்டும் அதைப் பார்த்து விளக்காட்டம் ஜொலிக்கிறது.

"வந்தாச்சு... என் செல்வம் என்கிட்ட வந்தாச்சு..." அவனிடம் எக்காளமான உற்சாகப் பீறல்.

"ஆமாம்... அக்கா மாமால்லாம் எங்க?"

"இதை பாதுகாக்க நான் என்ன பாடுபட்டுருப் பேன். வந்திடிச்சி... வந்துடிச்சி... இதை கொண்டு இனி சிங்கப்பூர் மலேசியான்னு பறந்துட வேண்டியதுதான்."

"கேக்கறேன்ல... அக்கா மாமா எங்கே?"

"என்ன கேட்டே.... அக்கா மாமாவா? அவங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு போயிருக்காங்க."

"ஆஸ்பத்திரிக்கா?"

"ஆமா... உங்கக்கா பயத்துல மிரண்டு கிடந்தாள்ல. பெருசா வாந்தி எடுத்து ரகளை பண்ணுனா. உன்

மாமனும் கால்ல விழுந்தான். அப்ப பாத்து என் சகா உருளி வந்தான். அவனோட துணையோட ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வெச்சிருக்கேன்."

"உருளியா வந்தான்... மாது வரலை?" பாஸ்கர தாஸின் வாயிலிருந்து பட்டென்று வெளிவந்த அந்தப் பெயர் முனிரத்னம் பொட்டில் பட்டுத் தெறித்து அவனைக் கூர்மையாக்குகிறது.

"மாதுவா... உனக்கெப்படி மாதுவைத் தெரியும்?"

"அது... அது... எப்ப மாதுன்னு சொன்னேன்! மாதுன்னா சொன்னேன்...?"

"ஏய், பேச்ச மாத்தாதே - உனக்கெப்படி என் கூட்டாளி மாதுவைத் தெரியும்?" முனிரத்னம் படப் பெட்டியை ஓரமாக தள்ளி விட்டபடி எழுந்திருப்பதில் ஒரு புலியைப் பிடிக்கப் போகும் முகாந்திரம்.

"அது... அது..."

"உண்மையை பேசு. இல்ல..." முனிரத்னம் ஒரு தோட்டா மட்டும் மிச்சமிருக்கும் துப்பாக்கியை இப்பொழுது பாஸ்கரதாஸ் எதிரில் நீட்டுகிறான்.

"சொல்லு... கைரேகை பலன் சொல்றேன்னு ஒரு புத்தகத்தை படிச்சுட்டு வார்டர்கிட்ட இருந்து என் வரை அவுத்து விட்டுருக்கியே பொய்யுங்க. அதையும் சேர்த்துச் சொல்லு."

"பொய்யா அது... அது..."

"எல்லாம் தெரிஞ்சு போச்சுடா. நீ எந்த புத்தகத்தை படிச்சுட்டு ஓட்னியோ அதையேதான் நானும் படிச்சேன். அதுல எழுதியிருக்கிறது நேர் மாறா என் கைல சில ரேகைங்க இருக்கறதையும் பா .ர்த்தேன். அப்பவே

சந்தேகப்பட்டேன். ஆனா நீ ஆயுள் எனக்கு தொண்ணூறு, நூறுன்னு சொன்னே... அது உண்மை. மத்ததுதான் பொய். ஆமா நீ உண்மைல யாரு?"

"நா... நான் இரும்பாடியோட ஆள்."

"அவன் எனக்கு சிநேகிதனாச்சே?"

"அது வெளில. உள்ளுக்குள்ள நீ வெச்சிருக்கற தங்கத்த தெரிஞ்சுக்க என்னை ஒரு கைரேகை ஜோசியக் காரனா ஜெயிலுக்கு அனுப்புனான். அப்படியே உன்னைத் தப்புவிக்க செய்த ஏற்பாட்டையும் சொன்னான்.

தப்பிக்கற நீ, எங்க அக்கா வீட்ல தங்கினாதான் எனக்கு வசதியா இருக்கும்னு நான்தான் அவன்கிட்ட சொன்னேன். அதே போல துப்பாக்கிய தர வந்த பாதிரியார் வேஷம் போட்ட இடும்பன் மூலமா நீ இந்த இடத்துக்கு வந்து பதுங்கினே. திட்டமிட்டபடி எல்லாம் சரியா நடந்துச்சு. போலீசும் நான் கைரேகை பார்த்து சொன்ன மாதிரி நடந்துட்டதால என்கிட்ட வந்தா அவங்கள திசை திருப்பிவிட தயாராயிருந்தேன். அப்படியே மூணாம் மனுஷன் மாதிரி உன்கிட்ட வந்து ரேகை பலன் சொல்லியும் ஒட்டிக்கிட்டேன்."

"எதுக்கு?"

"தங்கம் இருக்கிற இடத்தை தெரிஞ்சுக்கதான்."

"ஆகக்கூடி, காப்பாத்தி கூட்டிக்கிட்டு போக வேற ஆளுங்க. ரகசியத்தை தெரிஞ்சுக்க நீ, புத்திசாலிதான். ஆமா உனக்கு உன் ரேகை பத்தி ஏதாவது தெரியுமா?"

"தெரியும் எனக்கு. எனக்கு..."

"என்னா உனக்கு? உனக்கு எவ்வளவு ஆயுசு?"

"அது.. அது... எனக்கு எண்பதுக்கு மேல."

"எங்க, நீட்டு நான் பாக்கறேன்."

முனிரத்னம் நடுங்கியபடி நிற்கும் பாஸ்கரதாஸ் கரத்தை இழுத்துப் பார்க்கிறான்.

"அட, ஆயுள் ரேகை திடமா நல்லாவே இருக்கு. அப்ப நான் உன்னை சுட்டாகூட நீ பொழச்சிக்குவேன்னு சொல்லு."

அடாவடி லொள்ளாக பேசுபவனை பாஸ்கரதாஸ் மாட்டிக்கொண்ட அவஸ்தையோடு பார்த்து மிடறு விழுங்குகிறான்.

"அதான் உன் தங்கத்தை ஒழுங்கா உன்கிட்டயே ஒப்படைச்சுட்டேனே, உண்மையையும் சொல்லிட்டேனே என்னை ஒண்ணும் பண்ணிடாதே."

"அது சரி... அந்த போலீஸ்காரங்ககிட்ட போய் என்ன சொல்லிட்டு வந்தே? அங்கேயும் ஏதாவது தகிடு வேலை..."

"சத்தியமா இல்ல... உன்னை இரும்பாடிகிட்ட சேக்கணும். அதே சமயம் உன் தங்கம் பத்தி தெரிஞ்சுக்கணும். தெரிஞ்சுகிட்ட பிறகு அவங்களோட சேர்ந்து உன்னை..."

"என்னை..."

"உன்னை... உன்னை..."

"கொன்னுடணும்னு சொல்லு."

"........"

"வாயத் திறந்து சொல்லுடா நாயே. அதானே...?"

"அதேதான்..."

"துரோகிங்களா... இவனுக்கு பேரெல்லாம் நண்பன். தூத்தெறி... போலீசைவிட மோசமா இருக்குதேடா இவனுங்க எண்ணம்?"

கேட்ட ஜோரில் ஆவேசம் குறையாதபடி அவனது கைத்துப்பாக்கி பாஸ்கரதாஸின் நெற்றிக்கு நேரே நீண்டு குண்டை வெளியே உமிழ... அந்த ஈயப்பறவையும் ஒளி வேகத்தில் அவனது பொட்டில்லாத நெற்றியை சப்தத் தோடும், புகையோடும் சேர்ந்து தாக்க, மரம்போல சரிந்து விழத்தொடங்குகிறான் பாஸ்கரதாஸ்.

“டோண்ட் மூவ் முனிரத்னம்” - பாஸ்கரதாஸின் சப்தத்தைத் தொடர்ந்து வீட்டுக்கு வெளியிலிருந்து ஒரு குரல். ஒரு மஃப்டி சி.ஐடி. போலீஸ்காரர் எட்டிப்பார்த்த நிலையில் துப்பாக்கியோடு...

முனிரத்னம் மறுநொடி கதவை படாரென சாத்தி விட்டு பின் வழியாக ஓடப் பார்க்கிறான். ஏற்கனவே அடிபட்ட காலின் வலி பின்னி எடுக்க, கிணற்றுத்திட்டை கூட தாண்ட முடியவில்லை. தோள்பட்டையைத் தாக்கு கிறது ஒரு தோட்டா.

சரியத் தொடங்குகிறது அவனது பருத்த தேகம். அதன் மேலெல்லாம் அடுத்தடுத்து தோட்டாக்களின் பாய்ச்சல்.

அக்கம் பக்கம் மாடிகளில் எல்லாம் சப்தத்தால் திரண்டு முடங்கும் கூட்டம்.

கிணற்றை ஒட்டிய தரைப்பரப்பில் முனிரத்னத்தின் ரத்தம் பாயும் வலித்துடிப்பு.

கடிகாரம் மணி இரண்டாகிறது.

சரியாக இரவு இரண்டு மணிக்கு உள்ளே பதுங்க நுழைந்தவன், அடுத்த பனிரெண்டாவது மணிப் பொழுதில் அதே இடத்தில் பிணமாக...

செய்தி பறக்கிறது.

அன்வர் ஓடி வருகிறார்.

கூட்ட சி.ஐ.டி. போலீஸை கட்டிப்பிடித்து மகிழ்கிறார்.

"டிபார்ட்மென்ட் மானத்த காப்பாத்திட்டோம். ஆனா தங்கம்தான் எங்க வெச்சான்னே கடைசிவரை தெரியல..." - வீட்டுக்குள் நுழைந்து தங்கமுள்ள படப் பெட்டி மேல் ஒரு காலை வைத்து நின்றபடியே ஆதங்கப் படுகிறார்.

"மங்கம்மாவை தூண்டில வெச்சு நிறைய சாதிக்கப் பார்த்தேன். எல்லாம் வீணாப் போச்சு. இந்த ஜோசியகாரன் சொன்னதும் பொய்யாப் போச்சு... இவனே இப்ப உயிரோட இல்லையே..." - பாஸ்கரதாஸ் பிணத்தை குனிந்து பார்த்தபடி ஆதங்கத்தை தொடருகிறார்.

வாசல் பக்கமிருந்து 'தம்பி' என்று ஒரு அலறல். நுழைந்துகொண்டிருக்கிறாள் கனகம். கூடவே ராமலிங்கம். துணைக்கு வந்த உருளி விகார முகத்தோடு சைலன்டாக நழுவப் பார்க்கிறான்.

நழுவும் அந்த விதமே ஒரு போலீஸ்காரரை அவனை எகிறிப் பிடிக்க வைக்கிறது.

"யார்டா நீ, எதுக்கு ஓசைப்படாம ஓடுறே?"

- பளாரென்று ஒரு அறை... பின் கேள்வி.

"ஐயா, நான்... நான் ராமலிங்கத்தின் மாமன்."

- உறவைச் சொல்லி தப்பிக்கப் பார்த்தவனைப் பார்த்து ராமலிங்கம் கத்துகிறான்.

"பொய்யி... அவ்வளவும் பொய்யி. அவன் பேர் உருளி. முனிரத்னம் கூட்டத்தை சேர்ந்தவன்..."

அடுத்த வினாடியே உருக்குப் போன்ற பல போலீஸ் கரங்கள் அவனை இறுக்கிப் பிடிக்க,

"மூஞ்சியில் வண்ட விட்டு கடிக்கச் செய்து, வீங்க வெச்சுகிட்டு போலீசை ஏமாத்தறாங்க. முனிரத்னமும் அப்படி செய்துகிட்டான். ஆனா என்ன நடந்துச்சுன்னு தெரியலியே... என் மச்சினனும் செத்து, அவனும் செத்து கிடக்கறாங்களே..."

- கதறுகிறான் ராமலிங்கம். அன்வர் திகைப்போடு அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கிறார்.

இந்த கள்வர்களுக்குத்தான் எத்தனை எத்தனை உபாயங்கள்? உருளி உருட்டி எடுக்கப்பட, இரும்பாடி, மாது எல்லாம் ஒளிந்திருக்கும் இடம் தெரியவருகிறது. முனிரத்னத்தைத் தப்பவிட்டதில் நேரிட்ட தோல்வியை மொத்தக் கூட்டத்தையும் பிடிக்கப்போவதில் போலீஸ் சமன் செய்கிறது.

அன்வர் அடுத்த நொடியே கஞ்சமலைக்குக் குறி வைத்து கிளம்புகிறார்.

15

"நாவின் நடுவில் கரையாத மஞ்சள் நிறமும், அதனூடே வேலைப் போன்ற பிளவுமுடையவர்கள் சொல்வதெல்லாம் நடக்கும். அல்லாதவர்கள் பிரம்ம ரகசியத்தையே காதால் கேட்டு, கண்ணால் பார்த்து, மெய்யால் உணர்ந்து சொன்னாலும் அந்தப் பலன் மாறிப் போகும்."

***வீ**ட்டைக் காலி செய்துகொண்டிருக்கிறான் ராமலிங்கம். புயல் காற்றில் வீசி எறியப்பட்ட மாதிரி*

களைத்தும் - கலைந்தும் தெரிகிறான். அவனுக்கு மேல் கனகம்.

வாசலில் வண்டி மாடு நிற்கிறது. வண்டியில் தட்டு முட்டுக்கள் ஏறிக் கொண்டிருக்கின்றன படப்பெட்டிகள் மட்டும் தனியாக ஜெய்பாரத் எனும் தியேட்டருக்கு சொந்தமான விளம்பர வண்டியில் ஏறுகிறது.

பக்கத்து வீட்டுக்காரர் நைச்சியமாகக் கேட்கிறார். "நடந்தது நடந்து போச்சுன்னு இருக்காம காலி பண்றியேப்பா?"

"முடியாது சார்... ஒரு பொணத்துக்கு இரண்டு பொணம் விழுந்த வீடு. என்னால இனி இங்க இருக்க முடியாது. கனகத்துக்கு அந்த கிணத்த பார்த்தாலே பயமா இருக்குது. குழந்தை நல்லா பொறக்க வேண் டாங்களா?"

"சரி, எங்கே போறே?"

"அயோத்யா பட்டணத்துக்கு என் மாமியார் வூட்டுக்கு."

"இந்த படப்பொட்டிங்க உங்க தியேட்டருக்கே போவுதாட்டம் இருக்குதே...?"

"ஆமாங்க... பழைய படங்க ஒரு நாயும் வாங்கி ஓட்டமாட்டேங்கறாங்க. கடைசில என் முதலாளி கால்ல விழுந்து கெஞ்சுனேன். அஞ்சாயிரம் தந்துட்டு மொத்தமா எடுத்துக்கிட்டார்."

"அப்ப ஜெய் பாரத்ல பக்த குசேலா ஓடும்னு சொல்லு..."

"யார் கண்டா.. ஓட்றாரோ இல்ல மூலைல என்னை மாறி தூக்கிப் போடப் போறாரோ?"

அலுத்துக்கொண்டே அனைவரிடமும் சொல்லிக் கொள்கிறான்.

அவனது சாமான்களடங்கிய அந்த வண்டி ஓடத் தொடங்குகிறது. படப்பெட்டி வண்டியும்.

தியாகராயர் வீட்டு முன் நிற்கும் வண்டியில் இருந்து பெட்டிகள் இறங்குகின்றன.

தலையில் உருமா கட்டிய வண்டிக்காரன் ஒவ் வொரு பெட்டியாக சுமந்து உள்ளே எடுத்து வருகிறான்.

"தாயி, எங்க வைக்க?" மீனாட்சியிடம் கேட்கிறான்.

"ஐய்ய... என்ன இது, படப்பொட்டிங்களா? இங்க கொண்டு வந்துகிட்டு...? தியேட்டருக்கு கொண்டு போங்க."

"இல்லதாயி... அப்புதான் வீட்ல இறக்க சொன் னாரு. அம்புட்டும் பழைய படமுல்ல..."

"என்னா படம்...?"

"ஆரு கண்டா. என் தாத்தன் காலத்து படம். அந்த ஆபரேட்டர் பய கால்ல விழுந்தான்னு இந்த தண்டத்த வாங்கிட்டார்போல... படம் ஓடி காசு தருதோ இல்லியோ, பொட்டிங்க நல்லா திடமா இருக்கு. உப்பு புளி போட்டு வெச்சுக்கலாம்."

சலித்துக்கொண்டே பெட்டியை இறக்க இடம் பார்க்க, மீனாட்சி தட்டுமுட்டு அறைக்கு வழி காட்டு கிறாள்.

இருண்ட அறை... சுவிட்சைத்தட்ட, அதில் நாற்பது வாட்ஸ் பல்பு அழுதபடி எரிவதில் நான்கைந்து எலிகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடி காபரா செய்கின்றன.

சட்டு வாசம்.

உள்ளே ஓரமாக பெட்டிகளை இறக்கி அடுக்கு கிறான்.

"வரட்டா தாயி..."

கும்பிடோடு கிளம்புகிறான்.

"வரட்டா தாயி..." திரும்ப, அதே குரல். நிமிர்ந் தால் "உள்ளே வரட்டா தாயி..." என்று கேட்டபடி திருநாவுக்கரசு.

"நீங்கதானா?" வெட்கத்தோடு தழைபவளை பார்த்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைபவன்.

"என்ன, ஒரே பொட்டி பொட்டியா வந்து எறங்குன மாதிரி தெரியுதே" என்று கேட்க,

"ஆமாம்... நான் மகாராணி இல்லையா... அதான் பொட்டி பொட்டியா தங்கம், வைரம் வந்து இறங்கி யிருக்கு..." என்று உண்மை தெரியாமல் கிண்டல் செய் கிறாள் மீனாட்சி.

"எங்க இருந்து?"

"வேற எங்கேருந்து. எல்லாம் தேவலோகத்துல இருந்துதான்."

"அப்படியாக்கும்... எங்க பார்ப்போம்?"

உள்ளே எட்டிப் பார்க்கிறான் அவன்.

"எல்லாம் திராப பிடிச்ச பழைய படங்க. இங்க கல்யாண செலவுக்கே பணமில்லாதப்ப எங்கப்பா ஆபரேட்டர் அழுது கால்ல வுழுந்தான்னு இந்த படப் பொட்டிங்கள வாங்கியிருக்காரு.. இந்த தகரத் துக்கு அஞ்சாயிரம் வேற..." பெட்டியை திறக்கிறாள்.

முதலிரண்டு ரீல் டப்பாக்களுக்கு இடையே ஏதோ மஞ்சளாக மின்னுவதுபோல் இருக்க, டப்பாவை வெளியே எடுக்கிறாள். கட்டிக்கட்டியாக - பாளம் பாளமாக தங்கம். கூடவே அந்த கைரேகை சாஸ்திர பழைய புத்தகம். ராமலிங்கம் போகிற போக்கில் தூக்கி உள்ளே போட்டது விரிந்து வெளியே விழுகிறது.

'தாமரைப் பாதம் நாடிவரும் தங்கமதும், பூர்வ ஜென்மத்து செய்த புண்ணியத்தால் கிட்டுவதாம்' என்று அதில் வரிகள். இங்கே நிஜமாகிப்போன சாஸ்திரம் பாஸ்கரதாஸ் முனிரத்னம் வரையில் பொய்யாகிவிட்டது. ஒரு வேளை எல்லாமே தற்செயலோ?

எது நிஜம்?

1

'அற்புதமான சீன வைரம் அது! ஒரு கைகொள்ளாத அளவு... நூற்றி எட்டு காரட் மதிப்பு... அதாவது பத்தாயிரத்து எண்பது சென்ட். இன்றைக்கு இதை இப்படி மதிப்பிட்டாலும் அன்றைக்கு மாமன்னர்களான ஹர்ஷரும், கனிஷ்கரும் இதை மதித்த விதமே வேறு...'

ஹர்ஷ வர்த்தனர் இதை தன் மணிமகுடத்தின் மையத்தில் பதித்துக்கொள்ள மிக விரும்பினார். ஆனால் அரண்மனைச் சோதிடர் சோதிக்காமல் இப்படிச் செய்யாதீர்கள் என்று சொல்லிவிட்டார்.

வைரத்தைச் சோதிப்பதா?

எப்படி?

அன்று ஹர்ஷர் கேட்ட கேள்வி.

இன்று துரை ரத்னம் வரை தொடர்கிறது.

சுப்ரபாதம் ஒலிக்கும் காலைப் பொழுது...

வீணை வித்வான் நீலகண்டய்யரின் வீட்டில் பயிற்சி வகுப்பு துவங்கி விட்டிருந்தது.

மென்னிழை நரம்புகளில் இருபதுக்கும் மேலான மாணவ - மாணவியர் கூட்டம் பூபாளம் வாசித்து காற்றில் இசையை கரைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

ஒருவனால் மட்டும் நரம்பைப் பிசிறின்றிப் பிடிக்கவோ மீட்டவோ முடியவேயில்லை; அபஸ்வரம் தட்டுகிறான்.

"விஸ்வநாதா..." அதட்டி அவனை உலுக்குகிறார் ஐய்யர். அவனும் உலுக்கப்பட்ட புளிய மரமாட்டம் துளி நடுங்குகிறான். "என்ன இது... என்ன வாசிக்கறே... பூபாளம் வாசிக்கச் சொன்னா அபஸ்வரம் பண்ணிண்டு."

- கத்திக்கொண்டே அவன் அருகில் வந்து கை விரலை திருத்தமாக மடக்கிப் பிடிக்கவைத்து, நரம்புகளை எப்படி அழுத்திப் பிடிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லித் தருகிறார் ஐய்யர்.

அப்பொழுதுதான் அவன் கைவிரலைப் பார்க்கிறார். மோதிர விரலில் கறுப்புக் கல் மோதிரம்!

"என்ன இது?"

"வைர மோதிரம் ஜீ."

"வைரமா... கறுப்பாவா?"

"ஆமாம்... கறுப்பு வைரத்துல செய்த மோதிரம். என் ராசிக்கு ரொம்ப உகந்ததுன்னு சொல்லி அத்தான் பண்ணிப் போட்டார்..."

"ஈஸ்வரா... கறுப்பு வைரம் ஆகாதே. தோஷம் பொங்குமே..."

"தோஷமா?"

"ஆமாம்... கறுப்பு வைரம் ரொம்ப அபூர்வம். அதை யாரும் வாங்கமாட்டான்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். மீறி வாங்கினாலும் கோவிலுக்கு கொடுத்துடுவா. நீ என்ன கைலேயே போட்ருக்கே...?"

- ஐய்யர் கேட்க - விஸ்வநாதன் என்னும் அவன் முழிக்க, "சரி சரி, அதை கழட்டி வை. வீணை வித்வானுக்கு சமயங்கள்ல மோதிரம் பெரிய இடைஞ்சல். உன் அபஸ்வரத்துக்கு காரணமும் இந்த மோதிரம்தான். கழட்டி வெச்சுட்டு சாதகம் பண்ணு. அப்றமா போகும் போது போட்டுக்கோ. நாள பின்ன இத போட்டுண்டு வராதே... என்ன?"

"சரிங்க ஜீ."

- அவன் மிக மரியாதையாக மோதிரத்தைக் கழட்டி சட்டைப் பாக்கெட்டில் போட்டு கொள்கிறான். திரும்பவும் பயிற்சி ஆரம்பமாகிறது. இந்த முறை பிசிறின்றி ராகத்தை இழையில் பிடிக்கிறான். அற்புதமாய் வாசிக்கிறான்.

அபர்ணா ஹவுஸ்.

மதில் மேல் போகன் வில்லாவும், வீட்டுத் தூண்கள் மேல் மணி பிளான்ட்டும் தவழ்ந்து விளையாடும் பிரமாத பங்களா.

உள்ளே நுழைகிறது கார் ஒன்று.

போர்டிகோவில் தேங்கிய அதனுள் இருந்து இறங்குபவன் விஸ்வநாதன்! பின் சீட்டில் வெல்வெட்டுத் துணியால் மூடப்பட்ட வீணை.

கதவைத் திறந்து பக்குவமாய் அதை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டினுள் நுழைகிறான்.

"என்ன விச்சு, இத்தனை சீக்கிரம் வந்துட்டே. சாதகம் பண்ணியா இல்லையா?" - உள்ளே நுழையும் போதே அக்கா சுந்தரவடிவு கேட்கிறாள்.

"பண்ணினேன் கா... என்னமோ தெரியலே. ஐய்யர் ஒரு ராகத்தோட போதும்னுட்டார். அப்புறம்கா

அத்தான் போட்ட வைர மோதிரத்தை பார்த்து கறுப்பு வைரத்துல யாரும் மோதிரம் செய்து போட்டுக்க மாட்டாங்களே... தோஷமாச்சேன்னார். கழட்டி பாக்கெட்ல போட்டுக்கிட்டேன். கறுப்பு வைரம்... தோஷம்... எல்லாம் என்னக்கா?'' கூடத்து சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டு நீட்டி முழக்கிக் கேட்கிறான் விஸ்வநாதன் எனும் அவன்.

"யாருக்குத் தெரியும்? உன் அத்தான் வருவார் கேட்டுக்கோ..." சுந்தரவடிவு சுரத்தில்லாதபடி பதில்தர-

"ஆமா, அத்தான் இப்ப எங்க?"

"அவர் கடைக்கு போய் அரை மணி ஆச்சு. மணி என்ன பாத்தியா, ஒம்போதரை..."

சொல்லிக் கொண்டே அவள் மாடிப் படி ஏற, விஸ்வநாதன் என்னும் அந்த இளைஞனின் கைகள் சட்டைப் பாக்கெட்டில் கையை விட்டு மோதிரத்தை எடுத்துப் பார்க்கின்றன.

இருபத்திரண்டு காரட் தங்கத்தில் வளையம். முகப்பில் ஒரு புளியங்கொட்டையை பதிக்க முடிந்த அளவு பள்ளம். அதில்தான் அந்த கறுப்பு வைரக்கல்.

கண்ணுக்கு நேரே பிடித்துப் பார்த்து சற்று இளக்காரமாய் சிரிக்கிறான் விஸ்வநாதன்.

- ஊடே ஒலிவெட்டிக் கலைக்கிறது டெலிபோன்.

- எட்ட முடிந்த தூரத்தில்தான் ரிசீவர்.

- எடுத்து காதைக் கொடுக்கிறான்.

"ஹலோ தொர ரத்னமா?"

"இல்லீங்க... அவரு கடைக்கு போய்ட்டாரு. நீங்க?"

"நான்... நான் அவரு சினேகிதன். ஆமா கடைக்கு போன் நம்பர் இருக்குமே தர்றீங்களா?"

"என்ன விசயங்க? நான் கடைக்குத்தான் போறேன் சொல்லிடுறேன்..."

"கொஞ்சம் நம்பர் தர்றீங்களா.. விசயம் நேர்ல பேச வேண்டிய விசயங்க..."

"சரி, எழுதிக்குங்க... நம்பரு 769317"

"ஒரு நிமிஷம்..." மறு முனையில் பேசிய நபர் எண்களை குறித்துக்கொள்ள பேனா தேடி ரிசீவரை கீழே வைத்து விட்டு விலகிச் செல்கிறான் என்பது தெரிகிறது.

- அப்பொழுது அவர்களுக்குள் கசமுசாவென்று பேச்சு.

"எலே, வெச்சுருந்த பேனா எங்க?"

"என் கிட்டதான் இருக்கு. இப்ப எதுக்கு அந்த ஆளுக்கு போன் பண்றே. வேண்டாத வேலை மாரியப்பா நீ பண்றது..."

"இருக்கலாம். ஆனாலும் ஒரு உசுரை காப்பாத்தத் தான் போன் பண்றேன். ஞாபகம் வெச்சுக்க. மலிவா வந்துச்சுன்னு துரை ரத்னம் அந்த கறுப்பு வைர மோதிரத்தை வாங்கிட்டார். அதை போட்டவன் ஒரு வாரம் கூட இதுவரைல உசுரோட இருந்ததில்லை. உனக்கும் தெரியும் தானே?"

"தெரியாம.. அதை நீ சொன்னா நம்பவேண்டாமா அந்த ஆள். உனக்கு எதுக்கு ஊர் வம்பு?"

"சொல்லிப் பார்ப்போம். கேக்கறதும் கேக்காததும் அந்த ஆள் தலை எழுத்து-நீ பேனாவைக் கொண்டா."

மாரியப்பன் என்னும் அந்த மனிதர் பேனாவை வாங்கி திரும்ப ரிசீவரை கையில் எடுத்து,

"சாரி சார்... கொஞ்சம் லேட்டாயிருச்சு, இப்ப சொல்லுங்க."

"நம்பர் 769317" சுரத்தே இல்லாமல் சொல்லி முடிக்கிறான். விஸ்வநாதன் திரும்ப மோதிரத்தை எடுத்துப் பார்க்கிறான்.

"இதை அணிபவன் ஒரு வாரம்கூட உயிரோடு இருக்க முடியாதா?" ரிசீவரில் கசிந்த குரல் காதில் எதிரொலி பாய்ச்சுகிறது.

- இதெல்லாம் எந்த அளவு உண்மை?

- அது என்ன, விஷமா... இல்லை மாயப்பிசாசா?

- ஒரு வைரம் உயிருக்கே உலை வைக்க முடியுமா? எப்படி?

- மாயப்பிசாசுகூட நம்புபவர்களுக்குத் தானே...

- வைரம்! மரத்துண்டு கரித்துண்டாகி அந்தக் கரித்துண்டு ஒளித்துண்டாகிய ஒரு திடப்பொருள். அவ்வளவு தானே... அதற்கு மேல் இதைப்பற்றி நினைக்க என்ன இருக்க முடியும்? விஸ்வநாதனுக்குள் ஒரு சின்ன வைர மோதிரம் கேள்விச் சரங்களை தொடுக்கத் தொடங்கி விட்டது.

சரி, இதை அணிந்துகொள்வதா, வேண்டாமா?

தயக்கம் வேறு மென்னியில் நின்று திருகுகிறது.

இருபத்தி ஐந்து வயது வாலிபம் அணிந்துதான் பாரேன் என்கிறது.

அணிந்து கொள்கிறான். வருவது வரட்டும் அதையும் தான் அனுபவபூர்வமாக பார்ப்போமே...?

2

'ஆயிரம் பட்டை வைரம் அது. நிலச்சுடர் விளக்கருகே பிடித்தால் ஆயிரம் ஒளிக்கோடுகளை அது தன்மேனி மேல் இருந்து விடுக்கும். நல்ல இருளில் அந்த ஒளிக்கோடுகளை பார்க்க பரவசமாக இருக்கும்.

கண்விழி அதைப் பார்த்து கருத்தில் பிரமித்து மனதைஒருநிலைப்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும். அப்படி ஒருநிலைப்படும் மனமும் அந்த வைரம் போலவே திளமும்ஒளியும் கொண்டதாக ஆகும்.

அதன் ஒளிக்கதிர்களும் கூட காண்பவர் தேகத்திலும், மனத்திலும் விசித்திர மாற்றங்களை நிகழ்த்தும்.'

பஜாரிலேயே பெரிய நகைக்கடை அது. வியாபாரம் பட்டை கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்தியா ஏழை நாடு என்று யார் சொன்னது...? பஜாரில் மட்டும் நூற்றிப்பத்து நகைக் கடைகள். அத்தனையிலும் கூட்டம். நெரிக்கும் கூட்டம்! துரை ரத்னத்தின் வேங்க நாட்டார் ஜுவல்லரியில்தான் அதிக கூட்டம்.

அரைக்கால் பவுன் காது தோட்டிலே இருந்து அம்பது பவுன் ஒட்டியாணம் வரை வாங்கிக்கொண் டிருக்கிறது கூட்டம். நகை கூலி சேதாரம் என்று ஒரு ஜவ்வுக்கணக்கு. அந்த சேதாரக் கணக்கையும் - இருநூறு மில்லி கிராம், அறுநூறு மில்லி கிராம் என்று வசதிக்கு எழுதி கூலியையும் குத்துமதிப்பில் போட்டு கூட்டிக் கழித்து பின் ஒரு தொகை சொல்ல, அதை பார்க்கும்

பெண்கள் "இம்புட்டா... குறைங்க" - என்று ஆதங்கிக்க, போகிறது என்று முதலில் ஒரு ஐம்பது - பின் அதையே அடித்து நூறாக்கி, "இதுக்கு கீழ குறைச்சா நாங்க கடையை மூடிட்டு போகவேண்டியது தான்" என்று கடைக்கார சிப்பந்தி பெரிதாக வழிகிறார். அப்புறமாய் ஒரு மாதிரி முடிகிறது வியாபாரம். வாங்கிய நகைக்கு கிஃப்டுகள், தோல்பை, துணிப்பை, மணிபர்ஸ் என்று அதையும் நகையையும் கொடுக்கும்போது பெரிதாக தலை நெற்றி அருகில் வைத்து ஒரு கண் மூடிய கும்பிடல்! பின்...

'மங்களமா பெருகி அமோகமா வரணும். மேலும் மேலும் பொன் பெருகணும் - எங்க கடைக்கே வாங்க வரணும்' என்று அப்பொழுது வாழ்த்து முகமன் - வேறு...

வாங்கிய நகையில் இருபத்தி இரண்டு காரட் முத்திரை இருந்தாலும், நிஜத்தில் அது எத்தனை காரட் என்பதை ஒரு தங்கம் பற்றியறியாத சராசரி ஜனப் பிரஜை எப்படி அறிவார்?

நம்பிக்கையில் வாங்கி, நம்பிக்கையோடு நடை பெறுகிற ஒரு வியாபாரம். நம்பிக்கைதான் மூலதனம். நம்பிக்கைதான் இங்கே எல்லாம்.

கடைக்குள் விஸ்வநாதன் நுழையும்போது அந்த நம்பிக்கைக்கு பஞ்சமில்லாத வியாபாரம். உள்ள ஏ.சி.டியை மீறி வியர்வை சுரக்க, வியாபாரப் பேச்சில் இருக்கிறார் துரை ரத்னம்.

மச்சினன் விஸ்வநாதன் வரவும், ஒரே ஒரு பார்வை.

திரும்பவும் வியாபார மும்முரத்தில் திரும்புகிறார்.

விஸ்வநாதன் நேராக கேஷ் கவுன்டரில் இருக்கும் மாணிக்கவேலுவை நெருங்குகிறேன்.

"மாணிக்கம், அத்தானுக்கு கொஞ்சம் முந்தி எதாவது போன் வந்திச்சா?"

"ஆமா... என்ன விசயம் விச்சு?"

"இல்ல கேட்டேன்." - விஸ்வநாதன் அதற்கு மேல் விளக்கம் தராதபடி கல்லாவை ஒட்டி நாற்காலியில் அமருகிறான்.

"ஆமா, என்ன ஆச்சு உங்க கல்யாண விஷயம்?" மாணிக்கவேலு இதமாக விசாரிக்க, விஸ்வநாதனிடம் ஒரு பெருமூச்சு.

"இப்படி பெருமூச்சு விட்டா எப்படி- தேவானைக்கு நீங்க... உங்களுக்கு தேவானைங்கறதுதான் பேசுன பேச்சாச்சே?"

"வாஸ்தவம்தான். அத்தான்தானே எனக்கு எல்லாம். அவர் வந்து பேசவேண்டாமா?"

"எல்லாம் வருவாரப்பா. எங்க போய்டப்போறாரு. மனசு தளர்ந்திடாதே. உங்க கடையையே எடுத்து தாங்கி நடத்தறவருக்கு உன் கல்யாணத்தை நடத்தறது தானா பெரிய விசயம்?"

- மாணிக்கவேலு சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டே நடுநடுவே முள்ளங்கிப் பத்தையாக ரூபாய் நோட்டுகளை சீட்டை பார்த்து எடுத்துப்போட்டுக் கொள்ள, அந்த செயல்பாட்டில் அப்படி ஒரு லாவண்யம்.

சரசரவென்று நோட்டுக்களை எண்ணுவதிலாகட்டும், சிங்கத் தலைபாகம் தெரியும்படி அடுக்குவதிலாகட்டும் அசுரவேகம், லாவகம், எல்லாம்.

விஸ்வநாதன் அதை ரசிக்கிறான் அப்படியே தலையை உயர்த்த, அவனை விட்டு பிரிந்து சென்ற

அப்பா வேலாயுதம் பிள்ளை, கடை சுவற்றில் புகைப் படத்தில் சிரிக்கிறார்.

ஒரு நகைக்கடை குமாஸ்தாவாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கியவர், பின்னர் பஜாரிலேயே பெரிய நகைக் கடைக்கு அதிபதி. அவருக்குப் பக்கத்திலேயே ராம் லக்கன் சேட் எனும் பெரிய டர்பன் தரித்த ஒரு சேட்டின் புகைப்படம்.

இரண்டு படங்களுக்கும் புதிய மாலை சூட்டப் பட்டிருக்கிறது. அப்பா சாகும்போது விஸ்வநாதனுக்கு வயது பதினைந்து. சுந்தரவடிவை அழைத்து தாயில்லாத அவனை அவள் கையில் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் கண்மூடியிருந்தார். கூடவே மாப்பிள்ளையாகிய துரை ரத்னத்தையும் அழைத்து, “நீங்க எனக்கு மரு மகனில்ல... மூத்த மகனைப்போல! (விச்சனை அப்படித் தான் அவர் அழைப்பார்) நல்லா பாத்துக்கிடுங்க. அவனுக்கு இந்த நகைநட்டு வியாபாரம் இப்ப வேணாம். வீணை பாட்டுன்னு அவன் பெரிய பேரோட வரணும். அதுவரை கடைய நீங்க பாத்துக்கிடுங்க. அதுக்கு பொறவு அவ பாத்துகிடட்டும். என் இடத்துல இனி நீங்கதான் இருந்து...” என்று முழுவதுமாய் பேசு முன் மூச்சு நின்றுவிட்டது.

அப்பா சொல்லிச் சென்றது எதுவும் நினைவில் இருந்து அழியவில்லை. அட்சர சுத்தமாக அப்படியே நினைவில் இருக்கிறது. அன்றிலிருந்து அக்கா புருஷ னாகிய துரைரத்னம்தான் விஸ்வநாதனுக்கு எல்லாம்...

நடுவில் அத்தை மகள் தெய்வானை குறுக்கிட்டாள்.

தளதள உடம்பு, தக்காளி நிறம். பாரதிராஜா பார்த்தால் யோசிக்காமல் ஹீரோயினாக புக் செய்து

விடும் வசீகரம். எனவே விஸ்வநாதனால் மயங்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனால், அவள் அப்பாவோ, "மாப்ள, முதல்ல கடைல உக்காந்து பொறுப்ப எடுத்துக்குங்க. பிறகு கல்யாணத்தபத்தி பேசலாம்" என்கிறார். அவர் கவலை அவருக்கு. துரை ரத்னம்தான் நாளை இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

"கொஞ்சம் பொறு விச்சு. சில வரவு செலவுங்கள பாத்துத்தான் முடிக்க வேண்டியிருக்கு. முடிச்சுபிட்டு ஒப்படைச்சுடுறேன்."

"அதனாலே என்ன அத்தான்!" என்று விஸ்வநாதனும் விட்டுத்தான் வைத்திருக்கிறான். இதற்கு நடுவில் தான் கறுப்பு வைர மோதிரம் செய்து விச்சுக்கு போட்டு விட்டதும். அதற்கு அவன் பிறந்தநாள் ஒரு வசமான காரணமாகிவிட்டது. அவனும் மறுப்பின்றி போட்டுக் கொண்டுவிட்டான். ஆனால் அதனால் சாக நேருமோ... எத்தனை தான் மனதை இழுத்து வைத்துக் கட்டி தைரியம் தந்து தூக்கிப் பிடித்தாலும் அது அஞ்சு நிமிஷத்துக்கொரு முறை பயம் காட்டிக்கொண்டு தானிருக்கிறது.

தன்னிடம் போன் செய்து நம்பர் கேட்ட நபர் நிச்சயம் அத்தானிடம் விபரத்தை சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்படி சொல்லியிருந்தால் அத்தான் இந்த நிமிஷம் மோதிரத்தை கழட்டச் சொல்லியிருப்பாரே...

ஒரு வேளை அவன் சொல்லவில்லையோ...

இல்லை, அத்தான் தான் நம்பவில்லையா?

கேள்வி பதில், கேள்வி பதில் என்று அலை பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறான் விஸ்வநாதன்.

நடுவில் கையை ஆட்டி அழைக்கிறார். துரை ரத்னம் நெருங்குகிறான். தனியே ஒரு ஓரமாக ஒதுங்கு கின்றனர்.

"என்ன விச்சு... கடைக்கு வந்துருக்கே என்ன விசயம்?

"ஒணணுமில்ல, சும்மாதான்." விஸ்வநாதன் தனது சந்தேகத்தை எப்படி கேள்வியாக்குவது என்று தயங்கு கிறான். மிடறு விழுங்குகிறான். மோதிரத்தை கழட்டிக் கழட்டி மாட்டுகிறான்.

"என்ன இது, மோதிரத்த கழட்டிகிட்டு... அது எவ்வளவு விலை தெரியுமா?" அதட்டுகிறார் அத்தான்.

"அத்தான், இந்த மோதிரம்..."

"இதுக்கென்ன... ஏன் நல்லா இல்லியா?"

"இல்ல... இது தோஷமுள்ளதுன்னு வித்வான் ஐய்யர் சொன்னார், அதான்..."

"அவர் கிடக்கறாரு. இருவது வருஷமா கடை நடத்தறோம், நமக்கு தெரியாதா! உன் ராசிக்கு இது நல்லதுன்னுதான் பண்ணி போட்டுருக்கேன். ஒரு காசு, இரு காசு இல்ல, இருவதாயிரம் ரூபா! சும்மா போட்டுக்க..."

- அவரே பேச்சோடு கையை இழுத்து விரலை நீவி போட்டுவிட்டு அழகும் பார்க்கிறார் அதற்குமேல் அத்தானிடம் மோதிரம் தொடர்பாக பேச அவனுக்கும் மனது வரவில்லை.

ஐய்யர் சொன்னதையே புறந்தள்ளியவர், டெலி போன் பேச்சைத்தானா நம்பப் போகிறார்? அதைப்பற்றி கேட்கவே தேவையில்லை.

"சரி அத்தான். அப்ப நான் கிளம்பறேன்" எழுந் திருக்கிறான்.

"சரியப்பா, நீ புறப்படு. காரர்லதானே வந்தே?"

"ஆமாம்."

"சரி, கிளம்பு... கிளம்பு..."

- விஸ்வநாதன் கிளம்பி கடை வாசல் கடக்க, பக்கமா உள்ள சிப்பந்தியை நெருங்கி துரை ரத்னம் காதைக் கடிக்கிறார்.

"என்னமோ சினிமா தியேட்டருக்கு வந்துட்டு போற மாதிரி போறான் வெங்கடாஜலம். கொஞ்சம் கடைல உக்காரலாமுல்ல...?"

"ஏன், உக்கார மாட்டேன்னுட்டாரா சின்ன எஜமான்?"

"அட, ஆமாய்யா... இவங்க அப்பா என் தலைல கட்டிட்டு போய்ட்டார். வயசு இருபத்தைஞ்சாச்சு. கொஞ்சமாச்சும் பொறுப்பு வேணாம். கடைக்கு வந்து ஒரு ஐநூறு ரூவா கிடைக்குமான்னு கேக்கறான். போய் உங்க அக்காட்ட கேட்டுக்கன்னுட்டேன்."

வெங்கடாஜலம் முகம் அதை கேட்டு பெரிதாக மாறுகிறது. வேலாயுதம் பிள்ளை காலத்தில் இருந்தே வேலையில் இருப்பவர் அவர்.

"ஹூம்... எல்லாம் கலிகாலம். இந்த காலத்துப் பசங்களுக்கு ஊரைச் சுத்தணும். வேற என்ன?"

"போகட்டும்-எதுவரை போவுதுன்னு பாக்கறேன்." - துரை ரத்னம் செருமுகிறார்.

"சரி, அதை விடுங்க. திருப்பதி போக டிக்கட்டுக்கு சொல்லிட்டீங்களா?"

"சொல்லிட்டேனே... எதை மறந்தாலும் அதை மறப்பேனா வெங்கடாஜலம். நீங்க இன்னிக்கு ராத்திரி பத்து மணி பஸ்ஸில் கிளம்பறீங்க..."

"உண்டியல் பங்கு ரெடியா இருக்குல்ல?"

"ம்... நேத்தே ரெடி பண்ணச் சொல்லிட்டேனே! 40 பவுன் தங்கம் - நாலு லட்ச ரூவா ரொக்கம், வழக்கம் போல நவரத்னக்கல் ஒரு செட், மஞ்சத் துணியில் கட்டி, பெட்டி தயாரா இருக்கு. அப்படியே கொண்டுகிட்டு போய் உண்டியல்ல போட்ற வேண்டியதுதான்."

"40 பவுன் தங்கம் சரி... நாலு லட்ச ரூபா ரொக்கம் இல்லியே - சாமியோட பங்குப் பணம் மூணு லட்சத்து தொண்ணூத்தி ஆறு ஆயிரம்தானே?"

"போகட்டும். சாமிகிட்ட என்ன கணக்கு வெங்கடாஜலம்... என் பங்கு நாலாயிரத்தையும் சேர்த்து மொத்தம் நாலு லட்சமா ஆக்கிட்டேன்."

"பெரியவர் மாதிரியே உங்களுக்கும் பெரிய மனசு."

"எல்லாம் அவன் செயல்..." - துரைரத்னம் கடை மையத்தில் உள்ள ஆளுயர திருப்பதி பெருமாள் படத்தை பார்த்து பெரிதாக ஒரு கும்பிடு போடுகிறார். போட்டபடி ஒரு பெரிய பார்ட்டியின் வியாபார பரிவர்த்தனைக்கு மாறுகிறார்.

3

"வைரங்களில் ஜாதி இல்லை என்று சொல்வார்கள். ஆனால், அதன் பலா பலனுக்கு ஏற்ப அதற்கு பெயர் அமைந்து விடும். சில வைரங்கள் தோண்டி எடுக்கப்

பட்ட இடம் விட்டு பல இடம் மாறி இறுதியாய் ஒரு இடத்தில் தங்கும். அத்தகைய வைரத்தை தசகண்ட வைரம் என்பர். பிரேம வைரம், பிங்கள வைரம், ருத்ர ஜ்வாலா வைரம் என்று வைரங்கள் பல உண்டு."

காரை செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறான் விஸ்வ நாதன். காரின் ஸ்டியரிங் பக்கவாட்டில் திருப்பதி பெருமாளின் படம். அதன் மேல் போடப்பட்ட மல்லிகைச் சர வாசம். கார் ஏசியின் குளுகுளுப்போடு கலந்து ஒரு வித போதையையே தருகிறது.

ஒரு காபி சாப்பிட்டால் தேவலைபோல் தோன்று கிறது.

ஒரு ரெஸ்ட்டாரண்ட் முன் ஓரம் கட்டி நிறுத்து கிறான்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு இறங்கிட, டோரைத் திறக்கும் போதுதான் அந்த விபரீதம் நடக்க ஆரம் பிக்கிறது. இவன் இறங்கவேண்டி கதவைத் திறக்கப் போவது தெரியாத ஒரு மோட்டார் பைக் ஓட்டு பவன் காருக்கு பக்கவாட்டிலேயே வந்தவன் கதவு திறக்கப் படவும், கதவின் மேலும் அதை திறக்க முயன்ற விஸ்வநாதனின் கையின் மேலும் ஃப்ரன்ட் வீலை முட்டி மோத, விபரீத சப்தம் ஒன்று அதன் காரணமாக அந்தப் பகுதி முழுவதும் உருவாகி எதிரொலிக்க...

பெரிய அளவில் மாவுக்கட்டு...

தோள்பட்டை வரை போட்டு கை விரல்களையும் விடாதபடி வளைத்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள்.

வலியும், வேதனையும் விஸ்வநாதனின் முகத்தில் நன்றாகவே தெரிகின்றன.

கட்டிலில் அசையக்கூட முடியாதபடி கிடக்கிறான்.

பக்கத்தில் அவன் கண் திறந்தால் கொடுப்பதற்காக ஹார்லிக்ஸ் கலக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள் சுந்தரவடிவு.

"பாத்து வரமாட்டே... இப்படியா அடிபட்டுகிட்டு வந்து படுத்துக்கிடப்பே? நல்லவேளை, கண்ணு திறந்தே! எனக்குதான் இந்த சென்மத்துக்கு ஒரு புழு பூச்சி இல்லைன்னு ஆயிப்போச்சு. உன்னிய விட்டா யார் இருக்கா... இந்த அக்காவுக்காகவாவது நீ கவனமா இருக்கலாமுல்ல?"

- ஹார்லிக்ஸை கரைக்கும்போது சுந்தரவடிவு அவன் மனசையும் சேர்த்துத்தான் கரைக்கிறாள்.

"நான் எதிர்பார்க்கலக்கா இப்படி ஆகும்னு... எனக்கு என்ன அடிபட்டு கிடக்கணும்னு ஆசையா... ஆமா, இது எந்த ஆஸ்பத்திரி?"

"கோஷா ஆஸ்பத்திரிதேன்... நீ செரமப்படாதே விச்சு. அக்கா நான் இருக்கேன். பாத்துக்குதேன்..." சொல்லியவண்ணம் ஸ்பூனில் ஹார்லிக்ஸ் எடுத்து வாயண்ணங்களைப் பிளந்து உள்விட அவனுக்கும் அந்த திரவம் நெஞ்சை நனைக்கிறது.

"ஆமா அத்தான் வரலை?"

"எங்க... அந்த ஆளுக்கு கடை.... கடை.... கடைதான். கேட்டா உங்க அப்பு என்ன சொல்லி எங்கிட்ட கடையை ஒப்படைச்சாரு, ஞாபகம் இல்லியான்னு வசனம் படிப் பாப்படி" சுந்தரவடிவு அவளுக்கும் துரை ரத்தினத் துக்கும் உள்ள இடைவெளியை அந்த சின்னப் புலம்பலி லேயே சொல்லி முடிக்கிறாள்.

விஸ்வநாதன் ஆடாது அசையாது எண்ணெய் பீடித்த இமைகளை திறந்துகொண்டு தன் ஒரே உத்தம

சொந்தமான அக்காவையே பார்க்கும்போது பக்க வாட்டில் நிழல் ஒன்று மேல் விழுகிறது.

"யாரு பக்கத்துல?" கேள்வியோடு சிரமத்துடன் கழுத்தை வளைக்கிறான். தெய்வானை-

"தெய்வா... நீயா?"

"நானேதான். வலி இப்ப எப்படி இருக்கு?"

"பரவால்ல... நீ எப்ப வந்தே..."

"அவ அடிபட்டிடுச்சு உனக்குன்னு தெரிஞ்சப்பவே வந்துட்டால்ல..."

"அக்கா, நீங்க தாங்க, நான் தரேன்" ஹார்லிக்ஸ் டம்ளரை வாங்கி ஸ்பூனைப் பிடித்து தலை அருகே இடுப்பு படும்படி ஒட்டி அமர்ந்து அவன் வாயில் விடு கிறாள். அந்த நெருக்கமும் அன்பும் அவனை என் னென்னவோ செய்ய ஒரு வினாடி கிறங்கிப் போகிறான்.

அக்கா சுந்தரவடிவு ஹார்லிக்ஸ் கரைத்த டபராவை கழுவும் மும்முரத்தில் மாறுகிறாள். அப்பொழுது தான் அவள் கையில் தனது கறுப்பு வைர மோதிரம் ஏறியிருப்பது அவன் கண்ணில் படுகிறது.

"அக்கா, என் மோதிரம்தானே?"

"ஆமா விச்சு... ஆக்சிடெண்ட் ஆன இடத்துல கார் டயர்கிட்ட கைல இருந்து விழுந்து கிடந்துச்சு. உன் அத்தான்தான் பாத்து எடுத்துகிட்டு வந்து நீ போட்டுக்கன்னு சொன்னார்.

நல்லவேளை, உழைச்ச காசு வீண் போகலைன் னார்."

-சொல்லிக்கொண்டே டபராவை டொண, டொண என்று ஸ்பூன் சுரண்டலுடன் சுத்தம் செய்கிறாள்.

அவன் அந்த மோதிரத்தையே பார்க்கிறான். அது பற்றி ஐய்யர் சொன்னதும், போனில் காதில் விழுந்த குரலும் திரும்ப ஒரு வினாடி காதோரம் ஒலித்து அடங்க, அவன் முகத்தில் விபரீத மாறுதல்கள்.

"அக்கா..."

"ஏண்டா..."

"அந்த மோதிரம் வேண்டாம்கா கழட்டிடு."

"கழட்றதா... வைரமடா விச்சு."

"தெரியும். அதனாலதான் சொல்றேன். அது ராசியில்லாத மோதிரம். அதனாலதான் எனக்கு ஆக்சிடென்ட் ஆச்சு கழட்டிரு..."

- அவன் ஆதங்கிக்கவும் 'க்ளுக்' என்று சிரிப்பு சப்தம் ஒன்று இடைவெட்டவும் சரியாக இருக்கிறது. தெய்வானைதான் சிரிக்கிறாள்.

"தெய்வா, நீயா சிரிச்சே?"

"ஆமா... சிரிக்காம.... ஆக்சிடென்ட் அஜாக்ரதையால ஆச்சு. அந்த பழியை தூக்கி ஒரு வைர மோதிரம் மேல போடுறியே அத்தான்..."

"இல்ல தெய்வா. அதபத்தி சிலர் என்ன முன்னையே எச்சரிச்சாங்க. நான் நம்பலை. ஆனா..."

"ஆக்சிடென்ட் ஆகவும் நம்பிக்கை வந்துடிச்சாக்கும்."

"ஆமா. உயிரே போயிடுனு சொன்னாங்க. நல்ல வேளை தப்பிச்சேன்."

"அத்தான், நீங்க எம்.ஏ. தானே?"

"தெரியும் நீ என்ன கேக்கப் போறேன்னு... ஒரு பட்டதாரி இப்படியா மூடநம்பிக்கை வசப்படுறதுன்னு தானே?"

"புரிஞ்சுகிட்டா சரி. உங்க விஷயம் காக்கா உக்கார பனம்பழம் விழுந்த மாதிரி ஒரு சமாச்சாரம். அவ்வளவு தான். அதுக்கு மேலே எதுவும் இல்லை. எதுவுமே இல்லை புரியுதா..." - சற்று கொஞ்சல் மொழியுடன் அவன் உதடு பிளந்து தம்ளரின் அரைபாக ஹார்லிக்ஸை அப்படியே கவிழ்க்கிறாள்.

அப்படியே சுந்தரவடிவு முதுகு காட்டியபடி திரும்பியிருக்கும் அந்தத் தருணத்தில், அவன் நெற்றிமேல் வேகமாக தன் இதழ்களை குவித்து ஒரு இச்ச்!

அவனது உடைபட்ட கை எலும்பையும் ஒன் றாக்கியபடி பாய்ந்தோடுகிறது மின்சாரம்!

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

4

'பிரேம வைரம்!'

இது இறைவனுக்கு சமமானது. போற்றிப் பாதுகாக்கப் படும் இடத்தில் தெய்வம்போலவே இருந்து அந்த இடத்தை மேம்படுத்தும். வைத்திருப்பவர் நினைவு களில் நல்லதுஅற்றுப் போகுமாயின், இது அந்த இடம் விட்டு நீங்கப்பார்க்கும். மனிதனின் மூளைத் திறன் போலவே இதன்கதிர்களுக்கும் அதீத சக்தி உண்டு.

பழைய திருவள்ளுவர் பேருந்து நிலையம். முகப்பில் தேங்கி நிற்கும் காரில் இருந்து இறங்குகிறார்.

வெங்கடாஜலம் என்கிற கடை சிப்பந்தி. கூடவே துரை ரத்னம்.

மஞ்சள் வேட்டி சட்டை கழுத்திலும், துளசி மாலை. நெற்றியில் அழுத்தமாக ஸ்ரீசூரணம். இரு கைகளிலும் இறுகப் பற்றிய நிலையில் ஒரு மஞ்சள் துணியால் கட்டப்பட்ட உண்டியல் பெட்டி.

பெட்டியோடு இறங்குபவரின் கால்களில் பஸ் ஸ்டாண்ட் என்றும் பாராமல் விழுந்து எழுகிறார் துரைரத்னம்.

"ஐயோ... இது என்ன பஸ் ஸ்டாண்டுலல்லாம்..."

"அப்படி சொல்லக்கூடாது. நீங்க இப்ப சாமி... அந்த திருப்பதி சாமி."

"என்னமோ... எல்லாம் உங்க மாமனார் போட்ட பிச்சைதானே?"

"எல்லாம் அந்த ஏழுமலையான் செயல். முதல்ல அவரை ஆட்டி வெச்சான். அவருக்கு பிறகு இப்ப என் மூலமா உங்களை ஆட்டி வைக்கிறான். நாமல்லாம் பொம்மைங்கதானே..."

"நல்லது நீங்க கிளம்புங்க. நான் இதை உண்டியல்ல சேர்த்துட்டு உடனேயே கிளம்பி வந்துடுவேன். அதான் திருப்பி வரதுக்கும் சேர்த்து டிக்கெட் எடுத்து தந்துட்டீங்களே..." - சொல்லியபடி அவர் வரிசையாக அணிவகுத்து நிற்கும் வண்டியில் எது திருப்பதி பஸ் என்று திரும்பிப் பார்க்கிறார்.

"அதோ, நடுவுல நிக்குதே... அதான் திருப்பதி பஸ் பாத்து போய்ட்டு வாங்க. இதே மாதிரி அடுத்த வருசமும் லாபப் பங்கோடு வந்து போடணும் வியாபாரம் அமோகமா நடக்கணும்னு வேண்டிக்குங்க."

“கட்டாயம்... சொல்லணுமா அதை. நாம அவனுக்கு கிள்ளித்தானே கொடுக்கறோம். ஆனா அவன் நமக்கு அள்ளியில்ல தர்றான்.”

“சரி சரி, கிளம்புங்க. அஞ்சு நிமிஷம்தான் இருக்கு.”

- சொல்லும்போதே அவரது பாக்கெட் செல்லுலரில் சிணுங்கல்.

வெங்கடாஜலத்தை விட்டு பிரிந்து வந்து காதைக் கொடுக்கிறார். உடம்பையும் கார்மேல் ஒயிலாக சாய்த்துக் கொள்கிறார்.

“ஹலோ, துரைரத்னம் ஸ்பீக்கிங்...”

“..........”

“போய்யா - வைர மோதிரம் ஆளையே அழிச்சிப் பிடும். அப்படி இப்படின்னே, அவன் என்னடான்னா கை மட்டும்தான் உடஞ்சு ஆஸ்பத்திரியில் படுத்துக் கெடக்கறான்...”

“.........”

“இன்னொரு தடவை போட்டு விடுறதா... அது சாத்யமில்ல. அது ராசியில்லாத வைரம்னு பயலுக்கு தெரிஞ்சி போச்சு. அதை இப்ப என் பொண்டாட்டி போட்டுகிட்டு இருக்கா...”

- “............”

போகட்டும். அவளும் போகட்டும்கறேன். அந்த மலடி இருந்து என்ன... இல்லாட்டி என்ன?”

“..........”

“இதோ பார், கதையெல்லாம் வேண்டாம். இது இன்டர்நெட் யுகம்யா. ஏதோ நீ சொன்னியேன்னுதான்

அந்த மோதிரத்த வாங்குனேன். மாந்திரீக மோதிரம், மயிர் புடுங்கற மோதிரம்னு நீயும் சொன்னே. ஆனா நீ சொன்னா மாதிரி எல்லாம் எதுவும் நடக்கல. இந்த ஆக்சிடென்ட் கூட அஜாக்ரதைல நடந்ததுதான்னு நினைக்கறேன். என் பொண்டாட்டி சாகட்டும், அப்ப நம்பறேன். என்கிட்ட இருக்கே என் மாமனார் வெச்சிருந்த உஜ்ஜைனி வைரம், அதுவும் சக்தி உள்ளதுன்னு ஒத்துக்கறேன். அதுவரை நீ என்ன சொன்னாலும் நம்ப மாட்டேன்.''

"இதோ பார், ஒரு வாரம் பார்ப்பேன். எதுவும் நடக்கலைன்னா நான் என் பாணிக்கு மாறிடுவேன். என் வரைல என் மச்சினன், என் பொண்டாட்டி இரண்டு பேரும் சாகணும். அப்புறம் கடை சொத்து எல்லாம் எனக்குத்தான். நான் அந்த திருப்பதி சாமிக்கே அல்வா கொடுத்துகிட்டு இருக்கறவன். நீ எனக்கு கொடத்துடாதே. சரி... சரி...''

- செல்போன் முடங்குகிறது. பேசிய விதத்தில் பரி மாறிக்கொண்ட கருத்துக்களில் பெரிய பெரிய கொலைச் சதிகள் இருப்பது மட்டும் அக்மார்க் துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

"யார்யா அது... கார்மேல சாஞ்சுகிட்டு. இப்படி தான் டிராஃபிக்கு நடுவுலே காரை நிறுத்துறதா?'' சினிமா போலீஸ் மாதிரி எல்லாம் முடிந்து காரைக் கிளப்ப துரைரத்னம் முனையும்போது வருகிறார் ஒரு டிராஃபிக் கான்ஸ்டபிள்.

தேசிய வியாதிக்கே மருந்தான கரன்சியில் ஒரு ஐம்பது ரூபாய் தாளை நீட்டவும், "சீக்கிரம் எடுங்க. எஸ்.பி.ரவுண்ட்ஸ் வர்ற நேரம்'' என்று மரியாதைக்கு மாறுகிறார் அந்த கான்ஸ்டபிள்.

"போங்கடா பொழப்பத்தவங்களா - உலகமே காசுக்கு செத்த உலகமாச்சே... இதுல நீயென்ன... நானென்ன?"

- காரின் சாவி திருகி என்ஜினை எழுப்பி கித்தாப்புச் சிந்தனையோடு புறப்பட்டு...

கண்டக்டர் வந்து டிக்கட்டை வாங்கி பரிசோதிக்கும் போது வெங்கடாஜலத்திடம் கேட்கிறார்.

"என்ன சாமி, உண்டியலா மடியில..."

"ஆமா..."

"கொஞ்சம் காட்டுங்க பாக்கலாம்."

"சாமி உண்டியல்னு பாத்தா தெரியலியாக்கும்...?"

"அதெல்லாம் தெரியாது சாமி... இப்படித்தான் நேத்தி ஒருத்தன் மடியைவிட்டு இறக்காம உண்டியல்னு சொல்லி ஒரு பொட்டியை சுமந்துகிட்டு வந்தான். அடுத்தவங்க கை மேல படவே கூடாதுன்னு தீர்மானமா சொல்லிபுட்டான்.

வழியுல செக்கிங்ல போலீசும் நிறுத்தி என்னன்னு கேட்டாங்க... உண்டியல்னான். ஆனா போலீஸ் சந்தேகப்பட்டு உடைச்சுப் பார்த்தா உள்ளே வெடி குண்டுங்க!

இந்த நாட்டுல இப்ப யாரை நம்ப முடியுது சொல்லுங்க பார்ப்போம்..."

"அப்பா போதும்... வெடிகுண்டு அது இதுன்னு பயமுறுத்தாதே. நான் டவுன்ல இருக்கற வேங்கட நாட்டார் ஜுவல்லரியோட மேனேஜர் திருப்பதி சாமி எங்க கடை பார்ட்னர்ல ஒருத்தர். அவர் அருளால

வியாபாரமும் நல்லா நடந்துகிட்டு இருக்கு. இது அவருக்கான பங்குப்பணம். சந்தேகம் இருந்தா பாத்துக்க... நானே இந்த பெட்டிலயை திறந்து உள்ள இருக்கறத காட்டிடறேன்.

ஆனா ஒண்ணு... ஒரு தடவைகூட இப்படி இது வரை நடந்தது கிடையாது. பெட்டியோட கொண்டு போய் அப்படியே உள்ற போட்டுட்டுதான் வந்துருக்கேன். இந்த வருஷம் அந்த ஏழுமலையான் சோதிக்கிறான்.

"கரெக்ட்... என் பேர் ஏழுமலைதான்... சோதிக்கச் சொல்லி மேலிடத்து உத்தரவு. என்ன பண்ணட்டும்? கடமைங்கற பேர்ல இப்படி பண்ணலைன்னா வேலையில்ல போயிடும் போல இருக்கு..."

முணுமுணுத்துக்கொண்டே அவன் குனிய, அவரும் மஞ்சள் துணியின் முடிச்சினை அவிழ்த்து பெட்டியின் லாக்கிங் பாயின்ட்டில் உள்ள மஞ்சள் துணிக்கட்டையும் கஷ்டப்பட்டு அவிழ்த்து பெட்டியைத் திறக்கிறார். உள்ளே பெட்டியின் அரைபாகம் வரைக்கும் அரிசியும், கட்டுக்கட்டாக வெறும் வெள்ளைத்தாள் கட்டுக்களும் பல்லை இளிக்கின்றன. உடனேயே கண்டக்டர் முகத்தில் அசாத்ய கேலி.

"இதான் சாமியோட பங்குத் தொகையா? பிச்சை எடுத்த அரிசியை யாரும் இப்படி பொட்டில போட்டு எடுத்துக்கிட்டு போய் நான் பார்த்ததில்லை. இதென்ன காகிதக்கட்டு... புதுசா இருக்குதே? எப்படியோ... குண்டுங்க இல்ல. அந்த மட்டுல சந்தோஷம்..."

- கண்டக்டரின் கேலி மற்ற பிரயாணிகளிடமும் சிரிப்பைப் பிடுங்கி எடுக்கிறது.

வெங்கடாஜலம் முகமோ வெம்பிப் போய்விட்டது.

'இது என்ன கொடுமை? எப்படி இப்படி நேரலாம்? ஆ!'

கேள்வி நெஞ்சைப் பிடுங்க, திரும்பப் பெட்டியை மூடுகிறார். அதே மஞ்சள் துணியால் கட்டுகிறார். அப்படியே மடியில் கட்டிக்கொண்டு சீட்டின் பின் பக்கத்தில் சாய்கிறார். முதலாளி வேலாயுதம் பிள்ளை யோடு பேசியதும், அவர் சொன்னதும் காதில் பாய்கிறது.

"வெங்கடாசலம் எது தவறினாலும் வேண்டுதல் தவறிடப்படாது. நீதான் பொறுப்பு. மாப்ளைகிட்டே யும் சொல்லியிருக்கேன். உசுர் போற வரை நீதான் மலைக்கு போய் வேண்டுதலை ஈடேத்தணும். செய்வியா?"

"செய்யறேன் முதலாளி... ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க..."

"என்னமோய்யா, உடம்பே சரியில்லை. உள் மனசு 'சோ'ன்னு இருக்கு. என் நாள் முடியப்போற மாதிரி ஒரு பிரமை..."

"அப்படிச் சொல்லாதீங்க. உங்கள மாதிரி ஒருத்தரை பாக்க முடியுமா? அந்த வெங்கடேசன் கைவிடமாட்டான்."

"அவன் கைவிட்டு நாளாச்சு வெங்கடாஜலம். நான் செஞ்ச பாவம்தான் என் மகளுக்கு ஒரு புழு பூச்சி இல்லைன்னு ஆயிருச்சு. மகன் சாதகத்துலயும் நிறைய கண்டமிருக்கறதா ஜோசியம் சொல்லிட்டார். குமாஸ்தாவா இருந்தவரைக்கும், சோறு தண்ணிதான் பிரச்சினையா இருந்துச்சு. முதலாளியாயிட்ட பின்னாலே பொண்டாட்டி பிள்ளைங்க பிரச்சினையாயிட்டாங்க. என் பொண்டாட்டி எப்படி செத்தான்னு பார்த்தேல்ல...?"

"விதி முடிஞ்சு போச்சு. நீங்க திடமா இருங்க..."

"இருக்கப் பாக்கறேன். கடைசிப் பந்திதானேன்னு உன்னை ஏளனமா பாக்கவோ, பேசவோ நான் தயாரில்லை. இந்த கடை வந்த வழி உனக்குத் தெரியும். இது வாஸ்தவத்துல என் கடை இல்லை. அந்த ஏழுமலையான் கடை... அவன் காசுல வளர்ந்த கடை .."

"மறுக்கலீங்க... அந்த நன்றியைத்தான் மறக்காம வருசா வருசம் காணிக்கை செலுத்தி காட்டிடுறீங்களே."

"நான் காட்டுனா போதாது வெங்கடாஜலம். எனக்கு பிறகு என் மகன் காட்டணும். இல்லாட்டி என் தலை முறையே பட்டுப் போயிரும்."

"காட்டுவாரு. நல்லதையே நினைப்போம். அவருக்கும் சொல்லிக் கொடுத்துட்டுப் போங்க."

"வேண்டாம் வெங்கடாஜலம். அவனுக்கு நான் ஒரு திருட்டுப் பயங்கறது தெரிய வேணாம். உன் ஒருத்தனுக்கு தெரிஞ்ச அந்த ரகசியம் உன்னோட போவட்டும்.."

"மகனுக்கு தெரியறது தப்பில்லைங்க..."

"இல்ல... அவன் சின்னப்பய. எப்படிப் புரிஞ்சுக்குவானோ... ஆனா எல்லாத்தையும் ஒரு டைரியில எழுதி வெச்சிருக்கேன். உரிய நேரத்துல அந்த ஏழுமலையானே அவன்கிட்ட காட்டி வழி நடத்திக்கட்டும். அதுவரை மாப்ளை துரை ரத்னத்தை விட்டா எனக்கும் வேற வழி தெரியல. அவர்கிட்ட ரொம்ப வேண்டி கேட்டுக்கிட்டிருக்கேன். வியாபாரத்துல பத்து சதவிகிதத்தை தங்கமாவும், பணமாவும் உண்டியல்ல வருஷா வருஷம் போட்டுடணும்னு.

எனக்கு தெவசம்கூட பண்ண வேண்டாம்.

இதை ஒழுங்கா செஞ்சா போதும் வெங்கடாஜலம்."

- கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு அன்று முதலாளி வேலாயுதம் பிள்ளை சொல்லிச் சென்றது இன்று பொய்த்துவிட்டதே.. பொய்த்தது இன்று மட்டும் தானா? இல்லை... இதற்கு முந்திய வருடங்களிலுமா...?

எப்படி அந்த ஏழுமலையான் விட்டு வைத்திருக் கிறான்?"

கேள்விப்புழு நெளிய, வெங்கடாஜலம் நெருக் குருகிப் போகிறார். பஸ்ஸுடன் திண்டுக்கல்லுக்குள் ளான பிரவேசம். எட்டிப் பார்த்துவிட்டு உண்டியல் பெட்டியோடு இறங்குகிறார்.

"வண்டி அஞ்சு நிமிஷம்தான் நிக்கும். நீங்க பாட்டுக்கு சாப்புட, காப்பி குடிக்கன்னு போயிடாதீங்க. அரிசி உண்டியல்காரரே, உங்களைத்தான்..." கண்டக்டர் குத்துகிறான்.

"நீ போப்பா... நான் திரும்பறேன்..." அவர் பதிலால் மெலிதாய் அதிர்ச்சி வயப்படுகிறான்.

"அப்ப திருப்பதி...?"

"அது சரியான பங்கு தொகையோடதான் இனி நடக்கும்."

5

'ருத்ரஜ்வாலா வைரம்... இதை ஈசனின் விழி களோடு ஒப்பிடலாம். ஈசனின் கண்களுக்குள் கருணையும் உண்டு, நெருப்பும் உண்டு. இதனிடமும் அந்த குணங்கள் இருப்பதால் இதை அப்படிச்

சொல்வர். பட்டை தீட்டப்படும்போதே இது தீட்டுபவரை பாடாய் படுத்திவிடும். எனவே, மிகுந்த பக்தியோடு இதன் பட்டை தீட்டல் நடைபெறும்.

நாற்பது பவுன் தங்க நகைகள், ஜிமிக்கி, நெக்லஸ், வளையல், நெளிமோதிரம், நெத்திச்சுட்டி, மாட்டல் என்று ஒரு வகையறா பாக்கி இல்லை.

அத்தனையையும் அணிந்துகொண்டு எதிரில் நிற்கிறாள் சூடாமணி. சிகரெட் உதடும், ரசனைக் கண்ணுமாய் அவளைப் பார்க்கிறார் துரை ரத்னம்.

"அசத்தறே சூடா... உனக்கு முப்பத்தஞ்சு வயசுன்னா ஒரு பய நம்பமாட்டான்."

"என்ன, ஒரு அஞ்சு வயசு குறைவா தெரியுதா?"

"அஞ்சா... பதினைஞ்சு புள்ள! இருவது வயசுதான் இப்ப உனக்கு. வேணும்னா நீ பழனியப்பனையே கேள் சொல்வான்..."

துரைரத்னம் சொன்ன பழனியப்பன் லேசான கோபத்தோடு அப்பொழுது கச்சிதமாக வந்து சேர்ந்து...

"பதினைஞ்சு வயசை அக்காகிட்ட கொறைச்சிட்டா பதினைஞ்சு வருஷமா உங்களுக்கு அக்காகூட இருக்கற தொடர்பு இல்லேன்னு ஆயிடுமா அத்தான்" என்று கேட்கிறான்.

"என்ன பழனி... மூடையே மாத்தறியே. நீ இப்படி பேசறத எப்ப விடப்போறே?"

"பின்ன என்னத்தான். என் அக்காவும் உங்களுக்கு ஒரு பொண்டாட்டிதானே? தாலி கட்டின பொண்டாட்டி தானே! ஆனா, ஒரு வைப்பாட்டியாட்டம் அப்பப்பப வந்து பாக்கறதும், சதா அந்த பெரிய

வீட்லயே இருக்கறதும் கொஞ்சமாவது நல்லா இருக்குதா?"

"நல்லா இல்லதான். என்ன பண்ணச் சொல்றே? அப்படி நான் நடக்கலைன்னா இப்படி உங்க அக்காக்கு நான் தங்கமா போட்டுஅழகு பாக்க முடியாது பழனி."

"தங்கம் போதுங்க. இனி நீங்கதான் வேணும். அந்த சுந்தரவடிவுகிட்ட சொல்லிட்டு என்னையும் சேர்த்துக் குங்க. ஆகறது ஆகட்டும்" இடையில் புகுந்து தன் பங்குக்கு மூக்கைச் சிந்துகிறாள் சூடாமணி.

"வாய மூடு... இந்த சேத்துக்கறது, வெச்சிக்கறதுக் கெல்லாம் இடமில்லாம ஒரு ஏற்பாடு செய்துருக்கேன். ஒரு வாரம் பொறு சூடா. எல்லாம் சரியாயிடும்."

"என்ன அத்தான்... முன்னெல்லாம் கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்கோன்னு சொல்வீங்க... இப்ப ஒரு வாரம்னு சொல்றீங்க, ஒரு வாரத்துல அவங்கல்லாம் என்ன... இந்த உலகத்தைவிட்டு போயிடுவாங்களா என்ன?"

- பழனியப்பன் ஒரு பேச்சுக்குத்தான் கேட்கிறான்.

ஆனால் துரைரத்னம் அசால்டாக, "அப்படித் தான் வெச்சுக்கையேன்" என்கிறார்.

பழனியப்பனும், சூடாமணியும் வாயைப் பிளக் கின்றனர்.

திண்டுக்கல்லில் பஸ்ஸைப் பிடித்து மதுரைக்கு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார் வெங்கடாஜலம். மடிமேல் அகலாதபடி அந்த உண்டியல் பெட்டி.

- துக்க சமுத்திரத்தில் விழுந்த மாதிரி முகத்தில் உணர்வுப்பூச்சி.

- நினைவும் பந்தும் ஒன்றுதான். அடக்க அடக்கத் தான் அது அதிகம் எம்புகிறது. இப்பொழுதும்...

நேபாளத்தில் இருந்து வந்திருந்தார் குல்சாரி. சரியான சப்பை மூக்கு. நோயாளியாக இருந்தாலும் பாலாஜியின் பரம பக்தர். ஒண்ணா நம்பர் வைர வியாபாரி.

"வியாபாரத்தில் ஐந்து சதத்தை பாலாஜி உன் உண்டியலில் காணிக்கையாக்கி விடுகிறேன்" என்கிற வேண்டுதலை உடைய அவர், மதுரைக்கு வந்து ராம்லக்கன் சேட்டின் நந்தா ஜ்வல்லரிக்குள் நுழைந்ததில்தான் அவரது எதிர்காலமே மாறிப்போனது.

கை கொள்ளாத வைரங்களுடன் வந்தவரை ராம் லக்கனும் வரவேற்று பலமாக உபசரிக்க, வைரப் பரிமாற்ற மும் நடந்து முடிந்தது.

மதுரையில் சேட்டுதான் வைர வியாபாரத்தில் நம்பர் ஒன்.

எல்லா வைரங்களையும் வாங்கிக்கெண்ட சேட் ஒரு வைரத்தை மட்டும் வாங்க முடியாதபடி அதன் நிலை தடுத்தது. குல்சாரியும் அந்த வைரத்தை கொடுக்கப் போவதில்லை. அது உஜ்ஜயின் காளி கோயிலுக்கு காசி அரசர் ஒருவர் தானமாய் கொடுத்தது என்றும் - அதை தன் முன்னோர்கள் ஏலத்தில் எடுத்தினர் என்றும், அப்படி எடுக்கப்பட்ட பிறகே தன் குடும்பம் தழைத்த தாகவும், முன்னுக்கு வந்ததாகவும் கூறி விட்டு கைக்கு அடங்காத பருமனில் உள்ள அந்த வைரத்தை எடுத்து ராம் லக்கனிடம் காட்ட, லக்கன் மட்டுமா அன்று கண்களை காதுவரை விரித்தார்?

கூட இருந்த வேலாயுதம் ப்பிள்ளையும் தானே?

"ஏ குல்சாரி. இவ்வளவு விலை மதிப்புள்ள வைரத்தை இப்படியா கைல வைச்சுக்கிட்டு திரிவே. எப்படிய்யா பாதுகாக்கறே?" - சேட் நிஜமான கவலையோடு கேட்க, குல்சாரி பயங்கரமாக சிரித்தார். பின், "நான் எங்க அதை பாதுகாக்கறேன் - அதுதான் என்னை பாதுகாக்குது லக்கன்..." - என்றபோது எல்லோருக்குமே ஆச்சரியம் தான்.

"இந்த வைரம் உன்னை பாதுகாக்குதா? என்னய்யா சொல்றே?"

"ஆமாம் லக்கன். இது சாதாரண வைரமில்ல இதுக்கு அபூர்வ சக்தி உண்டு. இது இருக்கிற வீடு தழைக்கும். இது இருக்கிற இடம் மேலும் மேலும் முன்னுக்கு வரும். இதுக்கு பலநூறு வருஷ சரித்திரம் இருக்கு. இதை பிரேம வைரம்னு சொல்வோம். இதை ஒருத்தன் திருடிகிட்டு போனான். அப்ப நான் பாலாஜி கிட்ட வேண்டிகிட்டேன். 'பாலாஜி, இப்படி திருட்டு போயிடிச்சே! இதுக்கா என் முன்னோர்கள் கஷ்டப் பட்டு இதை வாங்கி பாதுகாத்து வெச்சிருந்தாங்க'ன்னு கேட்டு ரொம்ப நேரம் அழுதேன். அழுதபடியே தூங்கிட்டேன்.' தூக்கத்துல கனவுல பாலாஜி வந்தான். 'அதை எனக்கு தரேன்னு சொல். உனக்கு நான் அதை திரும்பக் கிடைக்க செய்யறேன்'னு சொன்னான். நானும் 'அது உன் சொத்துதானே... திருட்டு போறதுக்கு உன்கிட்ட சேருவது எனக்கு பெரிய சந்தோஷம்தான்'னு சொன்னேன்.

நீ நம்ப மாட்டே லக்கன். திருடிகிட்டு போன திருடன் ஒரு சம்பல் பள்ளத்தாக்குக்காரன். மறுநாளே வைரத்தை எடுத்துக்கிட்டு திரும்பி வந்து என்கிட்ட தந்துட்டு என் கால்லயும் விழுந்தான். பாலாஜி

உத்தரவுப்படி இதை உங்ககிட்டயே தந்துட்டேன்னு சொன்னான்.

நான் ஆடிப் போயிட்டேன். திருடன் மனசையே மாத்தின வைரம் இது. அதுதான் இவ்வளவு தைரியமா உங்ககிட்ட காட்றேன். இதை யாரும் அவ்வளவு சுலபத் துல எடுத்துட முடியாது. இப்ப இது பாலாஜி சொத்து..."

"ஐம்பது லட்சமுள்ள இந்த வைரமா?"

"ஆமாம். என் வியாபார பங்குப் பணத்தோட இதையும் உண்டியல்ல போட்டுட்டு போகத்தான் மதறாஸ் வந்துருக்கேன். அப்படியே மதுரை வந்து உன்னையும் பாத்து பிசினஸ் முடிச்சேன்.

நீ திருப்பதி வர்றியா?"

- குல்சாரி தனது பால்கோவா நிற முகத்தில் சின்னக் கண்கள் தெரியாதபடி முகத்தை இடுக்கிக்கொண்டு கேட்க, "அதுக்கென்ன, வந்துட்டா போச்சு" என்று அன்று ராம்லக்கன் சொன்னது எல்லாமே விதியின் செயல்தான் போலும்...

"வேலாயுதம் பிள்ளை, நீயும் வரே. உலகத்தி லேயே அந்த திருப்பதி சாமிக்கு குல்சாரி மாதிரி ஒரு காஸ்ட்லியான பக்தர் இருக்க முடியாது. சாமியையே பார்ட்னர் ஆக்கிகிட்டு முன்னுக்கு வந்ததோட என்னமா அந்த சாமியை மறக்காம கொண்டாடறார் பார்த்தியா?"

- ராம்லக்கன் சேட் கேட்க, "ஆமாங்க... குல்சாரி ஒரு அதிசய பக்தர்தாங்க..." என்று வேலாயுதம் பிள்ளையும் சொல்ல...

மொத்தமாய் முப்பது லட்சத்துக்கு பக்கமான வியாபார பணத்துக்கும் டிராஃப்ட் எடுத்து அதை

நேபாளில் உள்ள தன் அலுவலக முகவரிக்கு ரெஜிஸ்டர் செய்துவிட்டு அந்த பிரேம வைரம், மற்றும் பங்குத் தொகையாக சில லட்சங்களுடன் மட்டும் குல்சாரி மதுரையில் இருந்து ராம்லக்கனின் காரில் கிளம்ப, உடன் வேலாயுதம் பிள்ளையும் சேர்ந்துகொள்ள, கார் நல்ல வேகமெடுத்து திருச்சி மார்க்கத்தில் விரைகிறது.

திருச்சிபோய் திருவண்ணாமலை போய் அப்படியே சித்தூர் வழியாக திருப்பதிக்குள் நுழையத் தீர்மானம்.

காரில் குஷாலாக வியாபாரப் பேச்சுகள். நடுநடுவே ஃப்ளாஸ்க்கில் இருந்து காபி பிஸ்கட் என்று எடுத்துத் தந்து ராம்லக்கனுக்கும், குல்சாரிக்கும் தோள் பிடித்து விடுவது வரை எல்லாமே வேலாயுதம் பிள்ளையின் வேலை! அப்படி தோள் பிடித்து விடும்போது தானும் ஒரு முதலாளியாக இப்படி தனக்கும் யாராவது தோள் பிடித்துவிட்டால் எப்படி இருக்கும் என்று ஒரு கற்பனையும் பிள்ளைக்குள் விரிகிறது.

அது விரிவடைந்த நேரம். நல்ல முகூர்த்தம் நேரம் போலும். டிரைவர் திருச்சி தாண்டி பெரம்பலூர் அருகே ஒரு கொலைகார புளியமரத்தின் மேல காரை மோதிச் சிதறடிக்க, எங்கோ தூக்கி எறியப்பட்டு விழுந்ததுதான் பிள்ளையின் ஞாபகத்தில் இருந்தது.

அதன்பின் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது சீந்துவாரின்றி சாலையில் கிடந்ததும், காருக்குள் பிணங்களாக ராம்லக்கனும் குல்சாரியும் கிடக்க, டிரைவர் ஸ்டியரிங்கை கட்டிக்கொண்டு கூழாகிக் கிடந்ததையும் என்னென்று சொல்ல?

பத்திரமாக அந்த பிரேம வைரம் உள்ள தோல் பையும், லட்சங்களும் வேலாயுதம் பிள்ளைக்கு

அருகிலேயே எடுத்துக்கொள் என்கிற மாதிரி விழுந்து கிடக்கிறது.

பாலாஜியின் உண்டியலுக்கு போய்ச் சேர வேண்டிய அவன் சொத்து, இருக்கும் இடத்தையும், சேரும் இடத்தையும் செல்வக் காடாக்கும் அபூர்வ சொத்து.

இதை எடுத்து உண்டியலில் சேர்ப்பதா?

இல்லை தனக்கு பாலாஜி அளித்த பரிசு என்று எடுத்துக் கொண்டுவிடுவதா?

ஒரு சின்ன காயமும் இன்றி தன்னை மட்டும் இந்த விபத்தில் அந்த பாலாஜி காப்பாற்றியதே இதை வைத்து முன்னுக்கு வா என்று சொல்லத்தானோ?

ஆமாம். அதற்கேதான்! சத்தியமாக அதற்கேதான்.

பாலாஜி இந்த வினாடி இது நீ எனக்கு தந்த பணம். அந்த குல்சாரியைப் போலவே நானும் உனக்கு பங்குப் பணம் தந்துடுவேன்.

என் காலத்துக்குப் பின் இந்த வைரத்தை உன் உண்டியலிலும் சேர்த்துவிடுவேன். அதுவரை இது இருந்து என் குடும்பத்தை தழைக்க வைக்கட்டும். மேலோங்கச் செய்யட்டும்.

நான் சொல்லில் பிசகினாலோ, அல்லது என் சந்ததி பிசகினாலோ அந்த நிமிஷம் இந்த குல்சாரிக்கும், லக்கனுக்கும் நேர்ந்தது போலவே எனக்கும் என் சந்ததிக்கும் முடிவு நேரட்டும்.

இதை என் உயிர்ப்பிரமாணமாக சத்யம் செய்து சொல்கிறேன்.

தோல்பையை எடுத்து அக்குளில் இடுக்கிக் கொண்டு இறந்து கிடக்கும் மூவரையும் பார்த்தபடியே அந்த நள்ளிரவில் கிளம்பிய வேலாயுதம் பிள்ளை, பின்னாளில் அதே போல் ஒரு கார் விபத்தில் அடிபட்டு ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கும்போது வெங்கடாஜலத்தை கூப்பிட்டு குற்ற உணர்வும், பக்தி உணர்வும் கலந்து பிசைய சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் - இப் பொழுது மதுரை பஸ்ஸில் வெங்கடாஜலத்துக்குள் ஓடி மறைகிறது.

"நான் இருந்தவரை வாக்கு தவறலை. நீயும் தவறிடாதே. என் மாப்பிள்ளை, மகன் பேர்ல எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

லட்ச லட்சமாய் கொண்டு போய் யாராவது உண்டியல்ல போடுவாங்கான்னு ஒரு நாள் இல்லை- ஒரு நாள் அவங்க நினைக்கலாம்.

பாலாஜியையும் வெறும் கல்லா நினைச்சு இதெல் லாம் முட்டாள்தனம்னு சொல்லி ஒதுக்கிடலாம். ஆனா இதெல்லாம் சத்யம் வெங்கடாஜலம். அவங்க செய்யத் தவறினாலும் நீ விட்டுடாதே. உன்னை நம்பித்தான் என் பசங்கள ஒப்படைச்சுட்டு போறேன்.

மனுஷன் எது தவறினாலும் வாக்கு மட்டும் தவறக் கூடாது. ஒரு நாக்கு ஒரு சொல்லுன்னு இருந்துடணும். இந்த நிமிஷம் நான் வாழ்க்கைல முன்னுக்கு வர அந்த பாலாஜிதான் அன்னிக்கு உதவி செய்தான்னு நம்பறேன். இந்த கடை, இந்த சொத்து எல்லாம் பாலாஜியோடது. அந்த வைரமும் அதை விக்க நினைச்சாலோ - இல்லை அதைக் கொண்டு எதை வாங்க நினைச்சாலும் வாங்கற, விக்கற இரண்டு பேருமே உருப்படாம போயிடுவாங்க.

என் பையனுக்கு கல்யாணமான பின்னே பையனும், மருமகளும் சேர்ந்து இதை போய் உண்டியல்ல சேர்த்துடணும். இதுதான் என் விருப்பம். இதை எழுதிக்கூட வெச்சிருக்கேன். நீயும் ஞாபகத்துல வெச்சுக்கோ.

மறந்துடாதே...

மறந்துடாதே..."

- அன்று வேலாயுதம் பிள்ளை ஆன்ம உருக்கத்தோடு சொன்னது எல்லாம் பொய்யாகிவிட்டதே...

பாலாஜி, இது என்ன சோதனை?

அதனால்தான் அந்தப் பிள்ளை விஸ்வநாதனுக்கு கை போய் ஆஸ்பத்தியில் கிடக்கிறானோ?

மருகிக்கொண்டே அமர்ந்திருக்கிறார் வெங்கடாஜலம்.

எதுவாக இருந்தாலும் சரி, துரை ரத்னத்தை விடக் கூடாது.

"துரைரத்னம், எந்த சாமியிடம் வேண்டுமானாலும் விளையாடு... இந்த திருப்பதி சாமியிடம் வேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட வேண்டும்.

கேட்காவிட்டால் அந்த பையனை பார்த்து எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லிவிட்டு வேலைக்கே முழுக்கு போட்டுவிட வேண்டும்.

இவர்களின் துரோகத்துக்கு மட்டும் துணை போகவே கூடாது...

உறுதிபட தீர்மானிக்கிறார் வெங்கடாஜலம்.

6

'எல்லாமே மண்ணாக வேண்டும் இந்த உலகில்! ஆனால் இந்த அழிவில் ஒன்றுமட்டும் அழியாமல் திடமான ஒளிப் பொருளாகிறது. அதுதான் வைரம்! ஒவ்வொரு வைரத்துண்டும் பல ஆயிரம் காலம் மண்ணை எதிர்த்து நின்று அந்த வரலாற்றை சுமந்துகொண்டுதான் வெளிப்படுகிறது.

உலகின் வெப்பம், ஈரம் மற்றும் பஞ்சபூத தாக்கு தலிலும் ஒரு பொருள் தப்பிக்கிறது என்றால் அதற்கு எத்தனை சக்தி இருக்கவேண்டும்?"

அந்த சக்திதான் வைரத்துக்கே ஆதாரம்!'

வழக்கம் போல கடையில் நல்ல கூட்டம். தீபாவளியை உத்தேசித்து பலர் போனஸ் பணத்தை பொண்டாட்டிகளின் நெக்லஸ் ஆசையை தீர்ப்பதற்காக நெக்லஸ்களை பார்த்தபடி இருக்க, கண்ணாடிக் கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைகிறான் ஒருவன்.

அவனை பார்க்கவும் துரைரத்னமும் நிமிர்ந் தெழுகிறார். கூட்டததன் ஊடே தனிப் பார்வை பார்த்து மிக இணக்கமாக சிரிக்கிறார்.

"என்ன துரைரத்னம், எப்படி இருக்கே?" - வந்து நிற்கும் நபரின் கித்தாப்பான கேள்வி.

"நல்லா இருக்கேன் நாராயணன். எங்க இவ்வளவு தூரம்?"

"ஏன், வரக்கூடாதா?"

"சேச்சே... நம்ம கடையெல்லாம்கூட கவனத் துல இருக்குதாங்கறது தெரிஞ்சுக்கத்தான் அப்படிக் கேட்டேன்..."

“குத்தற பத்தியா... ஆமா, அந்த வைரம் பத்தி முடிவு செஞ்சியா?”

“இல்ல நாராயணா... தப்பா எடுத்துக்காதே. அதை நான் தொட்டா மாட்டிக்குவேன்... எத்தனை தடவை சொல்லட்டும்.”

“கொஞ்சம் தனியா வா... இந்த கூட்டத்துலே வேண்டாம்...” அவன் கேட்டுக்கொண்ட மாதிரியே பக்கமாய் அலுவலக அறையில் ஒதுங்கி....

“என்ன சொல்லு...?”

“என்னிக்கு ஒரே நேரத்திலே அறுபது லட்சத்த நீ பார்க்கப் போறே? வேண்டாம்னா எப்படி?”

“திரும்ப அந்தப் பேச்சா... வேண்டாம் விட்ரு.”

“முட்டாள் மாதிரி பேசாதே. உனக்குகூட அது மேல சென்டிமென்ட்டா நம்பிக்கை வந்துடுச்சாக்கும்?”

“மண்ணாங்கட்டி. அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல. என் மாமனார் ரொம்ப விவரமா அதை வீட்டு பூஜை அறைல ஒரு பால் கிண்ணத்துல போட்டு வெச்சுருக்கார். தினம் அந்த வைரத்துக்கு என் பெண்டாட்டி பூஜையே செய்யறா. பத்தாததுக்கு என் மச்சினன் வேற அதுக்கு பூஜை செய்யறான். இவங்க இரண்டு பேரைத் தாண்டி அதை என்னால கொண்டுகிட்டு வர முடியாது.

பால் கிண்ணம் இருக்கிற பெட்டிகிட்ட பெரிசா திருப்பதி சாமி படம் வேற! பயமுறுத்தற மாதிரி...”

“நான் ஒரு முடிவா சொல்லட்டுமா?”

“என்ன?”

“அதே மாதிரி ஒரு டூப்ளிகேட் வைரத்த நான் தரேன். இதை அந்த பால் கிண்ணத்துல போட்டுட்டு

அதை எடுத்துகிட்டு வந்துரு. ஒரு ஆஸ்திரேலியாக்காரன் உசுரை எடுத்துகிட்டு இருக்கிறான்."

"சாரி... இதெல்லாம் ரொம்ப உளுத்த ஐடியா. அந்த வைரத்த தவிர வேற நீ எதை பால்ல போட்டாலும் காட்டிக் கொடுத்துடும். எப்படின்னு கேக்கறியா?"

"என்ன துரை, என்னென்னமோ சொல்றே?"

"என்னென்னமோ சொல்லலை. உள்ளதைச் சொல்றேன். அந்த வைரத்துக்கு பாலை வெளிர் நீல நிறமா மாத்தற சக்தி இருக்கு. நீ கொடுக்கற கண்ணாடித் துண்டால முடியுமா அது?"

"ஐ.சீ.. அப்ப வீடு பூந்து திருடுனாதான் உண்டுன்னு சொல்லு..."

"அது உன் சாமர்த்யம். அப்பகூட எனக்கு பணத்த வெட்டுனா நான் திருட விடுவேன். ஆனா அதை தப்பான நோக்கத்தோட தொட்டாலோ அந்த திருப்பதி சாமி விடாதுன்னு ஒரு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருக்கு. ஜாக்கிரதை!"

"சரி விடு... அதுக்கு வேளை வரலை இன்னும்... போகட்டும். ஒரு வித்தியாசமான வைரம் இருக்கு, வாங்கிக்கிறியா?"

"எங்கே சுட்டது?"

"திருட்டுச் சரக்கைதான் நான் விப்பேன்னு முடிவே பண்ணிட்டியா?"

"பின்ன... சரி எங்க வைரம்?"

உடனேயே நாராயணன் என்னும் சத்தியராஜ் சாயலும் உயரமும் கொண்ட அவன் பாக்கெட்டில்

கையை விட்டு ஒரு வெல்வெட் பாக்கெட்டை எடுக்கிறான்.

சுருக்குப் பை போன்ற அதன் வாயை விரித்து உள்ளங்கையில் கவிழ்க்க, பொத்தென்று கோலிக்குண்டு சைசுக்கு ஒரு வைரம் வந்து அவன் கையில் தேங்குகிறது.

அட்டகாசமாக மின்னுகிறது.

"சுத்தமா ஒரு காரட், அதாவது நூறு சென்ட் 4^0C மெதட்ல பக்காவா செக் பண்ணிட்டேன். ஒரு கிருமி அளவு அழுக்கோ புள்ளியோகூட இல்லாத சுத்தம். பிடிச்சுப் பாரு. ஸ்படிகம் மாதிரி, மினரல் வாட்டர் மாதிரி, பல மாதிரி சொல்லலாம். சுத்தம்னா சுத்தம் அப்படி ஒரு சுத்தம். எங்கே சுட்டேன் தெரியுமா?"

"எங்க?"

"காசியில ருத்ரலிங்கேஸ்வரர் கோவில்னு ஒண்ணு இருக்கு, அந்த லிங்கத்துக்கான கிரீடத்துல இருந்து. இதோட பேர்கூட ருத்ரஜ்வாலா வைரமாம். வாங்கிக்கிறியா?"

"விலை?"

"மார்க்கெட் ரேட் ஒரு லட்சம் துரை... உனக்கு அம்பதுக்கு தரேன்."

"நீ சொன்ன மாதிரி ஒரு காரட் இருந்து மார்க்கெட் ரேட்டும் எண்பதாயிரமா இருந்தா வாங்கிக்கறேன்."

"திருடனுக்கு திருடன் எப்பவும் நாணயமாதான் நடந்துக்குவாங்க. உனக்கு சந்தேகமா?"

"எதுக்கும்..."

"வேண்டாம் விட்ரு ஆனா ஒண்ணு... இது வந்ததுல இருந்து நான் கொலையா பண்ணிகிட்டு வரேன். ஏன்னே தெரியலை."

"கொலையா?"

"என்ன பதறிப் போய்ட்டே. உள்ளதைத்தான் சொல்றேன். சில ராசிக்காரங்க இதை வெச்சுகிட்டு இருந்தா கொலை வெறியும், கோபமும் ஏற்படுமாம். இதுக்கு அப்படி ஒரு ராசியாம். கோவில்ல சுடுறதுக்கு முந்தியே கேள்விப்பட்டேன். உடான்சுன்னு நினைச்சேன். ஆனா உண்மையாப் போச்சு. இதை மனுஷங்க வெச்சிக்க கூடாதாம். அதான் இதை ஒரு சேட் கோவிலுக்கு கொடுத்துட்டானாம்; அவன் ராசியும் என் ராசிதான் போல.

அதனாலதான் அவ்வளவு குறைஞ்ச விலைக்கு உனக்குத் தர சம்மதிச்சேன். நீயும் கடை வியாபாரத்துல தள்ளி விட்டுடுவே சுலபமான்னு நினைச்சேன்.

ஆனா நீ என்னடான்னா சந்தேகப்படுறே."

- அந்த வில்லன் ரக மனிதனின் விளக்கம் கேட்டு துரைரத்னம் முகத்தில் ஒரு கத்தி நட்டது போன்ற சிந்தனை.

"என்னம்மா யோசிக்கறே... உள்ளதைத்தான் சொல்றேன். நம்ப முடியலயில்ல...?"

"இல்ல நாராயணா... இதே மாதிரிதான் ஒருத்தன் கறுப்பு வைர மோதிரம் ஒண்ணை என் தலைல கட்டு னான். அதை போட்டுக்கறவன் எமன் ஒரு வாரத்தில் வந்து இழுத்துகிட்டு போயிடுவான்னு சொல்லி... நானும் என் மச்சினனுக்கு போட்டுவிட்டேன். ஒண்ணும் நடக்கல, ஆக்சிடென்ட் ஆகி கைல மூணு மாசத்துக்கு மோதிரமே போட்டுக்க முடியாதபடி இப்ப ஆஸ்பத்திரி யில கிடக்கறான். இப்ப என் பொண்டாட்டி போட்டு கிட்டிருக்கா. நல்லாதான் இருக்கா.

அதான் வைரத்த வெச்சு இப்படி யாராவது எதாவது சொன்னா எரிச்சலா வருது. நம்பிக்கை வர மாட்டேங்குது..."

"அது கறுப்பு வைரமா... இல்ல கறுப்புக்கல்லா... நல்லா பாத்தியா?"

"அபூர்வ கறுப்பு வைரம்தான்."

"விளக்கெண்ணை கறுப்பா இருந்தாலே அது வைரம் கிடையாது. அதுக்கு பேர் வேற... தங்கமும் வைரமும் விக்கிற உனக்கு இதுகூட தெரியலியா?"

"இல்ல... அது வைரம்தான். உலகத்துலேயே கறுப்பு வைரம்கறது வெகு சிலர்கிட்டதான் இருக்கு. அதுல ஒண்ணு இதுன்னு சொல்லிக் கொடுத்தான் நாராயணா."

"சரி, நம்ம விஷயத்துக்கு வா. முடிவா என்ன சொல்றே?"

"என்னை தப்பா எடுத்துக்காதே. இது என் கடை கிடையாது - உனக்கே நல்லாத் தெரியும். பேருக்கு முதலாளியா நடமாடிகிட்டு இருக்கேன். கூடிய சீக்கிரம் நிஜமான முதலாளி ஆகிடுவேன். அதுவரை பண விஷயத்துல உடனேயெல்லாம் உனக்கு புரட்டித் தரமுடியாது.

திருப்பதி உண்டியல் பணம்னு கொஞ்சம் சுட்டு எடுத்து வெச்சிருக்கேன். அதை அட்வான்ஸா தரேன். வைரத்த வித்த பிறகு மிச்சத்த வாங்கிக்க..."

- துரைரத்னம் பேச்சுக்கு துளி சிகரெட் புகையுடன் 'ஓ.கே.' என்று சொல்லிய நாராயணன் அந்த வெல்வெட் பையை துரைரத்னம் எதிரில் நீட்டுகிறான்.

திரும்ப ஒரு முறை அந்த ருத்ரஜ்வாலா வைரத்தை எடுத்து கட்டை விரலுக்கும், சுட்டு விரலுக்கும் நடுவில் பிடித்து தலைக்கு மேலே பார்க்கிறார் துரைரத்னம். மின்னல் கூத்தாடுகிறது அது! அப்படியே திரும்ப பைக்குள் போட்டு பாக்கெட்டுக்குள்ளும் போட்டுக் கொள்கிறார்.

"அட்வான்ஸ்..." - அவன் சூயிங்கம் மெல்லும் வாயோடு ஸ்டைலாக கேட்க, ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாய் கட்டு ஒன்று பொத்தென்று கையில் விழுகிறது.

"இன்னும் ஒரு பத்து போட்டுக் கொடேன்."

"விக்கட்டும் பிறகு பாப்போம்."

இருவரிடமும் சிரிப்பு.

7

'அழியா சக்தி படைத்த அம்சங்களிலிருந்துதான் வைரங்கள் பிறக்கின்றன. அந்த அம்சங்களை அது கிடைக்கும் இடம், விதம் இவற்றை வைத்தே தீர்மானித்து விடலாம். அந்த வகையில் அதன் கதிர்கள் மனிததேகத்தில் ஊடுருவி அவர்களின் கிரகக் கதிர்களுக்கு தகுந்தாற்போல் செயல்பட்டு பயனளிக்கக்கூடியவை...'

அபர்ணா பேலஸ் வாசலில் நிற்கிறது ஆட்டோ.

இறங்கி உள்ளே நுழைகிறார் வெங்கடாஜலம் கைவசம் அகலாத அந்த உண்டியல்.

வீட்டு ஹாலில் ஊஞ்சலில் விகடன் படித்தபடி சுந்தரவடிவு.

வெங்கடாஜலம் வரவும் நிமிர்கிறாள். புன்னகைக்கிறாள்.

"வாங்கண்ணே... வாங்க! என்ன இது, திருப்பதி போகலையா?"

"சொல்றேம்பா... எல்லாம் சொல்றேன்." - உண்டியலோடு ஊஞ்சலில் அமர்கிறார். அதனிடம் எண்ணெய் படாத கீச் வீச் சப்தம்.

"என்ன சாப்பிடுறீங்க?"

"சாப்பிடுறத விடும்மா-ஆமா துரைரத்னம் இல்லியா?"

"கடைலல்ல இருப்பார்."

"ஆமாம்ல- நான் ஒரு மடையன். ஆமா எப்படிம்மா இருக்கீங்க?"

"நல்லாதான் இருக்கேன். என்ன திடீர்னு இப்படி கேக்கறீங்க..."

"எப்படிம்மா சொல்ல...?"

"சும்மா சொல்லுங்கண்ணே..."

"துரைரத்னம் எப்பவும் போல உண்டியல் பங்கைக் கொடுத்து திருப்பதி போய் சேர்த்துட்டு வரச்சொன்னார். சரின்னு கிளம்பினேன். வழியில உண்டியல் உடைச்சுப் பாக்கும்படியா ஒரு நிலை.

அப்படிப் பாத்தா உள்ள பங்குப் பணமில்லை. தங்க நகையும் இல்லை. வெறும் அரிசியும் மஞ்சக் கிழங்குமா இருக்கு.

கிட்டத்தட்ட பதினஞ்சு வருஷமா இப்படி திருப்பதி போய்ப் பங்கு பணத்தை போட்டுட்டு வரேன். இதுல எத்தனை தடவை பணத்தை போட்டேன். எத்தனை

தடவை இப்படி அரிசியைப் போட்டேன்னே தெரியல. மனுஷனை மனுஷன் ஏமாத்தறதே பெரிய பாவம். இதுல அந்த திருப்பதி சாமியையே ஏமாத்துனா?

தாங்காதும்மா சாமி... அந்த சாமி கோபப்பட்டா ரொம்ப கஷ்டம். இந்த பாவத்த எங்கையால பண்ணும்படி பண்ணிட்டாரே உன் புருஷன்கறதுதான் என்னோட வருத்தம்."

- வெங்கடாஜலம் சொல்லிவிட்டு மூக்கைச் சிந்துகிறார். நிஜமாலுமே இமை மடிப்பில் கண்ணீர். சுந்தர வடிவு துவண்டு போய்விட்டாள்.

ஏற்கெனவே நெஞ்சு கொள்ளாதபடி சுமை.

இதில் எது புது சுமை. கரைக்கவே முடியாத பாவச் சுமை.

"சரிம்மா, நான் கிளம்புறேன். இனி நான் வேலைக்குக் கூட போக விரும்பலை. அங்க இந்த மாதிரி என்னென்ன தில்லுமுல்லோ? நான் மூணாம் மனுஷன். பாத்து வருத்தப்படத்தான் முடியும். இதுல இருந்து எப்படி மீள்றதுன்னு நீதான் தீர்மானிக்கணும்.. சொல்றத சொல்லிட்டேன். பாத்து நடந்துக்கம்மா..."

- சொல்லிக்கொண்டே ஊஞ்சலைவிட்டு எழுந்திருப்பவரை கையை உயர்த்தி உட்காரும்படி சமிக்ஞை செய்கிறாள் சுந்தரவடிவு.

"உட்காருங்கண்ணே! இப்படி குண்டைபோட்டுட்டு போனா எப்படி?" - ஈனஸ்வரத்தில் வார்த்தைகள் வருகின்றன.

"என்னை என்னம்மா பண்ணச் சொல்றே?"

"ஒரு ஆம்பளை... அவரைப் பக்கத்துல இருந்து பல வருஷம் பார்த்த ஒரு மனுஷன். நீங்களே இப்படிச் சொன்னா என்னால மட்டும் என்ன பண்ண முடியும்?"

“வாஸ்தவம்தாம்மா...”

“ஒத்துக்கிட்டா போதுமா? தப்புங்கள சரி பண்ண வேண்டாமா?”

“நிச்சயமா...”

“அதுக்கு வழி சொல்லுங்க...”

“நானா?”

“மலைக்காதீங்க... மூணாம் மனுஷன், நாலாம் மனுஷன்னு பேசி ஒதுங்கப் பார்க்காதீங்க. நான் அப்பா - அம்மா இல்லாத பொண்ணு. சொத்து பத்து மட்டும் எங்கப்பு நிறைய வெச்சுட்டு போயிடுச்சு. இதுதான் எங்களை காப்பாத்துங்கறது அவர் நினைப்பு. ஆனா இதுதான் கழுத்தறுத்துகிட்டு இருக்கு.

உங்களுக்கு இப்போதைக்கு இந்த பித்தலாட்டம் பத்தி மட்டும்தான் தெரியும், எனக்கு இதுக்கு மேலே தெரியும்.”

- சுந்தரவடிவு ஓசைப்படாமல் அணுகுண்டு வெடிக்கிறாள்.

“என்னம்மா சொல்றே... தெரிஞ்சுமா சும்மா இருக்கே?”

“ஆமா... நான் பேச முடியாது. பேசவும் கூடாது. வேலைக்காரி மாதிரி இருக்கணும். இருக்கேன். அதுக்கே எனக்கு என்ன பரிசு தெரியுமா?”

“என்ன?”

- சுந்தரவடிவு சட்டென்று தன் மோதிர விரலை அவர் எதிரில் நீட்டுகிறாள்.

“எதுக்கும்மா மோதிரத்தை காட்றே?”

"இது வெறும் மோதிரமில்ல, கொலைகார மோதிரம். இதை போட்டுக்கறவங்க அதிகப்பட்சம் ஒரு வாரத்துல செத்துடுவாங்களாம். எங்கையாவது கேள்விப் பட்டிருக்கீங்களா?"

"வைரமா?"

"ஆமா, கறுப்பு வைரம்."

"கறுப்பு வைரம் பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கேன்; ஆனா பார்த்ததில்லை. சாதாரண வைரத்துலையே ஒரு தூசு இருந்தாகூட தோஷம்பாங்க. ஆனா அது எப்படி தாக்கும்னு தெரியாது..."

"ஒரு தூசே தோஷம்னா... பல கோடி தூசு சேர்ந்து தானே இந்த வைரம் உருவாகியிருக்கு. இது எவ்வளவு பாதகத்த உண்டாக்கணும்?"

"அது சரி... தெரிஞ்சுமா போட்டுகிட்டிருக்கே?"

"அனுபவிச்சு தெரிஞ்சுக்கத்தான்..."

"ஒருக்கால் உண்மையாகி நீ செத்துப் போயிட்டா?"

"நிம்மதி... ஒரு பச்சத் துரோகியோட பொண்டாட்டியா இருந்து ஜடமா வாழறதுக்கு சாகறது மேல் தானே?"

"என்னம்மா இது பைத்தியக்காரத்தனம்? எப்படி இப்படி எல்லாம் செய்து மனசு வந்ததுன்னு கேட்காம அவன் போக்குக்கே போறியே..."

"கேட்டா நிச்சயம் கழுத்த நெறிச்சு கொன்னுடுவாரு. அந்த ஆளுக்கு அவ்வளவு வெறி. அவ்வளவு பணத்தாசை. இன்னொரு சின்ன வீடு வேற..."

"விச்சுவுக்கு இதெல்லாம் தெரியுமா?"

"தெரியாது. தெரிய வேண்டாம்னு பாக்கறேன்."

"ஏன்?"

"அவனுக்கும் ஏதாவது ஆபத்து வந்துட்டா?"

"அப்ப எப்படிதான் பிரச்சினை தீரும்?"

"நீங்க சொல்லுங்களேன். இத்தனை வருஷத்துல நான் வீட்டைத் தாண்டி வெளிய போனதில்லை. ஒரு காய் வாங்கக்கூட போனதில்லை. நாலு சுவரே என் உலகமாப் போச்சு. நீங்க சொல்லுங்களேன்."

"முதல்ல அந்த மோதிரத்தை கழட்டி எறி. பிறகு பேசு மத்தத..."

"இல்லண்ணே... காரணமாத்தான் இத போட்டுருக்கேன்."

"என்னம்மா சொல்றே. எனக்கு ஒண்ணும் புரியலே."

"முதல்ல இதை விச்சு போட்டிருந்தான். நல்ல வேளை உயிர் போகத் தெரிஞ்சு பொழைச்சுட்டான். இப்ப நான்... எனக்கும் அந்த மாதிரி விபத்து எதுவும் நடந்தா நான் சில முடிவுகளுக்கு வர உதவியா இருக்கும்."

"இதென்னம்மா விஷப் பரீட்சை. உதைபட்டு எந்த முடிவுக்கு வரப்போறே?"

"இங்க வீட்லே ஒரு வைரம் இருக்குல்ல...?"

"ஆமாம். சாமி வைரமாச்சே அது."

"அது இருக்கற இடம், அற்புதமா இருக்கும். பிரமாதப்படும். மேல மேல வருவாங்கன்னுதானே அப்பா சொல்லியிருந்தாரு..."

"ஆமாம்... அதுல என்னம்மா சந்தேகம்? அது வந்ததுல இருந்துதானேம்மா குமாஸ்தா குடும்பமா இருந்த உங்க குடும்பம் கோடீஸ்வர குடும்பமாச்சு.

கூடவே இப்படி கொலை பயம், சக்களத்தி காய்ச்சல், சாமியையும் ஏமாத்துறங்கறதையும் சேர்த்துக்குங்க. அதையும் ஏன் விட்டுட்டீங்க?"

- நன்றாகவே மடக்கி பிடி போடுகிறாள் சுந்தர வடிவு. திணறுகிறார் வெங்கடாஜலம்.

"என்னண்ணே பேச்சக் காணோம்."

"என்னத்த பேச... நீ கேக்கறதும் நியாயம்தானே?"

"இப்படி சொன்னா எப்படி? அந்த வைரத்துக்கு சக்தி இருந்துச்சுன்னா இப்படி எங்களுக்கு ஆகியிருக்குமா?"

"அப்ப அதெல்லாம் பொய்... அதனாலதான் தைரியமா இந்த மோதிரத்தை போட்டுருக்கேன்னு சொல்றியா?"

"அப்படிச் சொல்லல..."

"இப்படிச் சொன்னா அப்படித்தானேம்மா அர்த்தம்?"

"இன்னொரு அர்த்தம் இருக்குண்ணே. வைரம்கறது வெறும் ஜடப்பொருள் மட்டுமல்ல... அதுக்கு சக்தி உண்டுன்னா அது இந்த கறுப்பு வைரம் மூலமா என் வரையில தெளிவாயிடும். அதே சமயம் வீட்ல வெள்ளிக் கிண்ணத்துல இருக்கிற அந்த பிரேம வைரத்துக்கு ஏன் சக்தி இல்லேங்கறதும் தெரிஞ்சிடும் இல்லியா?"

"குழப்பறியேம்மா... இந்த மோதிரத்துக்கு சக்தி இருக்கறதாலதானே விச்சுவுக்கு ஆக்சிடென்ட் ஆச்சு. இன்னுமா சந்தேகம்... அதோடு வீட்ல உன் அப்பா வெச்சுட்டுப் போயிருக்கற பிரேம வைரத்துக்கு சக்தி இல்லேன்னு மட்டும் நினைச்சுடாதே அதுக்கு சக்தி

இருக்கறதாலதான் அதை தான் பயன்படுத்திக்க ஆசைப் பட்டார் உங்க அப்பா. அதுக்குப் பரிகாரமா உண்டியல் பணத்தையும் போட்டுகிட்டு வரோம்?"

"அப்படியா அப்படின்னா அதை வெச்சிருந்த நோயாளியும் சேட்டும் ஏன் அநியாயமா ஆக்சிடென்ட்ல செத்துப் போனாங்க?"

- சுந்தரவடிவு நாலு சுவருக்குள் இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு நாலாவித விஷயங்களையும் பேசக் கேட்டு வெங்கடாஜலம் விதிர்க்கிறார்.

"அம்மா... இது ஒரு ரகசியம். உங்கப்பா என்கிட்ட மட்டுமே சொன்ன ரகசியம். உனக்கெப்படி தெரியும்?"

"ஒரு நிமிஷம்..." - அவரை ஊஞ்சல் அருகிலேயே நிறுத்திவிட்டு உள்ளே செல்பவள் திரும்பி வரும்போது அவள் கையில் ஒரு டைரி.

"இத பார்த்துத்தான் தெரிஞ்சுகிட்டேன். அப்பா இதுல எதையும் மறைக்கல. எல்லாத்தையும் எழுதி வெச்சிருக்கார். லாக்கர்ல நகைகளோடு இதையும் வெச்சிருந்தார். ஒரு டைரிக்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவ மான்னு நினைச்சு நான்தான் எடுத்து படிச்சேன்.

எனக்கும் விச்சுக்கும்னே அதை எழுதியிருந்தாரு. விச்சுவுக்கு இன்னும் எதுவும் தெரியாது. தெரிஞ்சா அவன் எப்படி எடுத்துப்பானோ?"

"நிச்சயம் தெரிய வேண்டாம்மா. அது நல்ல தில்லை."

"அப்பா மேல பையனுக்கு இருக்கற மதிப்பு போயிடும்னு நினைச்சு நீங்க இப்டி சொல்றீங்கன்னு நினைக்கிறேன். ஆனா அவன் கல்யாணமாகி மனைவி

யோட போய் அந்த வைரத்தை உண்டியல்ல போடணும். அப்பதான் தன் ஆத்மா சாந்தியடையும்னு அப்பா எழுதியிருக்காரே..."

"ஆமாம்ல... எனக்கு அது மறந்து போச்சு பாரு. சரி விஷயத்துக்கு வாம்மா, முடிவு என்ன சொல்றே. அந்த வைரம் இந்த வைரம் எல்லாம் பொய். சக்தி எல்லாம் எதுவும் கிடையாதுன்னு நினைக்கறியா?"

"ஆமாம்... சக்தி இருந்தா என் குடும்பத்துல ஏன் இப்படி நடக்குது? என் புருஷன் ஏன் இப்படி இருக்கணும்? எல்லாமே கட்டுக்கதை" - சொல்லிக் கொண்டே அந்த டைரியை பக்கத்து டிவி. பீரோ மேல் வைக்கிறாள்.

"சரி, எல்லாம் கட்டுக்கதையாவே இருக்கட்டும். என்ன பண்ணப்போறே? துரைரத்னம் அதையும் கையாண்டு, உன்னையும், உன் தம்பியையும் நடுத் தெருவுல நிறுத்தறதுக்கு முந்தி முழிச்சுக்கப் பாருங்க."

"அதைத்தான் நானும் சொல்லலாம்னு வந்துருக்கேன்." - புதிதாக ஒரு குரல். திரும்பினால் தெய்வானையின் அப்பா மாமா மருதாசலம்பிள்ளை.

"மாமா, நீங்களா!" - சுந்தரவடிவு அவரை பார்த்து பதைக்க, மருதாசலம் கதர் வேட்டி சட்டை என்று அந்தக் கால ரங்காராவ் மாதிரி வருகிறார். வெங்கடாஜலத்துக்கு பக்கத்திலேயே ஊஞ்சலில் உண்டியல் பெட்டியை தள்ளியபடி அமருகிறார்.

"மாமா, உங்களுக்கு...?"

"எல்லாம் தெரியும்மா... எப்படின்னு கேக்காதே. ஆனா துரைரத்னம் சரியில்லை... வைப்பாட்டி, தண்ணி தில்லு முல்லுன்னு தில்லானா வாசிக்கறது எனக்கு நல்லாவே தெரியும்.

அதனாலதான் விச்சுக்கு தேவானையைக் கேட்டு ஒரு தடவை வந்தப்பகூட எப்ப அவனை கடை முதலாளி ஆக்கப் போறீங்கன்னு கேட்டேன். அதுக்கும் கல்யாணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்னு கேட்டான் துரை.

வேலை இல்லாத பயலுக்கு எப்படி பொண்ணை கொடுக்கட்டும்னு திருப்பிக் கேட்டேன் பதிலே சொல்லலே. பொறுப்பான நல்ல மனுஷனா இருந் திருந்தா எப்பவோ இதை செய்திருக்கணும், ஆனா செய்யலை. அப்ப இருந்தே துரை மேல ஒரு கண்ணு வெச்சுட்டேன். ஏன்னா, என்னிக்கு இருந்தாலும் அது என் மருமகன் கடை மகளோட சொத்தாச்சே..."

"ரொம்ப சந்தோஷம். சுந்தரவடிவும் என்ன பண்றதுன்னு தெரியாமே திணறுச்சு. என் உதவிய கேட்டுச்சு. நீங்களும் வந்துட்டீங்க. துரைரத்னம் வரட்டும், எல்லாருமா பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்."

"வந்தே ஆகணும். இனி ஒரு நாள் தாமதிச்சாலும் கறுப்பு வைர மோதிரம் கச்சடா எதையாவது பண்ணி இவங்க இரண்டு பேரையும் ஒரு வழி பண்ணிடுவான் அந்த சண்டாளன்."

"மாமா... அப்ப இதுக்கு சக்தி இருக்கா?"

"நிச்சயமா இருக்கும்மா... 48 நாள் சுடுகாட்டுல ஒரு பொணத்துக்கு போட்டு, பூஜை செய்து எடுத்து தந்துருக் கற மோதிரம்மா அது. கழட்டி எறி..."

"அப்படின்னா நம்ம வீட்டு வைரம் மட்டும் ஏன் இப்படி....?"

"என்ன கேக்கறேன்னு புரியுது. அது முதல்ல வைரம் தானான்னே எனக்கு சந்தேகம் உண்டு. அதை

கொஞ்சம் எடுத்துகிட்டு வா. அதை ஒரு தேர்ந்த அறிஞர் கிட்ட காட்டிட்டு முடிவு தெரிஞ்ச பிறகு நாம ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்."

"அதுவும் சரிதான்..."

- அடுத்த நொடியே சுந்தரவடிவு பூஜை அறை உள்ளே ஓடிச்சென்று பெட்டியைத் திறந்து வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் கிடக்கும் அந்த பொக்கிஷக் கட்டியை கைகளில் எடுக்கிறாள். பின் ஒரு துணியை எடுத்து அதில் சுற்றிக்கொண்டு அறையைவிட்டு வெளியே வருகிறாள். வந்த பிறகுதான் உள்ளே அறை விளக்கை அணைக்காமல் வந்தது நினைவுக்கு வருகிறது. வந்த வேகத்தில் உள்ளே நுழைந்து திரும்பி ஸ்விட்சை அணைக்க, சுட்டு விரலை நீட்டும்போதும்தான் அந்த விபரீதம் சம்பவிக்க ஆரம்பித்தது.

மின்சாரம் எப்படியோ கசிந்து அவள் கைகளை எகிறிப் பிடிக்க, ஐய்யோ...

விட மறுக்கும் அது, அவள் சரீரத்தின் ரத்தத்தை எல்லாம் ராட்சஸ ஸ்ட்ரா போட்டு உறிஞ்சுவதுபோல உறிஞ்ச, அதைப் பார்க்கும் மருதாசலம் விஷயம் புரியாமல் நெருங்கிவந்து அவள் தோளைப் பிடித்து 'என்ன? என்று கேட்க முயல, அது அவரையும் சேர்த்துப் பிடிக்கிறது!

நல்ல வேளை வெங்கடாஜலம் புரிந்துகொண்டு மெயின் ஸ்விட்ச் இருக்குமிடம் தேடி ஓடி அதை அணைக்க முயல்கிறார்.

பொத்தென்று இருவர் உடலும் பூஜை அறை வாசலிலேயே சவமாகி விழுகிறது.

சில நிமிடங்கள் முன் மருதாசலம் சொன்னது ஈடேறி விட்டது. அணிந்து கொண்டவளையே காரியாக்கிவிட்ட அந்த கறுப்பு வைர மோதிரம் வெங்கடாஜலத்துக்குள் பீதி புயலையே உருவாக்குகிறது.

சுந்தரவடிவின் வலது கையில் வைரம் உள்ள துணி இறுக்கமாக...

"ஏழுமலையானே... என்னய்யா இது சோதனை?" - புலம்பலோடு குனிந்து அந்தக் கைப்பிடியை விலக்கி வைரத்தை எடுக்க அவர் முயற்சிக்கும்போது சொல்லி வைத்த மாதிரி நுழைகிறது போலீஸ். கூடவே துரைரத்னம்!

"பாத்தீங்களா சார்... வைரத்துக்காக என் பொண்டாட்டி, மாமா இரண்டு பேருக்கும் ஷாக் கொடுத்துட்ட இந்த சண்டாளனை..."

"ஐயோ! நானா... ஐயா, எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. இவன் பொய் சொல்றான்."

"இல்லீங்க. இவர்தாங்க பொய் சொல்றார். வைரம் எடுத்துகிட்டு வந்த அம்மா மேல இந்த ஒயரை தூக்கிப் போட்டு ஷாக் அடிக்க வெச்சாரு. தடுக்க வந்த மருதாசலம் மாமாவையும் அது பிடிச்சிகிச்சு.

நான் எப்படியோ ஓடிப்போய் முதலாளிக்கு தகவல் தந்தேன். நீங்க வந்துட்டீங்க நல்ல வேளை..."

ஒரு மின் ஒயரை நீவி எடுக்கப்பட்ட செம்புக் கம்பியுடன் பிடித்தபடி அதே பூஜை அறைக்குள் இருந்து வருகிறான் வீட்டு வேலைக்காரன் ராமன்.

அவனது ஒளிவு, பிரவேசம், எல்லாமே வெங்கடாஜலம் தலையில் இடியை இறக்க...!

“ஏழுமலையானே... அடுக்குமா உனக்கே இது...’ என்று ஒரு உச்சபட்சக் கத்தலுடன், அப்படியே மயக்கமாகிறார் அவர்!

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net

8

‘தசகண்டங்களை கடந்துவந்த ஒரு வைரம்தான் தசகண்ட வைரமாகும். சில வைரங்கள் தங்கள் அலை வரிசைக்கு எதிரானவர்களிடம் இருக்கவே இருக்காது. கைமாறிச் சென்றபடி இருக்கும்.

தெய்வீகச் சன்னதிகளில் அனைத்து வைரங்களுமே அருள் அலையோடு ஒத்துப்போய் ஐக்கியமாகி விடுகின்றன.’

மொட்டை தலையுடன் கடையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார் துரை ரத்னம். கூர்ந்து பார்த்தால் மட்டுமே தெரியும்படியாக வெற்றிப் புன்னகை.

சுந்தரவடிவை ஊர் பார்க்க, அதை அரற்றிப் புதைத்துவிட்டு வந்து, மிகுந்த சோகத்தோடு எல்லோருக்கும் போஸ் வேறு கொடுக்கிறார்.

இரண்டு நாள் கடையை பூட்டி லீவு விட்டதில் இன்று நிறைய கூட்டம். தலைமாட்டில் சுந்தரவடிவின் போட்டோ பெரிய மாலையோடு...

கடை ஊழியர்களிடம் எல்லாம் அசாத்ய இறுக்கம். தங்களோடு சேர்ந்து வேலை பார்த்த வெங்கடாஜலம் பெரிய பழியோடு உள்ளே இருக்கும் இறுக்கம்.

‘அவர் அப்படி எல்லாம் செய்யக்கூடியவரே அல்ல’ என்கிற நம்பிக்கை துரைரத்னம் மேல் சந்தேகமாகவும், வெறுப்பாகவும் திரும்பிவிட்டிருக்கிறது.

ஆனாலும், வெளிக்காட்ட முடியவில்லை.

"திருப்பதிக்கு நான்தான் பஸ் ஏத்திவிட்டேன். பாதி வழியில இறங்கி உண்டியல பணத்தை வேற எடுத்து கிட்டு, வீட்டுக்கும் வந்து வைரத்தையும் களவாடப் பார்த்துருக்கான் நாயி.

வைரம் களவாட வந்தவன் களவாடிட்டு போயிருக்கலாமுல்ல. என் பொண்டாட்டி, மாமா இவர்களை கொல்ற அளவுக்கே போயிட்டானே...

அடுக்குமா? அந்த ஏழுமலையான்தான் கூலி கொடுக்கணும் இவனுக்கு..."

கடைக்கே வந்து துக்கம் விசாரிக்கும் சிலரிடம் இப்படி மூக்கை வேறு சிந்தினால்?

சிந்துவதோடு சிவாஜியே சிரிக்கும்படியாக முகம் காட்டுமளவு நன்றாக அழவும் முடிகிறது.

"அழுத்தக்காரன்யா நீ?" - கல்லாவில் கேஷியர் மாணிக்கம் முணுமுணுத்துக்கொள்கிறார். ஏகப்பட்ட தடவை மூக்கைச் சிந்திவிட்டு, "மாணிக்கம், கொஞ்சம் பார்த்துக்க - வந்துடுறேன்" என்று வெளியே கிளம்ப, கூடவே இரண்டு தடிப்பசங்க வேறு காவலாக....

உள்ளே நுழையும் துரை ரத்னத்துக்கு தர்பாரான வரவேற்பு சூடாமணியிடம். திருஷ்டி சுற்றிப்போடு கிறாள். 32ல் சரிபாதி தெரிய சிரித்து, "அத்தான், அசத்திட்டீங்க" என்று எச்சில் தெறிக்கச் சிரிக்கிறான், அவள் தம்பி பழனியப்பன்.

"ஒரு வாரம் பொறுன்னீங்க... ஆனா மூணு நாள்ளையே கதையை எழுதிட்டீங்க. எப்படியோ எங்க அக்காவோட சக்களத்தி ஒழிஞ்சா. ஆனா அந்த விச்சுப்

பையன் இன்னும் இருக்கானே... என்ன செய்யப் போறீங்க...?"

"பொறுத்துப் பாருடா..." - என்று அவனிடம் இரு வார்த்தையில் பதில் சொல்லும் துரைரத்னம், படுக்கை அறை நோக்கி பகலிலேயே நடக்க, அவன் புரிந்து ஒதுங்கிக் கொள்கிறான். அவளும் புரிந்து உள்ளே செல்கிறாள். துரைரத்னம் பீரோவை திறந்து மது பாட்டில்களை எடுக்க...

"என்ன, இன்னிக்கு பகல்லையே..." என்று கேட்டு மேலாடையை நழுவ விடுகிறாள் அவள்.

"கேக்கறவ இழுத்துல்ல மூடிக்கணும். எதுக்கு இறக்கிவிடுறே?" - விஸ்கி பாட்டிலை கவிழ்த்துக் கொண்டே கேள்வியைத் திருப்ப,

"மாட்டேனா விடுற ஆளா நீங்க...?" - என்று அவள் பிரேசியர் ஊக்கில் கைவைக்கிறாள்.

"ஏய், நீ அவுக்காதே. அது என் வேலை..."

"வருஷம் பத்துக்கு மேல ஆயாச்சு. ஆனா என்னமோ நேத்து கல்யாண ஆன மாப்ளை மாதிரிதான் பேச்சு, செயல் எல்லாம்..."

"அதான் உங்களுக்குப் பிடிக்கும்..."

"அதுமட்டுமில்ல..."

"வேற..."

"நிறைய இருக்கு..."

"வீடு, தங்கம், பணம், சுகம் எல்லாம்தான் தரேன்ல. இன்னும் என்ன வேணும்?"

"பொண்டாட்டிங்கற நேரான பேர்."

"அதான் உன் விருப்பத்துக்கு தாலி கட்டித்தானே குடும்பம் நடத்தறேன்."

"இருந்தாலும் பின்னால வந்தவ, சின்ன வீடுன்னு தானே எல்லோரும் சொல்றாங்க. நீங்களும் ஒளிஞ்சு மறைஞ்சுதானே வந்தீங்க..."

"எல்லாம் தான் சரியாயிடிச்சுல்ல. இன்னும் என்ன அந்த பேச்சு. நான் ஏற்கெனவே டென்ஷன்ல இருந்தேன்."

"அதான் பேசிகிட்டே காரியத்தை பாக்கறதுல தெரியுதே. அதுசரி, அக்காவை நெசமாலுமே உங்க மேனேஜரா கொன்னான்..."

- சூடாமணி ஆப்பிளில் கத்தி செருகுகிற மாதிரி கேட்டு வைக்க, குனிந்த வேகத்தில் முறைப்போடு திரும்பிப் படுத்து வலக்கை மணிக்கட்டை தூக்கி நெற்றி மேல் போட்டுக் கொள்கிறார் துரைரத்னம். அவள் விஸ்கி கிண்ணத்தை வாயில் வைத்து ஊட்டியபடி வாயைப் பிடுங்குகிறாள்.

"நான் என்ன தப்பா கேட்டுட்டேன். பழனிதான் புலம்பிகிட்டே இருந்தான். அக்கா, அந்த ஆளு வெறி பிடிச்ச ஆளு. பொண்டாட்டியை போட்டுத் தள்ளிட்டாரு. நீ வைப்பாட்டி, ஜாக்கிரதையா இருன்னு..."

- மார்புமேல் விழுந்து கொண்டு, மிக சகஜமாக பேசி துரைரத்னம் முகம் போகும் போக்கையே பார்க்கிறாள் அவள். அவர் முகத்தில் இப்பொழுது அசுர மாற்றங்கள் கூடவே போதை!

"கேக்கறேன்ல..." - அவளிடம் சிணுங்கல்.

"நான் இப்ப இங்க வந்துருக்கவே கூடாது." - படுவேகமாக எழுந்திருக்கிறார் துரைரத்னம்.

"இந்த உதாரெல்லாம் வேணாம், படுங்க. நீங்க கொலைகாரனாவே இருந்தாலும், நான் உங்க பொண்டாட்டி. பொட்டு கட்டற குடும்பத்தை சேர்ந்த எனக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கையை தந்தவரு நீங்க. அதை மறக்கமாட்டேன். சில விஷயங்கள் சொல்லணும். அதுக்குதான் இந்த விஷயத்த பேசினேன்."

"என்ன சூடா... மயக்கற மாதிரி கலக்கறே..."

"சரியாதான் சொல்றீங்க. சரி, விஷயத்துக்கு வாறேன். அக்காவை அனுப்பிட்டீங்க. அந்தப் பையனை என்ன செய்யப் போறீங்க?"

"உனக்கு இது தேவையில்லாத விஷயம்."

"நான் உங்க பொண்டாட்டி. எனக்கு உங்க நல்லது கெட்டதுல பங்கு உண்டு. இப்பவே உங்க மேல சிலர் சந்தேகப்டுறாங்களாமே..."

- தொடர்ந்து சூடாமணி சரச நேரத்தை திகில் நேரமாக்கி, துரைரத்னம் முகத்தில் மத்தாப்பு கொளுத்திப் போடுகிறாள்.

"உனக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும்?"

"பழனியப்பன் எதுக்கு இருக்கான்? உங்களை நோட்டம் போடறதுதானே இப்ப அவன் வேலையே..."

"இதோ பாரு... உன் தம்பிய மூடிகிட்டு, தின்னு கிட்டு கிடக்கச் சொல். என் விஷயம் எதையும் எடை போட்டு பாக்றது, அதை பத்தி பேசறது, இதெல்லாம் எனக்கு கட்டோடு பிடிக்காது.

எப்படிப் போனா சந்தேகம் வராது... என்ன பண்ணினா காரியம் முடியும்கறதெல்லாம் எனக்கு தெரியும். அது என் கவலை."

"நான் அதுக்கு சொல்லலைங்க... மனுஷங்களோட நீங்க எவ்வளவு வேணா விளையாடுங்க. சாமிகிட்ட வேண்டாம்."

"என்ன சாமி?"

"உங்க மாமனார் ஒரு வைரம் வெச்சிருந்தாராமே... அது திருப்பதி சாமிக்கு போய் சேரவேண்டியதாமே...?"

"அதுக்கென்ன இப்போ?"

"அத அவர் விருப்பப்படி சேர்ந்துடுங்க. அந்த பையனையும் ஒண்ணும் செய்யவேண்டாம். அவனுக்கும் அப்பனை இழந்துட்டு நிக்கற தேவானைக்கும் கல்யாணத்த பண்ணி, உங்க மாமனார் ஆசைப்படி அந்த வைரத்த சேர்த்துடுங்க.

கடையையும் அவன் பாத்துக்கட்டும். நீங்க பேசாம இங்க வந்துடுங்க."

"என்ன சூடா... திடீர்னு சராசரி பொம்பள மாதிரி பேசறே... இங்க வந்து என்ன பண்ண? உனக்கு மாமா வேலை பாக்கவா நான்..."

"ஐய்யோ, வாயக் கழுவுங்க. ஆயிரம் வழிங்க இருக்கு பொழைக்க. இல்லாட்டி முழுசா காணாமா போயிடுவீங்க, அதுக்குதான் சொல்றேன்."

"நானா... முழுசா காணாம போறவனா...?" - துரைரத்னம் கேட்டுவிட்டு கித்தாப்பாய் சிரிக்க, அவள் ரவிக்கை ஊக்கை மாட்டிக்கொண்டு முந்தானையை விட்டபடி எழுந்து நிற்கிறாள்.

"என்ன எழுந்திரிச்சிட்டே...?"

"எனக்கு விருப்பமில்ல."

"என்ன திடீர்னு உபதேசம்லாம் பண்ண ஆரம் பிச்சுட்டே..."

"உபதேசம்தான். என்ன பண்ணட்டும் - எனக்கு அதிசயமா கிடைச்ச வாழ்க்கை நிக்கவேண்டாமா?"

"நிக்கும் புள்ள... ஏன் கவலைப்படுறே? சதுரங்கத் துல கூட கொஞ்சம் வேகமா காய் நகர்த்துவாங்க. நான் அப்படி இல்லை. ரொம்ப நிதானமா நகர்த்தறவன்.

என்னை மாட்டப் பார்த்த வெங்கடாஜலத்தையே என்னம்மா மாட்டி விட்டிருக்கேன். அதை பார்த்துமா உனக்கு பயம்."

"நீங்க மனுஷங்களை ஜெயிக்கலாம். ஆனா தெய் வத்த இல்ல..."

"என்னா பெரிய தெய்வம். புத்திதான் சூடாமணி தெய்வம்."

"அப்படி இல்ல... தெய்வம் இருக்கு. அதை உங்க மாமனார் வாழ்க்கையை பார்த்தே நீங்க தெரிஞ்சுக் கலாம்."

"எப்படி?"

"அவர் கதை பூரா எனக்கும் தெரியும்."

"கொஞ்சம் சொல்லேன்."

"சொல்லலை, இத பாருங்க புரியும்" - எழுந்து பீரோவைத் திறந்து சுந்தரவடிவு சாகுமுன் வெங்கடா ஜலத்திடம் காட்டிய டைரியை எடுத்து அவர் முன் போடுகிறாள்.

துரைரத்னம் முகத்தில் ஒரு ஊசிச் சிணுங்கல்.

"இது எப்படி இங்க?"

"அக்கா செத்தது தெரிஞ்சு, உங்க வீட்டுக்கு துக்கம் விசாரிக்க வந்த பழனி, டி.வி. பீரோ மேல பாத்துட்டு என்னவோ ஏதோன்னு புரட்டியிருக்கான். விஷயத்த படிக்கவும் அப்படியே இங்க தள்ளிகிட்டு வந்துட்டான். அப்பால நான் பார்த்தேன். அவர் சாமி காசுலதான் இவ்வளவு சொத்தையும் சேர்த்துருக்காரு. அவ்வளவும் சாமிக்கு சொந்தமாக வேண்டியது. இப்ப அவரும் இல்ல... அவர் மகளும் இல்லை... ஒரு மகனும் காலு கை போய் இப்ப படுக்கைல.... மருமகன் உங்க மேலயும் எல்லாருக்கும் சந்தேகம்.

எவ்வளவு காசு இருந்து என்ன பிரயோஜனம்?

"யாரு இப்ப நல்லா இருக்கீங்க...?"

- துரைரத்னம் அதைக் கேட்டு, திரும்ப ஒரு முறை சிரிக்கிறார்.

"சிரிப்பா சிரிச்சிடப் போறீங்க... அதான் நான் எடுத்துச் சொல்லியும் உங்களுக்கு புரியமாட்டேங்குது..."

"நீ என்ன சொல்றே... எல்லாம் சாமி வேலைங் கறியா?"

"பின்னே... யார் இப்ப நல்லா இருக்கீங்க? சொல்லுங்க பார்ப்போம்."

"போடி பைத்தியக்காரி... சாமியாம் சாமி... ஏண்டி வாயப் புடுங்கறே. சும்மா இருக்க மாட்டியா...?"

"என்னங்க சொல்றீங்க...? சத்யமா நான் உங்கமேல இருக்கற அக்கறைலதாங்க பேசறேன்" - சொல்லிக் கொண்டே விஸ்கியை ஊற்றுகிறாள்.

"அது தெரிஞ்சுதானே நான் பதில் சொல்லிகிட்டிருக்கேன். இதோ பார் வைரம். அதுக்கு சக்தி இருக்கு.

அப்புறம் சாமி, அதுக்கு சக்தி இருக்குங்கறது எல்லாமே பொய்.

சாதாரண பொய் இல்ல... துப்பட்டில வடிகட்டின பொய்," - பதிலோடு அவரும் அதை நம்புகிறார்.

"பொய்யா- அப்படின்னா, எதுக்கு கறுப்பு வைரத்த காசுக்கு வாங்கி, மோதிரமா செஞ்சு போட்டிங்க அந்த விஸ்வநாதனுக்கு..."

"எல்லாம் காரணமாதான்.

நான் தங்கம், வைரம் விக்கற வியாபாரி.

அதுங்களுக்கு சக்தி இருக்கோ இல்லியோ, இருக்குன்னு சொன்னாதான் என் வியாபாரத்துக்கு மதிப்பு. அதுக்காக நான் போடுற டிராமா அது.

உண்மையில் அதுக்கெல்லாம் சக்தி இல்லேங்கறதுக்கு என் கிட்ட நூறு உதாரணம் இருக்கு..."

"ஒண்ணே ஒண்ணு சொல்லுங்களேன்."

"என் மாமனார் நேபாளி குல்சாரிகிட்ட இருந்து அடிச்சாரே பிரேம வைரம்..."

"ஆமா, அதுக்கென்ன..."

"அது என் கைக்கு வந்து எத்தனை வருஷமாச்சுன்னு உனக்கு தெரியுமா?"

"உங்க மாமனார் செத்ததுலே இருந்துதானே...?"

"அதான் இல்ல. என் மாமனார் சாகறதுக்கு முந்தியே, அவ்வளவு ஏன்? அந்த குல்சாரி சாகறதுக்கு முந்தியே அதை நான் அடிச்சுட்டேன்...."

"என்னங்க சொல்றீங்க?"

"அவன் உண்டியல்ல போடப் போறது தெரிஞ்சு ரொம்ப சாமர்த்தியமா அதை நான் அப்பவே சுட்டுட்டேன். பதிலா ஒரு கண்ணாடியத்தான் அந்த ஆள் பைல வெச்சேன். அதத்தான் என் மாமனார் பொக்கிஷமா நினைச்சு அவன்கிட்ட இருந்து தான் எடுத்துகிட்டு வந்தார். அப்படி எடுத்து வந்ததை தான் வீட்ல பூஜை அறைல வெள்ளிக் கிண்ணத்துல போட்டும் வெச்சிருக்கார்.

ஒரிஜினல் என் கைக்கு எப்பவோ வந்தாச்சு...

அடுத்து என் மாமனார் ஒரு விபத்துல அடிபட்டு செத்தாருங்கறதுதான் எல்லாருக்கும் தெரியும். அந்த விபத்துக்கே காரணம் நான் தாங்கறது யாருக்கும் தெரியாது. அப்படி அவர் மண்டைய போட்டதாலதான் கடை என் கைக்கு வந்தது. விஸ்வநாதன் பெரிய ஆளா ஆகற வரை சிக்கல் இல்லாம வண்டி ஓடிகிட்டு இருந்தது. இப்பதான் சிக்கலே...

இதையும் எப்படி சரி பண்ணிக்கறதுங்கறது எனக்கு நல்லா தெரியும்.

நீ சொன்ன மாதிரி பிரேம வைரம் சக்தி மிக்கதுன்னா என்னை அது என்னென்னவோ பண்ணியிருக்கணும். ஆனா இந்த நிமிஷம் கூட என் கொடிதான் பறந்துகிட்டு இருக்கு.

அது மட்டுமில்ல... பதினைஞ்சு வருஷமா உண்டியலில் பணத்தையும் நான் போடுறதில்ல... எனக்கு என்ன ஆச்சு? ஒண்ணும் ஆகலையே. அத கர்ம சிரத்தையா தூக்கிட்டு போனதா நினைச்ச வெங்கடாஜலம் வேணா ஜெயில்ல இருக்கான்.

ஆகக்கூடி வைரமும் பொய்யி... சாமியும் பொய்யி... மனசு பலவீனமானவங்க பிடிச்சுக்கற கயிறுதான்டி சாமி. நல்லா ஞாபகம் வெச்சுக்கோ.

எப்பவும் மூளை பலம்தான் மனுஷனுக்கு பெரிசு. அதுஎங்கிட்டே இருக்கு. ஒரு மனுஷன் தன்னை நம்பணும். போய் வேலையப்பாரு...."

- துரைரத்னத்தின் விளக்கத்தில் சூடாமணி நெத்தியடி பட்ட மாதிரி வாயைப் பிளக்கிறாள்.

"அடப்பாவி மனுஷா...

ஆமா... அந்த வைரம் எங்கே?"

"என் உசுர் எங்கேன்னு கேளு - சொல்றேன். அதை கேட்டே சொல்லமாட்டேன். இன்னிக்குகூட நாராயணன்னு ஒருத்தன் அதுக்கு விலை வெச்சுகிட்டு வந்தான். ஒரு மாதிரி பேசி சமாளிச்சிட்டேன்.

ஆனா வைரம் கொல்லாதுன்னு தெரியும். அதான் வீட்ல வேலைக்காரனை வெச்சு வேவு பார்க்க விட்டு, காரியம் கை மீறும் போது அவன் மூலமாகவே சுந்தர வடிவை தீர்த்தும் கட்டினேன். சுந்தரவடிவை மட்டு மில்ல; உண்மைய தெரிஞ்சுக்க பார்த்த மாமா மருதாசல மும் அதுல போய்ச் சேர்ந்துட்டாரு. இதை நானே எதிர் பார்க்கல.

ஏன், யாருமே எதிர்பார்த்திருகக மாட்டாங்க..."

- துரைரத்னம் இத்தனை உண்மைகளையும் சொல்ல போதையும் ஒரு காரணம்.

அவள் அதற்குமேல் பேசவோ கேள்வி கேட்கவோ மனமோ இன்றி, அந்த நபரை வெறுக்க, எழுந்திருக்கப் பார்த்த துரை ரத்னம் போதையால் முடியாமல் போய் படுக்கையில் விழுகிறார்.

9

"நவரத்னங்களில் வைரம் மட்டுமே ஒளி வாங்கி இதன் காரணமாக இதற்கு சூரிய குணம் இருப்பதாக நம்பப்படுகிறது.

சூரியனின் கருணைக்கு உள்ளானவர்களை இது மேம்படுத்தும். மாறாக உள்ளவர்களை இது சீரழிக்கும். இதனின் அலைகள் மனித தேகத்தில் பல கோடி நுட்பக்கதிர்களாக தாக்குவதாகவும், அதன் காரணமாய் ரத்த அழுத்தம் முதல், மூளைச் செயல் பாடு வரை பல விதங்களில் பாதிப்பு ஏற்படுவதாகவும் நம்பப்படுகிறது."

வெளியே வருகிறாள் சூடாமணி.

வெளிறிப் போயிருக்கிறாள்.

அதைப் பார்த்து கச்சிதமாக கேட்கிறான் பழனியப்பன்.

"என்னக்கா... ஆள் பெரிய அசுரனா இருக்கானா...?"

"ஆமாண்டா பழனி, பயங்கர அழுத்தக்கார ஆளு. நாம் தலையாட்டிக்கிட்டிருந்தா குப்பை கொட்டலாம். இல்லாட்டி நம்மை எப்படி தீர்க்கறதுன்னும் நல்லாவே தெரியும் அந்தாளுக்கு...

இருந்திருந்து ஒரு மலைப் பாம்புகிட்ட மாட்டிகிட்டோம்டா பழனி..."

- சூடாமணி ஒரு மாதிரி பாத்திரமாக இருந்தாலும், அரக்கத்தனங்கள் பிடிக்காதவளாக இருக்கிறாள்.

"ஆமா... அந்த பையனை என்ன பண்ணப் போறாராம்..."

"தெரியலடா- ஆனா ஒண்ணு, அந்த வீட்ல இருக்கற வைரம் கண்ணாடி. அசல் இந்த ஆள் கிட்டத்தான் இருக்கு."

"எங்க வெச்சுருக்காராம்...?"

"மூச்சு விடமாட்டேங்கறாரு. அது மட்டுமில்ல பழனி, இந்த வைரம், அப்புறம் கடைக்காக மாமனாரையே தீர்த்துக் கட்டுனதும் இந்த ஆள்தான் போல..."

"என்னக்கா குண்டா போடுறே..."

"போதைல கொஞ்சம், கோவத்துல கொஞ்சம்னு உளறிட்டான் மனுஷன். பயமா இருக்கு பழனி. என்ன பண்ணலாம்? நமக்கெதுக்கு வம்புன்னு பேசாம இருந் துடுவோமா?"

"நீ இருக்கலாம்... அந்த சாமி இருக்காதே..."

"போடா... அது கேக்கறதா இருந்தா வைரத்த களவாண்டப்பவே கேட்ருக்கணும். இல்லாட்டி மாமனாரை கொன்னப்பவாவது கேட்டுருக்கணும். எங்க...?"

பதினைஞ்சு வருஷமா பங்கு பணத்தை உண்டிய லில் போடுறதா மனுஷன் ஏமாத்திகிட்டு வந்துருக்கான்.

சுருக்கமா சொன்னா, துரோகமே வாழ்க்கையா வாழ்ந்துருக்கான். சாமி விட்டுகிட்டுதானே இருக்கு... மலைக்கு நடையா நடந்த வெங்கடஜலத்துக்கு ஜெயிலு. இந்த ஆளுக்கு ஒண்ணுமில்லை.

எதை வெச்சு நம்பறது சாமிய...?"

-சூடாமணி சரியாகத்தான் கேட்கிறாள். பழனி யப்பன்கூட அந்த கேள்விகளின் நியாயத்தில் புதைந்து போகிறான்.

ஆஸ்பத்திரி...

சோகச் சித்திரமாக படுக்கையில் விஸ்வநாதன். அருகில் தெய்வானை. டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு போகிறார்.

"இன்னும் ஒரு வாரத்துல கட்டு அவிழ்த்திடலாம். அந்த முறிவு சரியாயிடும். ஆனா மனசுல ஏற்பட்டிருக்கற முறிவுக்கு தன்னம்பிக்கைதான் மருந்து. பாத்துக்குங்க..." - சொல்லிட்டு போயிருக்கிறார். இருந்தாலும் முடியவில்லை.

"எல்லாம் மோதிரத்தால... அந்த கொலைகார மோதிரத்தால...." - என்று புலம்பிக்கொண்டே இருக்கிறான் விஸ்வநாதன். அதை முதலில் மறுத்தாலும் இப்பொழுது தெய்வானையால் மறுக்க முடியவில்லை. வாயை மூடிக் கொண்டுவிட்டாள்.

அப்பா வேற சுந்தரவடிவோடு போய்ச் சேர்ந்துவிட்ட துக்கம்.

நடுவில் தொலைபேசி ஒன்றின் சிணுங்கலான அழைப்பு.

"மேடம், உங்களுக்கு ஒரு போன்..." - என்று வந்து அழைக்கிறாள் நர்ஸ். போய் காதைக் கொடுத்தால் வித்தியாசமாக ஒரு குரல்.

"நடந்த சாவுக்கெல்லாம் வைரம் காரணமில்ல... அதைவிட திடமான மனசு கொண்ட துரைரத்னம்தான், சாமர்த்தியமா தனக்கு எதிரானவங்களை ஒவ்வொருத்தரா தீர்த்துவிட்டு வர்ற அந்த ஆள், கடைசியா வெச்சிருக்கற குறி விஸ்வநாதன். ஜாக்ரதை டொடக்."

தொலைபேசி அவள் வரை, கொலைபேசியாட்டம் பேசி அடங்கிவிட்டது.

ஆனால் பிரளயம் ஏற்பட்ட தினுசில், மனதும் உடம்பும் நடுங்கத் தொடங்குகின்றன.

"யார் பேசியது?"

அது எந்த அளவு உண்மை? - குழப்பத்தில் மானா வாரியாக இதயத்திடம் துடிப்பு.

விச்சுவின் படுக்கையருகே நடுங்கியபடி வருபவளை பார்த்து கேட்கிறான் விச்சுவும்,

"என்ன தெய்வா... ஒரு மாதிரியா இருக்கே? யார் கிட்ட இருந்து போன்..."

"யார்னு தெரியல. ஆனா..." - கேட்ட உண்மையை சொல்ல வந்தவள், அப்படியே விழுங்குகிறாள்.

இவன் ஏற்கனவே பேதலிப்பில் இருக்கிறான்.

இவனிடம் போய் இதையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு.... தீர்மானத்தோடு பேச்சை மாற்றுகிறாள்.

"ஒண்ணுமில்லங்க... தெரிஞ்சவங்க ஒருத்தர் துக்கம் விசாரிச்சாங்க."

"அப்படியா....?"

- அவன் சமாதானமாகிறான். இருந்தாலும் திரும்ப உச்சத்திற்கு போகிறான்.

"யார் எவ்வளவு ஆறுதல் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம் தெய்வானை... அநியாயமா அப்பாவை முதல்ல இழந்தேன். இப்ப அக்காவை இழந்துட்டேன். மாமாவை இழந்துட்டேன். தெய்வா, நான் என்ன பாவம் பண்ணேன். ஏன் இப்படி ஆகுது?"

- கண்களில் கண்ணீர் தேங்க கேட்பவனை, பெரு மூச்சோடு நெருங்கித் தொட்டு, க ணணீரைத் துடைத்து விடுகிறாள்.

"காரணமில்லாம இதெல்லாம் நடக்கலீங்க. கவலைப்படாதீங்க, எல்லாம் சரியாயிடும்."

"என்னத்த சரியாயிடும். அந்த திருப்பதி சாமிக்கு எல்லாரும் கோவிலுக்குப் போகும்போதுதானே உண்டியல்ல காணிக்கை போடுவாங்க. எங்கப்பா அந்த சாமியை கடையோட பார்ட்னராவே வெச்சுகிட்டு வாழ்ந்தவரு... வருஷம் தவறாம லட்சக் கணக்குல உண்டியல்ல பணம் போட்டவரு. அவரோட மக்கள் நாங்க... பாத்தியா இப்ப எங்க கதியை..."

- திரும்பவும் அவனிடம் புலம்பல். அப்பொழுது ஒரு விடலைப் பையன் ஒருவன் அங்கே நுழைகிறான்.

"இங்கே விஸ்வநாதன் கறது..."

"ஏம்பா, இவர்தான்... என்ன விஷயம்?"

"இந்த பார்சலை ஒருத்தர் உங்ககிட்ட கொடுக்கச் சொன்னார்..." - அவன் ஒரு புத்தகக் கட்டு போன்ற ஒன்றை நேரில் நீட்டுகிறான்.

"யாரு?"

"தெரியல... நான் பக்கத்து வார்டு - என்கிட்ட வந்து கொடுக்கச் சொல்லிட்டு போயிட்டாரு..." - அவள் வாங்க கை நீட்டுகிறாள். சற்று பயமாக இருக்கிறது. மனசில் சற்று முன் ஒலித்த போன்காலின் குரல் திரும்ப ஒலிக்கிறது.

"ஒருக்கால் இது ஏதாவது வெடிகுண்டு பார்சலாக இருக்குமோ?" பிறாண்டும் கேள்வியோடு அவள் கை நீட்ட, அவன் தந்துவிட்டுஅகலுகிறான்.

கவர் மேலே மிக்க அவசரம் என்று ஒரு குறிப்பு வேறு....

"என்ன பார்சல் தெய்வா... யாரு... பிரிச்சுத்தான் பாரேன்..."

'ஏழுமலையானே..' - மனதில் தொழுதபடி கட்டைப் பிரிக்கிறாள். உள்ளே டைரி. வேலாயுதம்பிள்ளை எழுதிச் சென்ற அதே டைரி.

"என்ன டயரி...?"

"உங்க அப்பாவோடது போல இருக்கு....?" - புரட்டியபடி சொல்பவள் பக்கங்களில் லயிக்கத் தொடங்க, கண்கள் ஏகத்துக்கும் விரிகிறது. முகத்து தசை நார்களில் அசாத்ய அசைவுகள் - மாற்றங்கள்.

"என்ன தெய்வா.. அப்பா டயரி இங்க எங்க? என்ன எழுதியிருக்கு அதுல...?" அவன் படுத்தபடியே நிமிர்ந்து எழப்பார்க்கிறான்.

"சொல்றேன். கொஞ்சம் பொறுங்க..." - அவள் பக்கங்களில் கண்களை குதிரையாக விரட்டுவதும்... இமைகள் துடிக்காமல் குத்திட்டு நிற்பதும்...

மொத்த டயரியையும் படித்து முடித்து விட்டு நிமிர, விஸ்வநாதன், "என்ன.. என்ன?" என்று தவித்தபடி கேட்கிறான்.

"சொல்றேங்க... எல்லாம் நல்ல விஷயம்தான்." சொல்லும்போதே அங்கு துரைரத்னத்தின் விஜயம்.

"என்னம்மா தெய்வா... எப்படி இருக்கு விச்சுக்கு?" கேள்வி முன்வர - பின்னால் உருவம் வருகிறது.

"உம்... உம்... நல்லா இருக்காரு அத்தான். ஒரு வாரத்துல சரியாயிடும்னு சொன்னாரு டாக்டர்..."

"அப்படியா... சந்தோசம். சொல்லும் போதே அவரது கண்கள் டயரியைப் பார்த்துவிடுகின்றன.

"என்னம்மா இது டயரி... என்ன காகிதம்லாம் கீழ கிடக்குது?"

"அது... அது யாரோ இதை பார்சல்ல எங்களுக்கு அனுப்பியிருக்காங்க. அதுதான் பார்த்துகிட்டிருக் கோம்..."

"இது மாமாவோடது ஆச்சே. நம்ப வீட்லே இருந்துச்சு..."

"அது தெரியாது. இப்பதான் ஒரு பையன் இதை கொண்டு வந்து கொடுத்துட்டு போனான்."

"ஓ... இது நம்ப வேலைக்கார பையன் வேலையா இருக்கும். காலைலதான் விச்சுகிட்ட இத படிக்க கொடுக் கணும். மாமா அவனுக்கு நிறைய எழுதி லாக்கர்ல வெச்சுட்டு போயிட்டாருன்னு சொல்லிகிட்டிருந்தேன்.

அதான் எள்ளுங்கறத்துக்கு முந்தி எண்ணெயா பய அனுப்பிட்டான் போல..."

- துரைரத்னம் மென்றுவிழுங்கி சமாளிப்பது தெய்வானைக்கு நன்றாகவே தெரிகிறது.

"இருக்கும் அத்தான் இருக்கும்..." என்று அவளும் ஒத்து ஊதுகிறாள்.

"யாரோ போன்கூட பண்ணி துக்கம் விசாரிச் சாங்க அத்தான். யாருன்னு அத்தான்கிட்ட சொல்லு தெய்வா!" - என்று அந்த கொலைகார மிரட்டலுக்கு ஒரு லீட் எடுத்து தருகிறான் விஸ்வநாதன்.

"அது... அது... நம்ம காரைக்குடி மாமா ராமச் சந்திரன்."

ராமச்சந்திரனா? - அடுத்த நொடியே துரை ரத்தினத்திற்குள் பற்றி எரியத் தொடங்குகிறது சந்தேக நெருப்பு.

ஏன் என்றால், அவர் இப்போது காரைக்குடியி லேயே இல்லை. பிசினஸ் விஷயமாக மலேசியாவுக்கு அல்லவா போயிருக்கிறார். இவள் எதற்கு போன் விஷயத்தில் பொய் சொல்கிறாள்?

- துரைரத்னம் மனம் சந்தேக சடுகுடு ஆடியபடியே போலியாக இருவரையும் பார்க்கிறது.

"டைரிய படிச்சாச்சா?"

"உம்..."

"இதுல சொன்னபடி திருப்பதி சாமி காசுல ஆரம்பிச்ச கடைதான் நம்ப கடை. அதான் அந்த சாமியோட பேரையே வெச்சிட்டாரு மாமா. அந்த சாமி காசுல ஆரம்பிச்சத்துக்கு பரிகாரமாதான் சாமி உண்டிய லுக்கு வருஷம் தவறாம பங்குப் பணம்.

இருந்தும் சாமிக்கு கோபம் அடங்கல போல. அதான் மாமா சுந்தரவடிவுன்னு ஒவ்வொருத்தரையா அநியாயமா கூட்டிகிட்டாரு. விச்சுவும் அந்த மாதிரி போறதுக்கு முந்தி நான் ஒரு ஏற்பாடு செய்யலானுட்டு இருக்கேன்."

- அவன் சொல்வது விச்சுவுக்கு புரியவேயில்லை. இருந்தாலும் மிரள மிரளப் பார்க்கிறான்.

"நம்ம கடை நகைகள் அவ்வளவையும் மூட்டை கட்டி அந்த வைரத்தோட சாமி உண்டியல்ல போட் டுடறதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டேன்

மாமா செஞ்ச பாவம்தான் இவ்வளவு சோகத் துக்கும் காரணம். நீங்க நல்லா இருக்கணும்னா இதான் வழி. என்னம்மா நான் சொல்றது?"

- துரைரத்னம் சொல்வதில் கணிசமான அதிர்ச்சி கொள்கிறான் விஸ்வநாதன்.

"என்ன அத்தான்... அவ்வளவு நகைகளையும் உண்டியல்ல போட்டுறதா...?" உடன் பாடில்லை என்கிற மாதிரி கேட்கிறான்.

"ஆமாம் விச்சு. டயரிய படிக்கலையா நீ..."

"இல்ல..."

"படி... புரியும். நான் சொல்றதுக்கு அர்த்தம் புரியும். நான் வரேம்மா. ஜாக்ரதையா பார்த்துக்க. ஒரு அவசர வேலை இருக்கு வந்துடுறேன்..."

துரைரத்னம் வந்த வேகமும், போகும் வேகமும் அவனுக்குள் சந்தேகத்தை வலுபடுத்த, அவனிடமிருக்கும் டயரியை கட்டுப்போட்ட கையோடு பிடுங்கி வாசிக்கவும் தொடங்குகிறான் விஸ்வநாதன்!

அபர்ணா பேலஸ் மாடியில் பால்கனியில் ஈஸி சேரில் மல்லாந்தபடி படுத்திருக்கிறார் துரைரத்னம்.

வெளியே கார் வந்து நிற்கும் சப்தம்.

படுத்த நிலையில் கழுத்தை வளைத்து பார்க்க, காரிலிருந்து சூடாமணியும், பழனியும் இறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சூடாமணி பேலஸை நிமிர்ந்து ஒரு பார்வை பார்த்து பெருமூச்சு விட்டபடி உள்ளே வருகிறாள்.

'அடேயப்பா! எவ்வளவு பெரிய வீடு... எத்தனை பெரிய தோட்டம்... தோட்டத்தில் அங்கங்கே இடுப்பளவுக்குக் குழிகள்... அதிலெல்லாம் தென்னங்கன்று நடும் முயற்சிகள்.'

"இந்த வீட்ல வாழ எனக்கு இத்தனை நாளா கொடுத்து வைக்கல. இப்பவாச்சும் வந்துச்சே..." - மோய்வாய்கட்டை விரலோடு, உதட்டுச் சலிப்போடு உள்ளே நுழையப் பார்த்தவளை, 'ஒரு நிமிடம்' என்று தடுத்து சமையல்கார பெண் ஒருத்தி ஆரத்தி எடுத்து உள் அழைக்கிறாள்.

"ஐய்ய, என்ன இது... வரவேற்பெல்லாம் இவ்வளவு தடபுடலா இருக்குது.... ஆமா, எங்க அவரு...?"

"மாடியில் இருக்காரு...' அவள் சொல்லிச் செல்ல, ஹாலில் சுந்தரவடிவின் படம் ஊதுவத்தி புகையோடு புது ரோஜாப்பூ மாலையோடு சூடாமணியை ஒரு கிள்ளு கிள்ளுகிறது.

அவளையும் அறியாமல் பச்சாதாபப் பெருக்கம்.

"அக்கா..." - தோளைப் பற்றி திருப்புகிறான் பழனியப்பன்.

"என்னடா...?"

"என்ன சொக்கிட்டே. காலமெல்லாம் இனி இங்க இருக்கப் போறோம்னா..."

"இல்லியா பின்னே...? அதுக்குதானே நம்மளை அழைச்சுகிட்டு வரச்சொல்லியிருக்காரு உன் அத்தான்."

"அத்தானா... சைத்தானா....? அவசரப்படாதே. முதல்ல அந்த ஆள்கிட்ட பேசுவோம். அந்த ஆள் எந்த அர்த்தத்துல கூப்பிட்டிருக்காரோ...?"

"தா பாரு... சும்மா நை நைங்காதே - பேசாம இரு. இப்படி ஒரு வீடு வாழ்க்கை நமக்கு கிடைக்குமா? யோசிச்சு பாரு. தேவடியா பெத்த மக்கடா நாம... நல்லா யோசிச்சு பாரு..."

- அவள் மயங்கிவிட்டதை உணர்ந்துகொள்கிறான் ?அவன்.

"சரியா சொன்னே சூடா. உனக்கு இருக்கற தெளிவும், அறிவும் உன் தம்பிக்கு இல்ல. இருந்திருந்தா டைரியை அந்த விஸ்வநாதனுக்கு பார்சல் அனுப்பு வானா.. அதுல மிக்க அவசரம்கற குறிப்பு வேற..."

- சொல்லிக்கொண்டே மீசை நீவுதல் செய்யும் துரைரத்னம் மாடியின் நடுப்படியில் நின்று பழனி யப்பனை ஒரு தினுசாக பார்க்கிறார்.

சூடாமணி பார்வையும் அவனை கொத்துகிறது.

"பழனி... என்னடா இதெல்லாம்...?"

"என்னடாவா... இன்னும் இருக்கு - போன்ல வேற பேசியிருக்கான். என்ன பேசினானோ தெரியாது. சத்யமா நல்லத பேசியிருக்கமாட்டான்.

ஆரம்பத்துல இருந்தே இவன் எடக்குமொடக்கான பயதான். இவனாலதான் உனக்கு தாலி கட்டினேன். இவனாலதான் தனி வீடும் வெச்சேன்.

இவனுக்கும், உனக்காகவும்தான், சுந்தரவடிவையும் போட்டுத் தள்ளினேன். ஆனா புரிஞ்சுக்காம கொலை காரனாவே பாக்கறான்.

போட்டுவிடவும் ஆரம்பிச்சுட்டான்.

இனியும் இவனை உசுரோட விட்டு வெச்சா அது நல்லா இருக்குமா?"

- துரைரத்னம் சினிமா வில்லன் மாதிரி கேட்ட மறு நிமிடம் ஒரு தடியன் அவன் அருகில் வந்து நிற்கிறான். அவன் கைகளில் ஒரு உரிக்கயிறு. பழனி அவனைப்

பார்த்து மிரண்டு ஓடப் பார்க்க, அந்த கயிறு சூடாமணி எதிரிலேயே அவன் கழுத்தை வளைத்துப் பிடிக்கிறது.

"ஐய்யோ... வேணாங்க..." - சூடாமணி அலற அலற, மேலும் இறுகுகிறது. கண்மணிகள் பிதுங்கி வெளிப் படப் பார்க்கின்றன. கைகள் பிடியை தளர்த்த எவ்வளவு போராடியும் முடியாமல் போகிறது. உடல் பொத் தென்று சவமாகி கீழே விழுகிறது.

கீழே சுந்தரவடிவும் மின்சாரத் தாக்குதலில் அங்கே தான் விழுந்தாள். போலீஸ் வந்து சடலத்தை கட்டம் கட்டிய அறிகுறிகள் அழியாமல் இருக்க, இப்பொழுது அதில் இன்னொரு பிணம்.

"டேய்... எதாச்சும் ஒரு தென்னைக்கு இவனை உரமா போட்டுடுங்கடா..."

- மிக அசால்ட்டாக சொல்லிக்கொண்டு திரும்ப மாடிப்படி ஏறுகிறார் மனிதர்.

சூடாமணி கீழே மயங்கி விழுகிறாள்!

10

"பிரேம வைரம் பெயருக்கேற்ப பிரேமையைத் தருவது. புத்தியில் ஆசை, காமம் இவைகளை ஏற்படுத்தும்.பக்தியோடு கொண்டாடுபவர்களுக்கு இந்த ஆசையும், காமும் இறைவன் மேல் ஏற்படும். மற்றவர்களுக்குபலன் மாறிப் போகும்!"

— வைரமாலிகா

ஆஸ்பத்திரியில் கிட்டத்தட்ட பிணம் போல கிடக்கிறான் விஸ்வநாதன்.

"இப்படி இருந்தா எப்படி....?" - அவனுக்கு தெம்பளிக்கப் பார்க்கிறாள் தெய்வானை.

"முடியல தெய்வா... அப்பாமேல ரொம்ப மரியாதை வெச்சிருந்தேன். ஆனா அவரு ஒரு திருடன்னு தெரிய வந்த பிறகு மனசு சமாதானமாகவே மாட்டேங்குது..."

"ஆயிடும்... எல்லாம் இரண்டு நாளைக்குத்தான். அப்புறம் சரியாயிடும். போட்டு அலட்டிக்காதீங்க. தப்பு செய்தாலும் மாமா அதுக்காக வருத்தப்பட்டிருக்காரு. பரிகாரமும் செய்துகிட்டு வந்துருக்காரு. தன் காலத்துக்கு பிறகு அது உங்களுக்கு தெரிய வரணும்னு ஒரு ஏற்பாடா இப்படி டைரியும் எழுதி வெச்சிருக்காரு. இதுக்கெல்லாம் பெரிய மனசு வேணும்."

"பெரிய... பெரிய மனசு... என்ன இருந்தாலும் தப்பான துவக்கம்தானே தெய்வானை. அதான் அவருக்கு அப்படி ஆக்சிடென்ட் ஆகிப்போச்சா... அக்காவும் அநியாயமா செத்துப் போயிருக்கா... எனக்கும் இந்த கதியா?"

அவன் புலம்புகிறான். அதை மறுக்க முடியவில்லை. நடுவில் கொலை மிரட்டல் செய்த தொலைபேசி வேறு ஞாபகத்தில் கிள்ளப்படுகிறது.

தற்போதைக்கு ஒரே எதிரி துரைரத்னம் மட்டும் தான்.

"இவன் பெரிய திருடன் புள்ள... இவன், தானா ஒரு நாளும் கடைய நம்ம மாப்ளப் பயலுக்கு தரமாட்டான். அதிரடியா எதாச்சும் பண்ணணும். இல்லாட்டி சரி வராது...

நல்லவன் மாதிரி வேஷம் போடுறான். வைப்பாட்டி வேற இந்த நாய்க்கு...''

- அப்பா அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். எல்லாம் நினைவில் எழும்பி கும்மியடிக்கிறது.

'எதாவது செய்தாக வேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் ஒரு தலைமுறை முற்றாக முடிந்து விடும்.

தெய்வம் என்னதான் செய்து கொண்டிருக் கிறதோ?

தப்பில் தொடங்கிய வாழ்வாதலால் தெய்வத் திடம் தைரியமாக முன் நின்று மார் தூக்கி கேள்வி கேட்க முடியவில்லை. அதற்காக கைதட்டி, வருவது வரட்டும் என்று நிற்க முடியுமா என்ன?''

குழம்பியபடியே யோசிக்கிறாள்.

பின் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக துணிகிறாள்.

"கடவுளே... எல்லாத் தவறையும் சரி செய்கிறேன். 'மன்னிப்பு' என்கிற ஒன்றை வழங்கி இந்த துரை ரத்னத்தின் குறியிலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்று.

எப்படிக் காப்பாற்றப் போகிறாய்?''

- அவள் கேள்விக்குள் விழும்பொழுது ஒரு இளம் பெண் ஒருத்தி அங்கு வருகிறாள்.

"இங்க தெய்வானைங்கறது யாரு...?''

"நான்தான்.''

"கொஞ்சம் உங்ககூட பேசணும்...''

"நீங்க...?''

"நான் கடை மேனேஜர் வெங்கடாஜலம் பொண்ணு" - அவள் பதில் சொன்ன மறுநொடி விருட்டென்று திரும்பிப் பார்க்கிறான் விஸ்வநாதன். பார்வையிலும் கோபம்.

"உங்கப்பா மேல எவ்வளவு நம்பிக்கை வெச்சிருந்தேன் தெரியுமா நான்..."

- அவள் அதைக் கேட்டு விசும்பலாக -

"இப்பவும் அதுக்குக் குறை ஒண்ணும் வந்துடலைங்க" என்கிறாள்.

"என்ன... எங்கப்பா தெரியாம பண்ணிப்புட்டாரு - மன்னிச்சிடுங்கன்னு சொல்ல வந்துருக்கியா?"

"எங்கப்பா தப்பு பண்ணியிருந்தால்ல மன்னிப்பு கேட்க...?"

"தெரியும்... எந்த குற்றவாளி தப்பை ஒத்துகிட்டிருக்கான்?" - விச்சுவின் பதிலை கத்தரிக்கிறாள் தெய்வா.

"கொஞ்சம் சும்மா இருக்கீங்களா... நீ சொல்லும்மா! என்ன நடந்துச்சு...?"

"அப்பா பேர்ல எந்தத் தப்பும் இல்லீங்க. அவர் உண்டியலோட திருப்பதி கிளம்பியிருக்கார். வழியில் பஸ்சுல வெடிகுண்டு இருக்கான்னு செக் பண்ண உண்டியலை திறந்து காட்டச் சொல்லியிருக்காங்க. அப்பதான் உள்ள நகையோ, பணமோ இல்லை. அவ்வளவும் அரிசியும், மஞ்சளும்கறதே அப்பாக்கு தெரியும்.

இதெல்லாம் அந்த துரைரத்னம் வேலை.

உண்மை தெரிஞ்ச மறு நிமிஷம் திருப்பதிக்கு போவாம திண்டுக்கல்லோட திரும்பிட்டார்.

திரும்பினவர் வீட்டுக்குப்போய் சுந்தரவடிவு அக்காகிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லியிருக்கார். அக்காவும் துரைரத்னம் பத்தி புலம்பியிருக்காங்க. அப்பதான் உங்க அப்பா மருதாசலம்பிள்ளை வந்துருக் கார். அவரும் சந்தேகப்பட்டு வைரத்தை எடுத்துக்கிட்டு வரச் சொல்லவும், சுந்தரவடிவக்கா வைரத்தை எடுத்துக்கிட்டு வந்துருக்காங்க. வெளிய வந்தவங்க உள் லைட்டை அணைக்க ஸ்விட்சைப் போடவும் ஷாக் அடிச்சிடிச்சு. இது புரியாம பிடிக்கபோன மருதாசலம் பிள்ளையும் ஷாக் அடிச்சு செத்துட்டாங்க.

இந்த மாதிரி தனக்கு பாதகமா என் வீட்ல நடந்தாலும் சுந்தரவடிவு அக்காவை தீர்த்துக்கட்டச் சொல்லி, வீட்டு வேலைக்காரங்ககிட்ட சொல்லி வெச்சிருக்கான் அந்த சண்டாளன்.

அவங்களும் வேலைக்காரங்க இல்ல... அவ்வளவு பேரும் ரவுடிங்க... குண்டனுங்க.

ரொம்ப அழகா சதி பண்ணி, ரெண்டு பேரையும் சாவடிச்சிட்டு எங்கப்பா மேல பழிய போட்டுட்டாங்க.

இந்த நிமிஷம் துரைரத்னம் பத்தி நல்லா தெரிஞ்சு ஒரே ஆள் எங்கப்பாதான். லாக் அப்ல எல்லாத்தையும் அவர் என்கிட்ட சொல்லி புலம்பனாரு.

ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாதுன்னு சொல்வாங்க.

அது சரியாப் போச்சு. சாமி சாமின்னு உசுரை விட்டவரு உள்ளார. அவரை ஏச்சு பொழைக்கற துரைரத்னம் மாதிரி திருட்டுப் பசங்க வெளியில.

நான் சொல்றதெலலாம் அந்த திருப்பதி சாமி அறிய சத்தியம். அவன் நிச்சயம் உங்களையும் கொன்னுடு

வாங்கறது எங்கப்பாவோட எண்ணம். எச்சரிக்கை பண்ணத்தான் வந்தேன்.

நான் இன்னிக்கு இந்த மதுரைல இருந்து நடந்தே திருப்பதி கிளம்பறேன். அந்த சாமிக்கு சக்தி இருக்கறது நிஜம்னா, நான் அங்க போய் சேர்ந்து தரிசனம் பண்றதுக் குள்ள இதுக்கெல்லாம் ஒரு நல்ல பதில் தெரிஞ்சிடும்.

இல்லேன்னா கல்வெட்டுல பொறிச்சு வைக்கலாம் 'கடவுள் இல்லை...' சத்தியம், உண்மை எல்லாம் பொய்யின்னு..."

- அந்தப் பெண் மூச்சு விடாதபடி பேசிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்புகிறாள். விஸ்வநாதன் வெளிறிப் போய் தெய்வானையைப் பார்க்கிறாள்.

"தெய்வா..."

"அந்தப் பொண்ணு சொன்னதெல்லாம் உண்மை..."

"எப்படி அவ்வளவு தீர்மானமா சொல்றே...?"

"நீங்க வெகுளி... உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. தெரிய வேண்டாம்னே அக்கா, அப்பா எல்லாரும் நினைச்சுட்டாங்க. உங்க அத்தானுக்கு ஒருசின்ன வீடு கூட இருக்கு தெரியுமா?"

"என்ன தெய்வா சொல்றே... நிஜமாவா?"

"இப்படி நிஜமாவா... நிஜமாவான்னு நூறு கேள்வி நீங்க கேட்கும்படிதான், இருக்கு உங்க அத்தான் நிலைமை. அந்த ஆள் சரியான ஒரு குள்ளநரி. நிச்சயம் கடையை உங்ககிட்ட ஒப்படைக்கமாட்டான். தானே தான் வெச்சுக்குவான்."

"அப்ப என்னை கொலை செய்துடுவானா?"

"ஆமா... எனக்கு அந்த பயம் நிறையவே இருக்கு. எப்படி தப்பிக்கப் போறோமோ தெரியல. அந்த வைரத்தையும் எப்படி மீட்கப் போறோம்னு தெரியல..."

"என்னென்னமோ சொல்றியே தெய்வா. இந்த நேரம் பார்த்து அந்த கடவுள் என் காலை ஒடிச்சிட்டானே..."

"ஒடிச்சது கடவுள் இல்ல- அதுவும் உங்க அத்தான் தான். பழிபோட இருக்கவே இருக்கு கறுப்பு வைரம்..."

"என்னது- அத்தான் ஏற்பாடா அந்த ஆக்சிடெண்ட்."

"ஆமா- இப்ப அக்கா, அப்பா செத்ததுக்கு காரணம் வெங்கடாஜலம்னு சொன்னாலும் முழு பழியை கறுப்பு வைர மோதிரம்தான் சுமக்குது.

ஆனா மோதிரம் நிஜமான்னா அதான் இல்ல."

"மோதிரம் கூட பொய்யா?"

"ஆமாம். அந்த கறுப்பு வைரம் நிஜமான கறுப்பு வைரமோ இல்லை. அதுமட்டுமில்ல... உங்க அக்கா சாகும் போது கைல வெச்சிருந்தாங்களே உங்க வீட்டு வைரம்... அதுவும் பொய்..."

"ஆமா... ஹர்ஷர் குப்தர்னு யார் யார் கிட்டையோல்லாம் அது இருந்துச்சுன்னுகூட சொல்லுவார் அப்பா. அதுவா பொய்?"

"ஆமாம். வெங்கடாஜலம் இந்த பெண்கிட்ட சொன்ன மாதிரியோ, என்கிட்டேயும் லாக்அப்ல எல்லா விஷயத்தையும் சொல்லிட்டாரு."

"அப்படின்னா நிஜமான வைரம்?'

"அதை அந்த ஆள்தான் எங்கேயோ வெச்சிருக்கான். அதை கண்டுபிடிக்கணும். கண்டுபிடிச்சு பல

வருஷம் முந்தி நடந்த தப்புல இருந்து எல்லாத்தையும் சரி செய்யணும்."

"உன்னால முடியுமா தெய்வானை..."

"முயற்சி செய்யறேன். முடியலேன்னா அப்பா அக்கா போன வழிக்கு நாமளும் போவோம்."

"எப்படியாவது செய் தெய்வா. ஐய்யோ, இப்ப பார்த்து என் காலை ஒடிச்சிட்டானே இந்த பாவி..."

"ஒண்ணும் பாதகமில்லை. இவன் கிட்ட மோதி யெல்லாம் ஜெயிக்க முடியாது அத்தான். வைரத்தை வைரத்தால் அறுக்கறதும்பாங்களே, அப்படி செயல் படணும். நான் ஒரு நாடகம் நடத்தப் போறேன். நீங்களும் அதுல நடிக்கிறீங்க."

"நிச்சயமா... என்ன நாடகம்?"

"சொல்றேன்." அவள் சொல்கிறாள். அவன் படுத்தபடியே அதைக் கேட்டு வியக்கிறான்!

11

"வைரங்களின் அரசன் கோஹினூர். மாமன்னன் ஷாஜகானின் மயிலாசனத்தில் அதன் கண்ணாய் இருந்த வைரங்கள் இந்த ஜாதிதான். இதன் ஒளி ஷாஜகானின்எதிரிகளின் மனங்களையே மாற்றி அவன் காலடியில் விழ வைத்தது. பின்னாளில் அவன் வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாய் இருந்தது. இதைக் கொண்டு சொல்ல முயன்றவர்கள் எவ்வளவோ பேர்.

ஆனாலும் கோஹினூர், தான் செல்லும் பாதையை தானே தீர்மானித்தது!"

திரும்பவும் நாராயணன் அபர்ணா பேலஸ் குள்ளேயே...

"வா நாராயணா..."

"அதான் வந்துட்டேனே... நம்ம வைரம் பயங்கர வேலை எல்லாம் பண்ணிடுச்சு போல இருக்கே..."

"என்ன உளர்றே...?"

"அதாம்பா... காசி சிவன் கோவில்ல சுட்டதா சொன்னேனே ருத்ரஜ்வாலா வைரம்..."

"அதுக்கென்ன...?"

"அத வாங்கின பின்னதானே உன் பெண்டாட்டி, மாமான்னு வரிசையா பரலோகம் அனுப்பியிருக்கே..."

"அது வரலேன்னாலும் செய்துருப்பேன் நாராயணா. உனக்கு தேவை மிச்சப் பணம்தானே?"

"அது கிடக்கட்டும். இப்பதான் லைன் க்ளியர் ஆயிடிச்சே... அந்த வீட்டு வைரத்தை இப்பவாச்சும் தாயேன்..."

"திரும்ப ஆரம்பிச்சுட்டியா, அத பத்தி பேசக் கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கேன்ல..."

"ஏன், இன்னும் என்ன பயம்?"

"ஒரு வார்த்தைகூட அந்த வைரம் பத்தி பேசாம கிளம்பு நாராயணா."

"சரி... பாக்கிப் பணத்தை வெட்றியா?"

"அதைக் கேளு தரேன். அப்புறமா இன்னொரு விஷயம் - கடையை இழுத்து மூடப்போறேன். நானும் மலேசியா பக்கம் போயிடலாம்னு இருக்கேன். இனி என்னைப் பார்க்க வராதே, இருக்க மாட்டேன்"

"கடையை மூடப் போறியா? என்னப்பா சொல்றே... அதுக்காகத்தானேப்பா இத்தனை வருஷமும் ஏகப்பட்ட திட்டம் போட்டே.....?"

"போட்ருக்கலாம்... ஆனா இப்ப திடீர்னு ஒரு மனமாற்றம்னு வெச்சுக்கையேன்."

"என்ன மாற்றம்?"

"நகைக் கடை சொத்தை எல்லாம் ஏழுமலையான் உண்டியலுக்கே போட்டுட்டு, அந்த வைரத்தையும் உண்டியல்ல போட்டுட்டு, மலேசியா போய் வேற ஏதாவது பிசினஸ் பண்ணலாம்னு...."

"இதை நான் நம்பவா...?"

"அது உன் விருப்பம்..."

"ஊஹும்... ஏதோ பெரிய பிளான் இருக்கு உன் கிட்ட...."

"நோண்டாதே. ஊருக்கு சொல்லப் போறததான் உனக்கும் சொல்லியிருக்கேன்."

"அப்ப உண்மை?"

"அதான் நோண்டாதேன்னு சொன்னேன்ல..."

"பளிச்சுன்னு நேரா சொல்லட்டுமா?"

"என்ன?"

"தங்கம் வைரம் உண்டியல்னு ஊரை டபாய்ச்சிட்டு அவ்வளவு சரக்கோடயும் மலேசியா போகப் போறே..."

"கிட்டத்தட்ட...."

"அவ்வளவு தங்கம் வைரத்தோடு எப்படி போவ? கஸ்டம்ஸ்ல என்ன உன் மாமன் மச்சானா அதிகாரியா இருக்கான்...?"

"எல்லாத்தையும் பொறுத்திருந்து பாரேன்..."

"பாரேன்னா... கூட்டு சேர்த்திக்கிறியா துரை...?"

"ஒரு ஆள்கூட இருந்தா நல்லாதான் இருக்கும். உண்மையா இருக்கணும். அது ரொம்ப முக்கியம்..."

"திருடங்ககிட்டதான் துரை உண்மை அதிகம் இருக்கும். எப்படியோ என்னை சேர்த்துகிட்டியே, ரொம்ப சந்தோஷம்."

"அப்ப எதுக்கு அந்த பணம் விட்..."

"பாத்தியா...?"

"என்ன பாத்தியா... என்னோட பார்ட்னர்ஷிப் வேணும்னா சில்லறைகள பெரிசா நினைக்காதே..."

"நாப்பதாயிரம் சில்லரையா..."

"நிச்சயமா... நாப்பது, அம்பது கோடிக்கே நாம அதிபதியாகப் போறோம்... இதென்ன சுண்டக்கா!"

"புதிரா போடுறியே. விளக்கமா சொல்லக் கூடாதா?"

"சொல்றதென்ன...? வா காட்றேன்."

- துரைரத்னம் எழுந்திருக்கும்போது, சற்றும் எதிர் பாராதபடி எதிரில் தெய்வானை.

பளிச்சென்று குளித்து முடித்து புதிய உடை யோடும், அலங்காரத்தோடும்.

"வா தெய்வானை... எங்க இவ்வளவு தூரம்?"

"உங்கள பாக்கத்தான்...."

"சொல்லு... என்ன விஷயம்?"

"கொஞ்சம் தனியா..."

- அவள் சற்று குழைய, துரைரத்னம் பார்வை நாராயணனைப் பார்க்கிறது. அவன் புரிந்ததுபோல தற்காலிகமாக வெளியேறுகிறான்.

"இப்ப சொல்லு..."

"ஒண்ணுமில்ல... விச்சு அத்தானுக்கு கால் சரியாகறது சாத்யமில்லேன்னு டாக்டர் சொன்னாரு..."

"அப்படியா சொன்னாரு?"

"ஆமா. காலம் பூரா அந்த ஆள் நொண்டவேண்டியதுதான். வேற வழி இல்லை. மேஜரான எலும்பு பத்தா நொறுங்கிடிச்சாம். பிளேட் வெச்சாலும் நிக்க முடியாதாம்..."

"அப்படியா...? எங்கிட்ட ஒண்ணும் அப்படி சொல்லலியே..."

"என்கிட்ட சொன்னாரு, நீதான் இவரை கட்டிக்கப் போறியான்னு கேட்டுட்டு இதை சொன்னாரு. பின்னாடி ஒரு நொண்டிய கட்டிகிட்டதா நான் வருத்தப்படக் கூடாதுன்னு முன்னையே சொல்றேம்மா. யோசிச்சு முடிவு செய்யின்னாரு..."

- மிக வருத்தமாக தெய்வானை சொல்லி முடிக்கிறாள்.

"சரி, அதுக்கென்னம்மா...?"

"அதுக்கென்னவா...? எப்படிங்க ஒரு நொண்டிய நான் கட்டிக்கட்டும்...?"

"ஓஹோ...! எங்க கல்யாணப் பேச்சை எடுத்துடுவனோன்னு பயந்துதான் முந்திகிட்டியாக்கும்..."

"ஆமாம்..."

"பரவால்லம்மா... பொழைக்கத் தெரிஞ்ச பொண்ணுதான்."

"கரெக்டா சொன்னீங்க. வாழ்க்கைங்கறது ஒரு தடவை வர்ற விஷயம். அதுல சந்தோஷமா இருந்துட்டு போயிடணும். அதுல போய் சத்யம் - தர்மம் - கருணை - நியாயம்னு பேசி என்னை ஏமாத்திக்க நான் தயாரில்ல..."

"அடேங்கப்பா... என்ன தெய்வானை, நீயா பேசறே? நம்பவே முடியலியே..."

"நம்பறதுக்கு இதுல என்ன இருக்கு அத்தான். முன்னையாவது அப்பா இருந்தார், இப்ப அவரும் தண்டனையாட்டம் அவரும் போய் சேர்ந்துட்டார். எனக்கு இப்ப இருக்கறது நீங்கதான். நான் அம்மா இல்லாத பொண்ணு நல்ல வழிகாட்டணும்."

இரண்டாம் தாரமாகூட நான் வாழ்க்கைப்பட தயாரா இருக்கேன். ஆனா ஒண்ணு - அந்த ஆள் நல்ல காசுக்காரனா இருக்கணும்..."

- தெய்வானை சொல்லச் சொல்ல துரைரத்னம் முகத்தில் மின்னல்கள்!

"தெய்வா... இவ்வளவு பிராக்டிகலான பொண்ணா நீ...?"

"அப்புறம் அத்தான், காலைல ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த இடத்துல கடை நகை எல்லாம் திருட்டுச் சொத்து... ஆகையால அதை சாமிகிட்ட எங்களைக்கொண்டே சேர்த்துடப் போறதா சொன்னீங்கல்ல..."

"ஆமாம்..."

"வேண்டாம் அத்தான். கொஞ்சம்போல விச்சுக்கு கொடுத்துட்டு மிச்சத்த..."

"மிச்சத்த?"

"நாமளே வெச்சுக்கலாம்..."

"நாமளேன்னா..."

"உங்களுக்கும் அக்கா இல்ல... ஆகையால..."

"புரியுது தெய்வானை. அப்ப உனக்கு என்னை கட்டிக்க சம்மதமா?"

அதற்கு காலால் கோலம் போட்டு அழுத்தமாக வெட்கம் காட்டுகிறாள் அந்தப் பெண்.

"ஆமா... சாமி. குத்தம் வந்துடும்னு பயமில்லியா உனக்கு?"

"வெங்காயம்... அந்த சாமிகிட்ட இல்லாத காசாக்கும். நாம போட்டுதான் அவருக்கு விடியப்போகுதா என்ன?'

"அப்ப நீ என் ஜாதின்னு சொல்லு..."

"உங்க ஜாதின்னா..."

"சாமி பூதம்லாம் கப்சா... மூளைதான் பெரிய பலம்னு நம்பற ஆள் நான்."

"அதானே எப்பவும் உண்மை?"

"சபாஷ்... உனக்கு ஒரு உண்மைய சொல்லட்டுமா?"

"என்ன?"

"கடைல உள்ள பெரும்பாலான நகைகளை எல்லாம் நான் எப்போவோ, எடுத்து உருக்கிட்டேன். அதோட வீட்ல இருக்கற வைரமும் ஒரிஜினல் இல்ல..."

"பின்ன...?"

"அது கல் வைரம், கண்ணாடி ஜாதி. அந்த ஒரிஜினல் வைரத்தையும், தங்கத்தையும் நான் என்ன செஞ்சேன் தெரியுமா?"

"என்ன பண்ணீங்க... பாளம் பாளமா கட்டியாக்கி அடுக்கி வெச்சிருக்கீங்களா?"

"அதான் கிடையாது. அப்படி அடுக்கி வெச்செல் லாம் வெளிநாடு கடத்தறது ரொம்ப டேஞ்சரான விஷயம்..."

"அப்படின்னா...?"

"வா காட்றேன்..."

- தேன் குடித்த நரியாட்டம் தெய்வானையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு அந்த மகோன்னத வீட்டின் ரகசியமான ஒரு அறை நோக்கி செல்கிறார். தெய்வானையின் நடிப்பில் அத்தனை அமர்க்களம்தான்? அவள் கையைப்பற்றி இழுத்துச் செல்லும்போது அதை ஒரு அறையிலிருந்து சூடாமணி பார்க்கிறாள்.

அவளை தெய்வானையும் பார்க்கிறாள்.

"ஆமா... ஏற்கெனவே ஒருத்தர் வீட்ல இருக்கற மாதிரி இருக்கே.. எப்படி நான் உங்களோட....?" கொடுக்கிறாள்.

"அவ பாதியில வந்தவதானே தெய்வானை. பழசா வும் ஆயிட்டவ, கவலைப்படாதே. மூச்சு விடமாட்டா. ஆனா ஒண்ணு... சிட்டாட்டம் நீ கிடைப்பேன்னு சத்யமா நான் எதிர்பார்க்கலை..."

- நடக்கையில் அவர் பேசுவது சூடாமணி காதில் விழுகிறது. அப்படியே அடிவயிறு சுண்டிச் சுருங்குகிறது. ஆனாலும் திராணி செத்துப்போய் உள் அழுகை அழுகிறாள்.

"அக்கா, இவன் எமன்..." அடிக்கடி சொல்வானே பழனி... அது நிஜமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் உயிரை விழுங்கியதில் மட்டுமில்லாமல்... தெய்வானையையும் வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டதில்...

ரத்தம் கொதிக்கிறது. அடக்கவே முடியவில்லை.

எங்கே போகிறார்கள்?

எட்டிப் பார்க்கிறாள். அவர்கள் பலகணி அறைப் பக்கம் போனாற்போல ஒரு நினைப்பு.

வெளியே வருகிறாள். சிகரெட் புகைவாசம் திடீரென்று. திரும்பினால் நாராயணன்.

சிரிக்கிறான் சூடாமணியைப் பார்த்து...

அநியாயத்துக்கு ஒரு கேலிச் சிரிப்பு அது!

அங்கும் இங்குமாக கொலைகார வேலைக்காரர்கள். இருந்தாலும் புத்தி ஆர்வத்தோடு உந்தித் தள்ளுகிறது.

எங்கே போகிறார்கள் அவர்கள்?

12

"பாலாஜி பட்டினம் எனப்படும் திருப்பதி வாஸ்து சாஸ்திரப்படி துளியும் குறைவில்லாத ஒரு ஆலயம். இதன்ஈசான்ய பாகத்தில் திருக்குளம்; பாபநாச நீர்வீழ்ச்சி...என்று ஜலதாரைகள். நைருக பாகமோ உச்சமான மலைப் பாறைகளோடு... பாலாஜியின் பீடத்திலும் ஆகர்ஷிக்கும் நவரத்னங்கள். இவை

பாலாஜிக்கு உரியவற்றை பாலாஜியிடமே எப்படியும் கொண்டு சேர்ந்துவிடுபவை என்கிறது திருமலை புராணம்!'

பலகணி அறைக்குள் கும்மிருட்டு. இருந்தும் தடவல் இன்றி சுவர் பாகத்தில் கையை வைக்க, ஸ்விட்ச் இருந்து தட்டப்படுகிறது.

40 வாட்ஸ் பல்பு வெளிச்சத்தின் பாய்ச்சல். அதில் பலகணி அறையின் தரையில் ஒரு விரிப்பு. விலக்கினால் மரக்கதவு! தரையோடு தரையாக...

அதை நெம்பித் தூக்கினால் கீழே பாதாள அறை இருப்பதற்கான போக்கு...

மரப்படி கீழிறங்கியிருக்கிறது.

"வா... இறங்கு" - தெய்வானைக்கு வழிகாட்டியபடி முன்னால் இறங்குகிறார் துரைரத்னம்.

"இந்த வீட்ல இப்படி ஒரு ரூமா... எனக்கு தெரியாதே..."

"என் பொண்டாட்டி சுந்தராவுக்கே தெரியாதப்ப உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"பெரிய ஆள்தான்... இதுதான் உங்க சாம்ராஜ்ய ஏரியாவா?"

"ஆமாம். பாத்து இறங்கு..."

"சரி- சஸ்பென்ஸ் போதும். இங்க என்ன இருக்கு?"

"வந்து பாரேன்..."

"உள்ளே நல்லா காத்து வருமா?"

"ஏ.சி.யே போட்டு வெச்சிருக்கேனாக்கும்..."

துரைரத்னம் வியப்பூட்டுகிறார். அதற்கேற்ப உள்ளேயும் யாரோ இருப்பதுபோல சப்தம்.

"உள்ள யார் இருக்காங்க?"

"வந்து பார்..."

"எனக்கு தலையே வெடிச்சிடும்போல இருக்கு."

"எல்லாம் நம்ம ஆசாரிங்கதான்..."

"அவங்க எதுக்கு இங்க..."

"வந்துபார்..." சொல்லியபடி பாதாள அறையின் ஒரு கதவை திறக்க, கொத்தாக வெளிச்சம் வந்து முகத்தைத் தாக்குகின்றது.

உள்ளே கடை ஆசாரிகள் சிலர் அவர்களின் கரம் பட்டு திறம்பட்டு உருவான நிலையில் ஆளுயர உருவமாக திருப்பதி வெங்கடாஜலபதி! தலையில் ஒரிஜினல் சாமிக்குள்ளது போலவே கிரீடம். அதில் நடுவில் அந்த வைரம்!

ஒரு பக்கம் உமி அடுப்பு... மறுபக்கம் உருக்கி எடுத்த தங்கக் கட்டிகள். பெரிது பெரிதாக அடுப்பு ஊது குழல், மண்பானை, தண்ணீர் தட்டாயுதக் கூட்டம் எல்லாம்...

"சாமி... திருப்பதி சாமி..."

"அதே சாமிதான்... முழுக்க முழுக்க தங்கத்தால ஆன சாமி. பல வருஷமா செய்துகிட்டிருக்கேன். சிங்கப்பூர்ல ஒரு கோயில் கட்றாங்க. அதுக்காக ஒரு திருப்பதி சாமிக்கு ஆர்டர் கொடுத்திருக்காங்க. அது ஐம்பொன் சாமி.

கோவில் கட்ற ஆளே நம் பார்ட்னர்தான்.

இந்த தங்கசாமி அந்த ஐம்பொன்சாமி இடத்துக்கு போயி சிங்கப்பூருக்கும் போயிடுவார்.

அங்க இருந்து கோடீஸ்வர ஜெர்மன்காரர் வீட்டுக்கு அப்புறம் போகப் போறாரு இந்த சாமி.

இந்த சாமியோட நீயும் நானும்கூட சிங்கப்பூர் போறோம்.

எப்படி ப்ளான்?"

- வாய் பிளக்கிறாள் தெய்வானை. அடேயப்பா! எத்தனை பில்லியன் டாலர் சதி இது... எத்தனை நெஞ்சழுத்தம் இருந்தால் சாமி சொத்தை எடுத்து, சாமியையே செய்யும் துணிவு வரும்?

பிளந்த வாயை மூட முடியவில்லை தெய்வானையால்.

"என்ன வாயப் பொளந்துட்டே தெய்வானை... அநத் சாமியோட தங்கம் வைரத்தை எடுத்து அந்த சாமியையே செய்துட்டேனா..."

"ஆமாம்..."

"அதான் துரைரத்னம். இதுக்காக நான் எத்தனை வருஷம் கஷ்டப்பட்டிருப்பேன் தெரியுமா?"

இந்த வைரத்த நடுவுல பலபேர் கேட்டு வந்தாங்க. யாருக்கும் பிடி கொடுக்கல. இப்படி ஒரு முழு சாமியையே உருவாக்கித் தரதுக்காக பல கோடி அட்வான்ஸை என் பார்ட்னர் வாங்கிட்டார்.

சொச்சம், இது போன பின்ன வந்துடும்.

இந்தியாவை விட்டு எவ்வளவோ சிலைங்க போயிருக்கலாம். ஆனா இதுதான் அதுல எல்லாம் சிகரமா இருக்கும்.

ஒரு வேளை வெங்கடாஜலபதி சாமி இருந்தாலும் அவருக்கு கோபம் வராது. ஏன்னா, நான்தான் அவர் காசை எடுத்து அவரையே செய்துட்டேனே... எப்படி....?"

- துரைரத்னம் கித்தாப்பாக சிரிக்க, அந்த ஆசாரிகள் முகத்திலும் அதன் பரவல்.

"இவங்கள்லாம்..."

"ரொம்ப நம்பிக்கையானவங்க. இந்த சாமி யோடையே இதை செய்தவங்களா கூட வருவாங்க. பாஸ் போர்ட் விசாக்கு ஏற்பாடு நடந்துகிட்டு இருக்கு.

நாள் நெருங்கிடிச்சு. அதான் கடையை ஏறக்கட்ற முடிவுக்கு வந்தேன். கடை நகைன்னு சொல்லி கில்ட் நகைகங்களையும், மச்சம் குறைஞ்ச கொஞ்சம் தங்கத்தை யும், கண்ணாடி வைரத்தையும் நீயும் அந்த நொண்டிப் பயலும் உண்டியல்ல சேர்த்துடுவீங்க. நான் இதை சிங்கப்பூர் சேர்த்துடுவேன்.

ஊர் பாக்க நல்ல பிள்ளையா கிளம்பிடலாம்ல..."

"எப்படி?"

இது தெய்வானை குரல் போல இல்லை. குரல் வந்த திக்கும் வேறாக இருக்கிறது. திருமபிப் பார்த்தால் கையில் துப்பாக்கியோடு சூடாமணி.

"சூடா... நீயா... எப்படி வந்தே?"

"எப்படியோ வந்தேன், பரவால்ல. பிளான்லாம் பெரிசாதான் இருக்கு, ஆமா யார் அது... எனக்கு போட்டியாவா?" சூடாமணி கோபம் இழைய பேசுவது பளிச்சிடுகிறது.

"சூடா, ஏது துப்பாக்கி? எங்க இருந்து எடுத்தே?"

"என் நல்ல நேரம் உங்க ரூம் டிராயர்லயே இருந்துச்சு. ஆனா உங்க பிளான்படி நடக்க விடமாட்டேன். சதி பண்றதுக்கும் ஒரு அளவு இருக்கு. தம்பியை கொன்னதவிட கொடுமை ஒரு பார்வைல இந்த பொண்ணுகிட்ட விழுந்து என்னை கழட்டிவிட்டது.

பழனி சொல்லிகிட்டே இருப்பான்... நீ ஒரு எமன்னு... அதை நிரூபிச்சிட்டியேடா பாவி..."

"சூடா... என்ன உளர்றே....?"

- துரைரத்னம் பாய்ச்சல் காட்டி முன் வரப் பார்க்க சூடாமணி பதட்டமேயின்றி ஸ்ட்ரிக்கரை அழுத்துகிறாள்.

சீறிக் கிளப்புகிறது தோட்டா. குறிபார்த்து சுட்டது போல நெற்றியை திருகிக் குடைகிறது. தெய்வானை திடுக்கிட்டு பக்கமாய் ஒதுங்க - ஆசாரிகளும் மிரண்டு போய் பார்க்க, துரைரத்னத்தின் நெற்றியில் இப்பொழுது நாமம் போட்டதுபோல ரத்த ஒழுக்கு. உடம்பும் அதறல் பதறல் இன்றி அப்படியே நின்றபடி அருள்பாலிக்க தயாராக இருக்கும் திருப்பதிசாமியின்... ஊஹூம்.... தங்க வெங்கடாஜலபதியின் காலடியில் மன்னிப்பு கேட்பது போல விழுகிறது...

சூடாமணி நிமிர்ந்து தெய்வானையைப் பார்க்கிறாள். அவள் நன்றி என்பது போல கைகூப்புகிறாள். "நான் சத்யமா உண்மைய தெரிஞ்சுக்க நடிச்சேங்க..."

"அம்மாடி, எங்களை சுட்றாதே... இந்த சாவைப் பார்த்ததும் நாங்க மாறலைன்னா மனுஷங்களே இல்லை உசுருக்குப் பயந்துதான், நாங்க இந்த ஆள் சொன்னபடி கேட்டுக்கிட்டு இருந்தோம். சரியான தண்டனை தந்துட்டே.

குந்துமணி தங்கம்விடாம, சாமியோட அப்படியே நீ சொல்ற மாதிரி எங்கே ஒப்படைக்கணுமோ அங்க ஒப்படைச்சுடுறோம். மத்தவங்களையும் நாங்க மாத்திடுறோம். சுட்டுடாதே... சுட்டுடாதே..."

ஆசாரிகளும் அப்ரூவர்களாக மாறி கை தூக்குகிறார்கள். சிலிர்த்துப் போகிறாள் தெய்வானை. திரும்பிப் பார்க்கிறாள். ஜெகஜ்ஜோதியாக அந்த ஸ்ரீனிவாசன்!

இப்படி ஒரு வடிவம் பெறத்தான் இத்தனை நாள் இந்த நபரை விட்டு வைத்திருந்தானா? இதெல்லாம் இவன் செயல்பாடா, இல்லை வைரத்தாலா? எதுவுமே யில்லை. எல்லாம் தற்செயலா?"

எது நிஜம்?

ebook by
TAMIL NESAN
more books - tamilebooks.net